

Nguyễn Thị Phi Oanh

Một mùa thu trước hoàng hôn

Chương 1

Bà Khai ngồi trên bộ ngự gỗ, cạnh bà là khay trà . Ánh mắt bà nghiêm khắc chiếu vào cậu con trai duy nhất .

Bà yêu Trần Hoàng bao nhiêu thì ghét Nhã Lợi bấy nhiêu . Đây là cô con dâu do bà chọn nhưng từ lúc nó vào nhà, gia đình bà xảy ra không biết bao nhiêu chuyện .

Giọng bà gắt gỏng:

– Con nói đi, 3 năm rồi, nó vào nhà này gây ra không biết bao tai họa . Đã như vậy còn không sinh đẻ gì cả . Đồ "cây độc không trái, gái độc không con"!

Trần Hoàng cúi đầu nhìn xuống 10 đầu ngón tay mình đang đan vào nhau, tránh ánh mắt giận dữ của mẹ .

Giọng của bà trở nên nặng nề hơn:

– Con đừng tưởng con im lặng là lần này mẹ cho qua đâu!

Hoàng thở nhẹ, cố lấy giọng dịu dàng để phân trần:

– Xin mẹ suy nghĩ lại cho vợ chồng con nhờ . Nhã Lợi về làm vợ con đã 3 năm . Cô ấy

hết lòng chăm sóc mẹ chu đáo . Còn tai họa như em con bị tai nạn xe cộ qua đời là do rủi ro, hoàn toàn không phải lỗi của Nhã Lợi .

Rầm ...

Bà Khai đập mạnh tay lên bàn, quát tướng lên:

– Còn không phải lỗi của nó! Từ lúc nó về nhà này mùa màng cây trái thất bát . Đã như vậy, ba mẹ nó còn bị phá sản, tai tiếng tùm lim . Mẹ buộc con phải ly hôn, đuổi nó đi!

Giọng bà riết róng:

– Nát vỏ cũng còn bờ tre . Người ta, ai không phòng xa . Nhà bên ấy, bán đi căn nhà, không lẽ họ trả nợ hết sao ? Họ cũng phải để phần cho nó chứ . Đàng này, không ngờ ...

Hoàng thở dài:

– Nhà ấy nếu không bán đâu có yên được với chủ nợ . Họ cùng đường, mẹ còn muốn dồn họ vào con đường cùng, buộc con đuổi Nhã Lợi đi, rồi cô ấy ở đâu ?

– Mẹ không cần biết . Nói tóm lại, không có đứa cháu nội nối dòng là không được . Nó lại không sinh nở, mẹ buộc con phải thônó, cưới Hồng Loan .

Hoàng lắc đầu:

– Con có quen biết gì Hồng Loan mà cưới ? Vợ chồng không thương yêu, hòa hợp tính tình, làm sao có hạnh phúc hả mẹ ?

– Không yêu rồi sẽ yêu . Con với Nhã Lợi thì sao, ngày trước cũng đâu có quen, mẹ cưới rồi 2 đứa cũng vui vẻ bên nhau vậy .

Trần Hoàng nghe mẹ nhắc ngày bà tự ý chọn Nhã Lợi cho anh, anh càng chua xót hơn .

Bước đến cửa sổ, nhẹ gác tay lên song, nhìn ra ngoài xa, anh đáp:

– Mẹ à! Tuy con là con của mẹ . Nhờ sự bảo bọc thương yêu của mẹ, con mới thành danh . Nhưng trái tim và tâm hồn của con cũng có những cảm nhận riêng tư của nó, đâu phải mẹ muốn con yêu ai là trái tim con chuyển theo chiều hướng ấy . Ngày đó, tình cảm của con chưa hề có với Nhã Lợi, bằng mọi cách mẹ bắt con phải sống chung với cô ấy .

Thở mạnh, Hoàng tiếp:

– May là cô gái con nhà giàu này chịu khép mình vào khuôn khổ, chiều chồng lại đảm đang . Từ cách sống và tính tình chịu thương chịu khó ấy khiến con yêu thương bằng cả trái tim của 1 người chồng .

Lắc đầu, anh nhỏ giọng đau đớn hơn:

Nay mẹ nhất định buộc con thôi Nhã Lợi, đuổi cô ấy đi, trong khi 1 mái nhà cũng chưa có . Nhất là em Lợi đã yêu con, làm sao xa nhau mà thôi nhớ được .

Lại 1 cái đập mạnh tay lên bàn, bà gắng giọng để cho con trai biết sự quyết định của bà không hề thay đổi:

– Cho dù bên ấy có phát tài, mẹ cũng không giữ nó lại đây . Ý mẹ cần 1 đứa cháu nội, con rõ chưa ? Bây giờ mẹ không quan trọng chuyện giàu nghèo, bởi mẹ không thiếu gì cả, mẹ muốn có cháu nội .

Nuốt giọng, Hoàng van lơn:

– Từ từ rồi chúng con sẽ có . Xin mẹ cho chúng con 1 năm nữa, nếu Nhã Lợi vẫn không mang thai, chừng ấy con sẽ nghe mẹ cưới Hồng Loan .

Khoát tay, bà gằn giọng:

– Đâu có được! Con gái người ta chịu đợi con à ? Nội trong tuần này, mẹ không muốn thấy Nhã Lợi ở đây nữa, để tháng sau là mẹ có thể đứng ra cưới Hồng Loan cho con . Con nhỏ ấy tướng người đều đặn, mẹ nó toàn sinh năm 1 . Nuôi heo chọn giống, cưới vợ chọn dòng con ạ . Mẹ đã hơn 50 tuổi rồi, con cũng phải nghĩ đến mẹ với chớ Hoàng .

Trần Hoàng chất lưỡi, bà Khai càng khó chịu hơn:

– Nếu như em con không chết, mẹ có thêm hai ba thằng con, mẹ mặc xác con rồi . Nhưng mà mẹ chỉ có mỗi mình con, mẹ phải sợ tuyệt tự không người nối dõi chớ .

Trần Hoàng hiểu nỗi lo của mẹ . Bà thường đem trẻ con hàng xóm về nâng niu chăm sóc, cho anh biết ước muốn có cháu nội của bà cao dường nào . Thế mà ngày tháng bình yên cứ trôi qua lặng lẽ, để cho ánh mắt thất vọng càng sâu hơn, và nỗi đau của Nhã Lợi cao vọt vọt, cho anh sự xót xa hơn bao giờ hết .

Anh cố phân trần:

– Con còn trẻ mà, từ từ rồi sẽ có con . Hôn nhân không có sự thương yêu làm sao có hạnh phúc hả mẹ ? Thời buổi bây giờ, không dễ tìm 1 người vợ đảm đang như vợ của con . Lỡ như cô Loan nào đó về đây không tốt với mẹ thì sao ?

Bà Khai quả quyết:

– Chuyện cô ta đối với mẹ tốt hay xấu không thành vấn đề, miễn sao nó sinh cháu cho mẹ là đủ rồi . Mẹ đã già, sống chết nay mai, có buồn cũng chẳng sao, chỉ cần có cháu tể tự thôi .

– Mẹ à! Sống đã khổ sở quá rồi . Khi chết có hương khói tể tự cũng vậy thôi .

– Nhưng mẹ thích! Khi mẹ còn sống con không muốn báo hiếu, thì khi mẹ chết đi, con sẽ như thế nào . Vợ quan trọng hay mẹ quan trọng ?

Bà giận dữ đứng dậy đi vào trong . Về mệt mỗi lần chán chương cho lòng Trần Hoàng thêm ray rứt .

– Con ở nhà, mẹ sang nhà bên đây . Ở nhà nhìn con, mẹ chán quá đi . Con người ta sao hiếu thảo, còn con nhà này nói ra điều nào chống trả trả treo điều ấy .

Trần Hoàng lặng im, anh thấy lòng buồn khổ vô hạn . Bà Khai bực bội:

– Làm như không trái ý mẹ là con chết hay sao ấy ? Phải phản đối điều mẹ thích, con mới vui à ?

Bà vớ chiếc khăn đội đầu quần lên đầu, bước ra khỏi cửa, để lại sau lưng sự ngọt ngào lạnh lùng .

Hoàng rít mạnh 1 hơi thuốc cho khói thuốc lan tỏa ra như đưa đi những phiền muộn đầy ắp trong lòng .

Anh bước vào phòng, không thấy Nhã Lợi, anh thở phào nhẹ nhõm . Nhã Lợi đi đâu rồi không biết, mong là cô không nghe những lời của mẹ chồng . Anh biết quyết định của mẹ là bất công tàn nhẫn, nhưng mẹ cũng có lý, khi bà chờ 1 đứa cháu nội quá lâu .

Muốn trả sự công bằng cho Nhã Lợi quả là khó khăn .

Chương 2

Chiều xuống, gió đùa theo hàng tre ngả nghiêng, lao xao, phá đi nét tĩnh lặng của khu vườn .

Nhã Lợi đang đưa trên chiếc võng . Cô nhìn hàng tre cong theo lối mòn dẫn về ngôi nhà xưa ấy, nơi cô đã gói đời mình qua 3 mùa phượng thay lá .

Ngày mai, biết có còn tay trong tay vợ chồng đầm ấm ngọt ngào ? Ngày xưa ... cô nào có biết Trần Hoàng là ai . Cha mẹ hết lòng ca tụng, ép gả . Cô đã lên xe hoa về nhà chồng với 1 mối tình học trò, hẹn hò và rong chơi lãng mạn đành bỏ lại sau lưng .

3 năm qua cô đã chịu đựng và an phận, ngày tháng ái ân vợ chồng "quen hơi bén tiếng" nảy sinh 1 tình yêu, tuy chẳng có lãng mạn, hay rung động ngất ngây, mà là nghĩa chồng tình vợ không thể thiếu nhau .

Từ 1 cô gái sống vùng chợ, cô về quê theo nếp sống làng quê, hầu hạ mẹ chồng, lo lắng cho chồng . Những ngày đầu, tiếng con gọi ngọt ngào đã mất nhường lại tiếng gặt gồng, xằng giọng .

Mới đó mà đã 3 năm .

– Nhã Lợi!

Ý tưởng bị cắt ngang, giật mình Nhã Lợi quay lại:

– Ủa! Anh về hồi nào vậy ? Trong nhà nóng quá nên em ra đây mắc võng nằm . Anh nằm không ?

Trần Hoàng lắc đầu, anh ngồi luôn trên chiếc võng với vợ . Nhã Lợi sợ sệt toan đứng dậy, cô sợ mẹ chồng trông thấy lại mắng .

Trần Hoàng ôm cô lại:

– Mẹ sang nhà bác Hương rồi .

Anh cười với cô:

– Ngoài này gió mát quá . Em dùng cơm chưa mà ra nằm đây ?

– Cô Út bảo chờ anh về dùng cơm luôn cho vui .

Cảnh vắng vẻ ở 1 góc vườn, cho anh hiểu phần nào buồn tủi trong lòng vợ . Nhã Lợi là vậy, cô luôn tìm không khí tĩnh lặng để ưu tư 1 mình .

Anh khe khẽ:

– Nhã Lợi à! Có phải em đã nghe những gì mẹ buộc anh rồi phải không ?

Nhã Lợi cúi đầu, tay cô nhặt những chiếc lá tre vàng xé ra từng mảnh nhỏ . Giọng cô hắt hiu:

– Không những nghe mà em còn được mẹ trực tiếp dạy bảo nữa kìa . Dù cho mẹ không nói, em cũng biết chuyện sẽ có .

Trần Hoàng thở dài về áy náy:

– Em bất mãn, anh không trách đâu .

– Anh đi cưới cô Hồng Loan cũng được mà .

Nghiêng mặt, anh nhìn vợ đăm đăm:

– Em giận anh ?

– Có quyền em cũng giận .

– Anh nhu nhược lắm phải không và cũng đáng ghét nữa ?

– Anh vì chữ hiếu mà .

– Sao em không nhìn anh ?

– Để làm gì ? Rồi mình cũng chia tay cho nên bây giờ em tập cho anh đừng nhìn thấy anh .

Trần Hoàng nghe tim mình se lại, anh ghé mũi mình vào má cô .

– Anh thật lòng không muốn xa em .

– Mẹ cũng thật lòng không muốn nhìn thấy em ở nhà này . Cho nên em phải quay về xuất xứ của mình thôi .

– Nhã Lợi! Anh xin lỗi .

Cổ nén, nhưng giọng Nhã Lợi nghèn nghẹn:

– Có phải anh đã chọn theo ý mẹ, nên xin lỗi em ?

Trần Hoàng nói như phân bua .

– Anh không biết làm sao cho mẹ vui và em cũng vui nữa .

– Có gì mà anh phải áy náy . 3 năm rồi em không sinh được con, anh lại là con trai duy nhất, em phải trả tự do cho anh chứ .

Lời của cô tuy nhẹ nhàng ngọt ngào nhưng từng lời đi vào đầu Trần Hoàng, làm cho anh thấy đau lòng hơn bao giờ hết . Anh ngập ngừng:

– Hay là để anh nói với mẹ rằng em đã mang thai ?

Nhã Lợi cười gượng:

Anh làm sao nói dối được mẹ khi ở chung 1 nhà . Mẹ đâu phải chưa từng sinh con . Anh và em giấu được bao lâu ? Nhưng mà t.ại sao em phải nói dối ?

– Thì ngày nào hay ngày ấy! Anh thương em, anh không muốn xa em .

Nhã Lợi nhìn ra vạt nắng, hàng cây trước mặt cô như rũ xuống chắn những giọt nắng, cơn mưa cho cô trong lúc muộn phiền này .

Trần Hoàng tha thiết:

– Anh thương em lắm, và thương mẹ nữa .

– Em không trách anh đâu . Nếu em là anh, em cũng không làm sao khác hơn được .

Nước mắt cô tràn ra mi . Trần Hoàng đau xót:

– Anh nhu nhược quá phải không em ? Và cũng thật vô dụng, không bênh vực gì được cho em cả .

Nhã Lợi cười cay đắng:

– Nhưng biết đâu thay đổi này sẽ có sự bù đắp xứng đáng hơn, anh gặp người vợ sinh được con cho anh nhiều hơn . Anh sẽ có 1 gia đình hạnh phúc . Còn em đôi khi cũng vậy . Chẳng phải quá tốt hay sao anh ?

Trần Hoàng cúi đầu giấu nét bối rối:

– Anh cũng hy vọng như vậy .

– Để lòng anh không áy náy chứ gì ? Anh đừng lo, em nói là nói như vậy chứ em chán quá rồi chuyện vợ chồng . Cho nên dù có ai đó bảo bọc em suốt đời em cũng không ưng họ đâu .

– Nhã Lợi!

– Em sẽ đi . Anh đừng lo, em sẽ về với ba mẹ em . Cho dù gia đình có nghèo, có khổ cực thế nào đi nữa, ba mẹ cũng dang tay bảo bọc cho em đứng dậy .

Càng nói càng tủi thân, Nhã Lợi càng khóc nhiều hơn . Trần Hoàng chỉ còn biết ôm vợ

vào lòng vỗ về . Có khóc nhiều hay đau đớn nhiều đi nữa, Nhã Lợi cũng phải ra đi, hơn là ở lại nhìn chồng mình san sẻ chẵn gối với người phụ nữ khác .

Đạo hiếu bắt anh cúi đầu chiều theo ý mẹ mình . Còn Nhã Lợi, chồng chung ai dễ nhường ai . Thôi thì cô làm kẻ chịu thua bại trận, xếp hành lý của mình trở về nhà, hơn là ở lại chịu lời sỉ nhục nặng nề cay đắng . Cô đã làm vợ 1 gã đàn ông quá nhu nhược thụ động, biết làm sao bây giờ .

– Nhã Lợi này!

– Anh nói đi!

Trần Hoàng ngập ngừng:

– Hay em cứ về bên cha ở . Anh thề anh không bao giờ bỏ em cả, cưới vợ nhưng anh vẫn thường xuyên qua thăm em .

Nhã Lợi gỡ tay anh ra, cô đứng dậy nhìn anh, lòng cô đầy cay đắng:

– Anh cho rằng em chấp nhận sự lén lút "tình nghĩa" ấy của anh hay sao ? 1 khi anh đã trả tự do cho em, là không bao giờ em còn là vợ anh nữa . Chia tay là dứt khoát!

– Em giận anh ?

– Đã quyết định chia tay không còn là của nhau nữa thì thương hay ghét cũng vậy . Hãy xem như mình chưa từng quen nhau, như thế lòng sẽ nhẹ nhàng, thanh thản, sẽ tốt luôn cho vợ anh sau này nữa . Hãy cho em được giữ 1 chút lòng tự trọng của kẻ bị bỏ rơi!

Nhã Lợi bước đi . Bàn tay anh nắm tay cô giữ lại tha thiết:

– Cả đến em cũng muốn làm khổ anh nữa sao Lợi ?

– Em đâu có muốn, là ý của mẹ anh mà .

– Em cay đắng với anh làm gì, em thừa biết anh rất yêu em và đang quá đau khổ mà .

Anh giận anh nhu nhược, nhưng mà anh chỉ có 1 người mẹ thôi .

Nhã Lợi chua chát:

– Còn vợ thì cả khối phải không anh ? Lúc nào mà chẳng có . Em rõ ý anh mà .

Anh cố nắm bàn tay cô . Còn Nhã Lợi cố rút lại . Cô vùng mạnh tay ra bỏ đi 1 nước .

Trần Hoàng ngồi sững sờ, anh không biết cư xử như thế nào nữa .

o O o

Chiếc valy nằm chệnh vênh trên nền nhà, và tờ giấy thuận lý hôn đặt trên bàn, chợt làm Trần Hoàng hoảng hốt . Anh biết đây là đêm cuối cùng anh còn có Nhã Lợi . Ngày mai anh là anh và cô là cô, thành kẻ xa lạ với nhau thôi .

Nhã Lợi đứng bên cửa sổ, từng cơn gió từ ngoài vườn thổi vào người cô làm cho chiếc áo mỏng manh bay bay . Nhìn cô, anh bỗng liên tưởng đến câu hát:

Ngày chia tay bỗng thấy em chợt đẹp lạ thường .

Sương bám hồn, gió cắn chặt buồn rầu

Giờ biệt ly cứ đến gần từng phút .

– Nhã Lợi!

Anh ôm choàng qua người cô, Nhã Lợi không phản đối . Cô để cho anh hôn cô, bởi đêm nay sẽ là đêm cuối cùng, còn có nhau trong vòng tay nhau, rồi mai này thành kẻ lạ .

Trong ý nghĩ sẽ xa nhau mãi mãi và đây là lần cuối cùng, cho nên vòng tay anh thật chặt khép qua người cô, thân thể quen thuộc anh rõ biết từng đường nét 3 năm qua . Vẫn đôi ngực no vụng mịn màng cho anh biết bao nhiêu xúc cảm và đam mê . Anh hôn nhẹ lên, vành môi nóng ẩm trân trọng từng khoảng thịt da đang thuộc về anh .

Nụ hôn nào dài mãi, để cho đôi làn môi tìm nhau gắn bó rồi 2 thân xác hòa quện vào nhau . Lần cuối cùng cho nhau sao quá đổi nồng nàn, quá đổi đắm say .

Khi Trần Hoàng thức dậy, Nhã Lợi đã đi, chiếc valy không còn nữa . Anh bàng hoàng nhìn khoảng không vắng lặng quanh mình . Giận mình nhu nhược, yếu đuối, anh vụt khóc như đứa trẻ .

Chương 3

Khả Tú đỡ Nhã Lợi ngồi tựa người vào thành giường, cô trao ly cà phê cho bạn, vỗ về:

– Rồi sẽ qua thôi, sẽ không ai mãi khổ . Cậu buồn có ích lợi gì đâu, sinh bệnh, anh ta cũng đâu có biết . Tiếc làm gì thứ nhu nhược nghe lời mẹ, cậu hãy nghĩ việc xa anh ta là điều tốt cho cậu .

Khả Tú còn nói nữa ... ọc ọc ... Mới uống mấy hớp sữa, Nhã Lợi đã vội bỏ sữa xuống giường mà nôn . Nôn thốc nôn tháo, nôn đến mệt nhoài . Đã vậy, đầu cô cứ quay quay chóng mặt . Mồ hôi vã ra trên trán, mặt kinh khủng, Nhã Lợi thở dốc . Khả Tú vớ cây quạt nan, cô vừa quạt vừa lau mồ hôi cho Nhã Lợi, cô vừa thương bạn vừa ghét Trần Hoàng . Trên đời sao có loại đàn ông nhu nhược vô dụng như thế, tuyệt đối nghe lời mẹ, bỏ vợ .

– Cậu bệnh như thế này nửa tháng rồi chớ ít hay sao . Nghe lời mình đi bác sĩ đi Lợi, bỏ muốn bệnh hoài cho thành con ma dở dở ương ương hay sao ?

Nhã Lợi khép mắt lại . Cô bắt đầu sợ những ngày bệnh của mình, nó hành hạ cô không chút tiếc thương . May nhờ có Khả Tú, nếu không còn thê thảm hơn .

Lấy áo khoác ngoài cho Nhã Lợi, Khả Tú dìu cô ra đường đón xe đến phòng khám .

Nhã Lợi rầu rầu:

– Chắc tại mình quá suy sụp nên cứ đau dai dẳng .

Khả Tú chì chiết:

– Cậu nhìn xem, cậu giống như con ma vậy . Trần Hoàng có thấy cậu, đâu còn thương, anh ta cũng bỏ cậu chạy đi luôn .

Nhã Lợi ứa nước mắt . Từ buổi ra đi đến nay, cô sống như loài du mục, bám vào Khả Tú .

Cô thấy nhớ Trần Hoàng và vòng tay ấm nồng đêm chia tay, tất cả chỉ còn là kỷ niệm .

Vị bác sĩ khám, đo tăng– xông và bắt mạch cho Nhã Lợi, mỉm cười:

– Cô sắp làm mẹ đó, không biết sao ?

Nhã Lợi thẳng thốt . Cô có nghe lầm không vậy ?

– Làm mẹ ?

– Đúng vậy! Mang thai con so bao giờ cũng có triệu chứng này . Cô đừng quá lo lắng .

Nhớ giữ gìn sức khỏe, cô yếu sức lắm đó .

Nhã Lợi ngỡ ngàng . Cô mang thai . Điều mơ ước từ 3 năm qua không ngờ mãi bây giờ mới có, khi Trần Hoàng vừa cưới vợ, khi cô vừa có 2 chữ "tự do".

Đưa Nhã Lợi ra về, Khả Tú bắn khoả:

– Tại sao vậy Lợi ? Có thai gì kỳ vậy ? Lúc cần lại không có, bị bỏ rơi thì vương bầu .

Rồi cậu tính sao ? Phải báo cho Trần Hoàng biết để anh ta lo chứ .

Đưa tay lau nước mắt, Nhã Lợi cúi đầu im lặng . Cô cũng đang quá bối rối, không biết mình nên có thái độ nào . Nổi khát khao được làm mẹ, bây giờ được bù đắp, nhưng chẳng

đúng chỗ đúng lúc chút nào .

Thật lâu, Nhã Lợi lắc đầu:

– Mình không muốn báo tin cho anh ấy biết . Để làm gì ? Anh ấy đã cưới vợ, ngay sau khi mình rời nhà chưa quá 1 tháng . Mình sẽ sinh con và nuôi con khôn lớn bằng chính khả năng của mình .

Khả Tú mỉm cười:

– Tưởng cậu sẽ báo tin cho anh ta rồi cam tâm chịu làm phòng nhì, chịu cho người ta sỉ nhục đánh ghen chứ . Tớ hoan nghênh quyết định của cậu . Cậu đừng lo, bây giờ mình đi làm có đồng lương rồi . Ngày xưa cậu từng giúp mình, bây giờ mình bỏ cậu thì mình nên sống với ... chớ chớ sống với ai .

Đang buồn, Nhã Lợi cũng phải phì cười . Cô lườm bạn:

– Về nhà đi! 1 lát, cậu đi mua thuốc giùm mình nghe ?

– Ừ . Cậu cũng phải nhớ uống . Ai chớ cậu là mình biết, chúa sợ thuốc luôn . May là cậu và Vũ Văn không có duyên nợ . Chứ nếu không, chồng làm bác sĩ, vợ sợ thuốc .

Nhã Lợi nắm tay Khả Tú, lắc đầu:

– Đừng nhắc đến Vũ Văn nữa! Mình phụ người ta mà, cho nên ông trời trừng phạt mình đó .

Nhắc đến Vũ Văn, cả 2 cùng lặng im . Vũ Văn đang ở rất xa và có lẽ anh đã quên tất cả rồi . 3 năm, 1 thời gian không ngắn không dài nhưng đủ để quên 1 mối tình từ thuở học trò .

– Nhã Lợi này! Cậu sẽ nhất định không gặp lại ba của con cậu chớ ?

– Ừ . Cậu không tin ?

– Tin nhưng sợ . Dù sao cậu và anh ta cũng 3 năm chẵn gối mặt nồng . Nếu biết cậu có mang, nhất định anh sẽ mừng và tìm cậu, cậu yếu lòng lại sống với nhau .

– Mình sẽ không bao giờ trở lại với anh ấy . Mình ghét tính cách nhu nhược và quá hiếu thảo của anh ấy . Tại sao anh ấy không biết tranh đấu với mẹ chứ ? Hay vì anh cũng thích cô ta ?

Hỏi để mà hỏi, và Nhã Lợi lại lao vào cái vòng đau đớn, bị bỏ rơi, vòng tay, ánh mắt, vành môi từng là của cô, bây giờ của người phụ nữ khác mất rồi . Đêm đêm, cô chiếc bóng nhớ thương lệ đầm đìa . Còn anh, có ngàn lần ân ái và say đắm cùng vợ mới .

Trái tim Nhã Lợi đau đớn, xót xa . Cái đau đớn của người vợ bị phụ tình .

o O o

Trần Hoàng găt gong:

– Sao em không lo chuyện nhà vậy ? Cứ suốt ngày đi bên ngoài, 2 buổi cơm nấu cho mẹ và anh cũng không có được . 7 giờ tối mà bếp núc lạnh tanh, nền nhà nhớt bụi, bàn ghế bẩn thiu, chưa bao giờ nhà cửa tề đến như thế này .

Chẳng xem sự khó chịu của Trần Hoàng vào đâu, Hồng Loan ngồi ngả người trên ghế, như quá mệt mỏi . Cô cong cớn vươn vai, 1 chân móng sơn đỏ lên bàn, lạnh lùng xẵng giọng:

– Má đi đánh bài suốt ngày . Còn anh nay đi ăn tiệc, mai ăn đám, em nấu cơm cho ai ăn đây .

– Em nói cái gì vậy ? Lâu lâu cơ quan mới có tiệc . Em phải nấu cơm cho anh ăn mỗi khi đi làm về chứ .

Hồng Loan vùng vằng:

– Ăn mà luôn chê thì ăn làm gì ? Em biết em không bằng cô ta, hầu anh hầu mẹ không khéo, nên anh đâu có yêu thương gì em, anh luôn nhớ vợ cũ của anh mà . Biết như vậy, em chẳng chịu ưng anh đâu . Cưới em chẳng qua cần 1 cái máy để, 1 con ở phục vụ cho anh với mẹ anh mà thôi .

Trần Hoàng sưng sờ:

– Em nói như vậy mà nghe được à ?

– Tại sao không được! Anh sống chung với em là do bị ép buộc, chứ trong lòng anh vẫn còn nhớ cô vợ cũ của anh . Anh tưởng em ngu lắm, đến không biết gì cả hay sao ?

Trần Hoàng thở dài:

– Trước khi về đây làm vợ anh, em biết rõ tính cách của anh rồi kia mà .

– Anh nói như vậy có nghĩa là em phải chấp nhận việc anh ở với em mà trái tim của anh vẫn còn đầy hình bóng của vợ anh ?

– Em biết mà Hồng Loan . Chuyện tình cảm đâu phải nói quên là quên, hướng chi anh và Nhã Lợi chia tay không quá 1 tháng, mẹ đã buộc anh phải cưới em . Em nên thông cảm và tha thứ cho anh .

Hồng Loan giễu cợt:

– Nhã Lợi vô sinh, mẹ anh cưới em cho anh, bà cần đứa cháu nội chứ đâu cần biết em có đảm đang, có đức hạnh hay gì gì đi nữa . Còn anh, muốn em phải dụi dằm và biết chịu

đựng chiều chuộng anh, xin lỗi à, em chỉ có thể sinh con, còn đang đứ đực hạnh ... để xem . Em quen sống tự do, cha mẹ nuông chiều từ nhỏ . Em thích người khác chiều em chứ không phải em chiều người khác . Anh chưa quên được vợ anh, thì đừng có đòi hỏi bất kỳ điều gì nơi em .

Trần Hoàng lạnh lùng:

- Được . Vậy em cứ vui chơi đi . Bao giờ chán thì sang nhà bác Hương rước mẹ về .
- Để làm gì, để đưa tiền cho mẹ anh đi đánh bài chắc ? Em nói không đúng hay sao còn nhìn em ?
- Em cho rằng mẹ cần tiền của em ?
- Mẹ anh lợi dụng em . Nè, mẹ anh đâu có cho tiền em xài, mà đi đâu còn được người ta kính nể là làm sui với bà chủ tịch huyện .
- Lớn quá vậy ?
- Chứ còn gì nữa, ba em khôn phải là người có địa vị và giàu có trong cái huyện này sao ? Anh đừng có quên tiền đám cưới anh và em, người ta đi rất nhiều . Đã vậy, ba em còn tặng cho anh chiếc ghế vững vàng ở ngân hàng .

Trần Hoàng kêu lên:

- Hồng Loan!
- Đừng có gọi tên em! Em ghét cái kiểu ấy . Nếu em không có của hồi môn là tiền vàng, mẹ anh có mờ mắt vội đuổi vợ anh đi không ? Phải nói là em cưới chồng chứ không phải anh cưới em.

Trần Hoàng ngó người ra . Dĩ nhiên là anh không biết những chuyện lằng nhằng này .

Anh là người bị đặt đẽ, hèn nào Hồng Loan mới quá quắt như vậy, cô chẳng xem anh ra gờ-ram nào ...

Anh còn chưa biết nói như thế nào, thì cô đã hất mặt chanh chua:

- Cứ xem như mẹ tôi bù của, khi tôi chẳng cho anh được cái nghìn vàng .

Chuyện như vậy mà cô cũng dám nói ra, Trần Hoàng lắc đầu chào thua . Hồng Loan chưa chịu thôi:

- Em lấy anh là để có danh phận mẹ anh thì được lợi, làm sui với ông chủ tịch huyện .

Chúng ta đều có thể giới riêng của nhau, như vậy đi, cho đỡ bực mình .

Trần Hoàng châm biếm:

- Nếu em muốn vậy, anh càng vui lòng hơn và càng biết ơn em . Em còn muốn nói gì

nữa, nói ra cho hết đi!

Hồng Loan thân nhiên sẫm soi mặt mình vào chiếc gương nhỏ:

– Khi nào nghĩ ra, em sẽ nói tiếp, chỉ sợ anh không dám nghe .

Tức mình trước kiểu nói đâm hông kia, Trần Hoàng ra xe giận dữ lái đi . Đây là cái giá anh phải trả cho hành vi tiếp tay mẹ, phụ bạc Nhã Lợi . Không hiểu mẹ có chịu sáng mắt ra chưa ?

Hồng Loan cần 1 người chồng để cho cô qua cái tuổi lỡ thời, ế ẩm khi mà người đàn ông chỉ nhìn thấy ở cô là 1 người tình tốt hơn là làm vợ .

Càng nghĩ, anh càng đau và càng nhung nhớ người vợ 1 thuở đã cùng anh chôn gói mộng nong .

Nhã Lợi ơi! Em ở đâu ?

o O o

Bây giờ không còn là căn nhà bề thế sang trọng nữa . Cái thuở vàng son hưng thịnh ấy chấm dứt rồi . Và thói đời, "giàu đồ thì bìm leo" ấy, muôn đời vẫn như thế .

Gia đình Nhã Lợi bỏ nơi chôn nhau cắt rún của mình, để đi đến phương xa, không còn 1 ai quen biết . Cái cảnh, cơ hàn cùng khổ ấy giống như ngày mới sinh Nhã Lợi ra đời .

Đã vậy, bây giờ Nhã Lợi còn bị ruồng rẫy . Sau nửa tháng đau ốm, hôm nay cô có vẻ khởi sắc hơn 1 chút . 2 mẹ con cùng lặng im ngồi trên chiếc ghế đá cũ . Bóng chiều đỏ dài, tia nắng, cuối cùng rồi cũng tắt, nhường cho màn đêm buông xuống .

– Tối rồi, vào nhà đi con . Mẹ dọn cơm 2 mẹ con cùng ăn nha ?

Nhã Lợi lắc đầu:

– Mẹ ăn đi, con không thấy đói .

– Không đói cũng phải ăn chứ con . Bây giờ là ăn để sống .

Nhã Lợi nắm tay mẹ áp lên má:

– Con có ăn vào nó cũng đâu ở lại bụng con . Mỗi lần nôn, con sợ lắm mẹ ạ . Mẹ muốn dứt thở luôn .

– Phải ăn 1 chút con ạ . Có như vậy cái thai mới mạnh được .

Nhã Lợi xúc động . Bây giờ cô chỉ còn có mẹ . Ba đi tù vì nợ nần phá sản, cô bị chồng hắt hủi bỏ, nhưng cô sẽ là điểm tựa cho mẹ nương tựa vào . Nếu không, mẹ sẽ suy sụp mất, và điều gì sẽ xảy ra, Nhã Lợi không dám nghĩ đến .

Bà Hiền vuốt tóc Nhã Lợi, ngậm ngùi:

– Tất cả tại mẹ! Ngày xưa ép con ưng Trần Hoàng, mẹ thấy nó hiền, biết lo làm ăn, con có chỗ nương tựa tốt . Ai ngờ nó nhu nhược quá, nghe lời mẹ ruột bỏ vợ .

Nhã Lợi ứa nước mắt:

– Chuyện qua rồi bỏ đi mẹ! Mẹ nhớ hoài rồi lại buồn sinh bệnh . Mẹ còn phải lo cho ba nữa .

– Không biết ... Vũ Văn bây giờ ở đâu ? Con biết nó ở đâu không ?

– Dạ không! Con cũng không muốn biết, mẹ ạ . Chính con phụ bạc anh ấy mà .

– Còn ba mẹ thì khinh nó nghèo . Con có giận mẹ đã làm khổ đời con không ?

– Dạ, con đâu dám! Ông cha nghĩa mẹ như trời biển . Con sẽ bắt chước anh Hoàng, là cha mẹ khó tìm chứ chồng vợ thì kiếm đâu mà không có hả mẹ ? Mẹ ạ! Có nhiều lúc con nghĩ hay mình cứ bỏ cái thai này .

– Kìa con, đừng như vậy, ác lắm!

– Nhưng mà mẹ con mình sống ra làm sao đây ?

– Đói cũng phải nuôi . Bất quá mẹ lại đi buôn bán ve chai như ngày xưa vậy .

– Mẹ!

Nhã Lợi kêu lên, cô ngã vào lòng mẹ khóc âm thầm .

– Có ai ở nhà không ?

Tiếng nói sang sảng vang lên . Nhã Lợi lau nước mắt mừng rỡ:

– Mẹ ơi! Cậu Tư đến!

Cặp gà trên tay cậu Tư vùng vẫy, mồm kêu oang oác, cậu đưa cho Nhã Lợi:

– Cậu cho đó, để ăn cơm hay nấu cháo gì đó . Sao, ở đây có thoải mái không ?

– Dạ, cũng thoải mái cậu ạ . Chiều gió từ sông thổi lên mát lắm . Cậu nói chuyện với mẹ, con đi cột 2 con gà này lại .

Ngồi xuống cạnh chị Hai mình, cậu Tư thở dài:

– Chị thấy nghèo khổ chưa . Đã có tiền người ta làm ăn thận trọng 1 chút đi . Phân bón cũng bán, xác mì cũng thầu, cứ thấy cái gì lời nhiều thì mê, bung đồng vốn không lấy lại được, phá sản nợ nần, anh Hai đi tù vào cái tuổi 50, có đau đớn không ?

Bà Hiền sa nước mắt:

– Thôi mà cậu . Dì gì cũng tan nát hết rồi . Buồn là buồn thói đời người ta thấy mình suy sụp, còn muốn đập cho lún sâu thêm hơn .

– Thì thói đời luôn khốn nạn như vậy, bộ bây giờ chị mới biết hay sao ? Còn con Nhã

Lợi, nghe nói cũng bị mẹ chồng và chồng đuổi đi ?

– Ủ, 3 năm rồi không sinh con nên bị đuổi đi . Ngặt nỗi, về nhà 3 tháng bây giờ mới biết có mang .

Cậu Tư giận dữ đập tay lên bàn:

– Qua nắm cổ thằng Hoàng, bắt nó lo!

– Con Lợi tự ái không chịu đâu cậu . Thằng Hoàng cũng đã cưới vợ rồi, nói sao được, khi con Lợi tự ý ký giấy ly hôn .

– Đồ ác nham ác đức!

– Đúng hơn, con Lợi bị bỏ vì ba nó đi tù, nhà cửa bị tịch biên hết . Họ bỏ là phải rồi cậu .

– Thứ người ăn ở bạc như vậy, trời sẽ quả báo họ .

2 chị em tâm sự mãi, mà chừng như nỗi buồn của cuộc đời cứ như sâu thăm thẳm hơn .

– Hay là chị về Châu Đốc sống với vợ chồng em đi chị, ở chi cái xứ bạc bẽo này .

– Để chị bàn với con Lợi . Chị cũng không muốn phiền cậu . Tuy cậu là em chị nhưng cậu còn có vợ .

– Vợ em chẳng dám nói gì đâu, quyền là ở em nè .

Bà Hiền vẫn băn khoăn:

– Về đó, chị biết làm gì mà sống đây, ruộng thì không biết làm, trồng rau hay chăn nuôi cũng ngờ luôn .

Cậu Tư trấn an:

– Chị lo gì, em sẽ chỉ cho chị làm . Chị em lúc này không lo cho nhau, thì sao gọi là chị em cho được .

Thấy Nhã Lợi đi ra, cậu Tư gọi lại:

– Con định không cho thằng Hoàng biết gì cả à ? Phải bắt nó có trách nhiệm chớ con .

Bị khơi nguồn vết thương, Nhã Lợi ứa nước mắt:

– Dạ thôi đi cậu! Bắt người ta có trách nhiệm, có nghĩa là tiếp tục mối quan hệ, vợ sau của anh ấy biết lại thêm phiền .

– Ồ, cháu nói như vậy cũng phải . Nhưng mà thấy cháu chịu thiệt thòi, cậu ức lắm .

– Tại cháu và mẹ không nỡ bỏ núm ruột của mình . Thôi thì là máu thịt của mình, mình nuôi cậu ạ .

– Cậu đang bàn với mẹ cháu để 2 mẹ con cháu về Châu Đốc sống với cậu, cháu nghĩ sao ?

– Dạ ... con tùy mẹ và cậu quyết định .

– Nếu như vậy, tôi nay soạn đồ đạc đi, ngày mai đi . Đi bằng tàu . Tàu của cậu chờ lá dừa nước đang neo ở Mũi tàu Củ Chi .

Nhã Lợi cúi đầu . Quyết định này sẽ vĩnh viễn đưa cô đi xa rời Bình Dương, có nghĩa càng xa Trần Hoàng vạn dặm hơn nữa, không mong gì 1 lần gặp lại . Không hiểu anh có đi tìm cô .

– Mẹ à! Con có thể đi gặp anh Hoàng 1 chút được không ? Có lẽ sẽ không bao giờ gặp nữa, nếu như mình về Châu Đốc ở .

Hiểu tâm trạng của con, bà Hiền gật đầu:

– Cần thận nghe con!

– Mẹ yên tâm đi! Sẽ không có chuyện gì xảy ra đâu .

o O o

– Cậu muốn đi gặp Trần Hoàng ?

– Ờ .

– Hình như Hồng Loan cũng mang bầu . Bà Khai làm tiệc ăn mừng âm ỉ, cả huyện Dĩ An này, ai cũng biết .

Nhã Lợi lặng người, lòng cô đau nhói nhói . Con của cô ra đời chẳng nhằm lúc, khiến cha mẹ long đong .

Nhìn vẻ bần thần của Nhã Lợi, Khả Tú thương hại:

– Cậu không nên đi 1 mình, lỡ gặp bà Loan, con mẹ ấy dữ có tiếng, quậy có tiếng . Để mình nhờ anh Nam đưa cậu đi .

Nhã Lợi gật đầu:

– Cũng được!

– Phải cẩn thận đó!

– Ừ .

Khả Tú gọi Khoa Nam, cô luôn luôn "sai" cái anh chàng dễ bảo hiền lành này . Còn Khoa Nam chẳng bao giờ dám từ chối điều gì Khả Tú nhờ anh .

Anh đẩy chiếc Wave, chờ cho Nhã Lợi ngồi lên đằng hoàng rồi mới cho xe chạy .

Ngừng xe trước cơ quan của Trần Hoàng, Nhã Lợi nhờ người bảo vệ gọi anh ra .

Mắt Trần Hoàng sáng lên vui mừng khi trông thấy Nhã Lợi, anh đưa cô qua quán nước bên kia đường, gọi 2 chai nước ngọt và nhìn cô xốt xa .

– Em ốm quá Lợi ạ . Bộ em bệnh hay sao vậy ? Anh có đến nhà cũ mọi lần hỏi em và mẹ nhưng không ai biết em ở đâu cả . Em tìm anh ... có phải em kẹt tiền không vậy ?

Anh hỏi cô huyền thuyên, làm cho cô không biết trả lời câu nào trước câu nào sau . Xem vẻ anh rất mừng và xúc động, bao nhiêu đó quá đủ để ấm lòng Nhã Lợi .

Cô ngập ngừng rồi hỏi:

– Có phải cô ấy mang thai rồi hả anh ?

Trần Hoàng bối rối cúi đầu:

– Ừ .

– Chúc mừng anh . Mẹ chắc là mừng lắm .

– Ừ .

– Anh cũng mừng nữa chứ ?

– Ừ .

– Vậy nếu ... em nói em cũng có mang gần 4 tháng rồi, anh có mừng không ?

Trần Hoàng tròn mắt, người anh nhòe trắng dậy, anh siết mạnh tay cô .

– Thật không em ?

– Anh ngạc nhiên à ?

Không giấu được tâm trạng mình, anh gật đầu:

– Ừ .

– Không đúng lúc chứ gì ?

– Tại sao hồi ấy không có ? Nếu không, anh và em đâu phải chia tay đau đớn như thế này .

– Xa em, anh đau đớn thật à ?

– Nhã Lợi! Em hiểu mà, anh đâu có thương ai ngoài em .

– Anh cũng thương con mình chứ ?

– ...

– Anh có tin đứa bé này là cốt nhục của anh không ?

Trần Hoàng không trả lời, mà anh đưa mắt nhìn Khoa Nam ngồi cách anh 1 bàn . Rõ ràng lúc nãy đi ra, anh thấy 2 người đứng cạnh nhau . Nhã Lợi không hề giới thiệu gì cả . Anh ta là ai vậy ?

Nhìn theo hướng mắt anh, Nhã Lợi cười buồn:

– Có phải anh đang nghĩ với nhau 3 năm không có con, xa nhau 3 tháng lại có mang ?

– Anh nghĩ không quá đáng chứ ?

– Anh nghĩ như vậy à ? Nhưng đứa con em đang mang là cốt nhục của anh .

Trần Hoàng ngập ngừng:

– Em đến để đòi hỏi trách nhiệm của anh à ?

Thái độ của anh làm cho lòng Nhã Lợi đau đớn quá . Lẽ ra cô không nên đi tìm anh, gặp nhau trong hoàn cảnh này để cô thấy anh quá tầm thường . Tiếc rằng cô đã trao cuộc đời mình cho 1 kẻ không ra gì . Cô lạnh lùng:

– Không .

– Vậy em tìm anh làm gì ?

Nhã Lợi cay đắng:

– 3 năm, em làm vợ anh, có khi nào anh cho em sự công bằng đâu mà em đòi hỏi .

Giọng Hoàng xẵng:

– Vậy em tìm anh làm gì ? Chúng ta đã ly hôn rồi mà .

– Đúng là chúng ta đã ly hôn, không còn gì ràng buộc hay tìm đến nhau . Anh yên tâm đi, đây là lần cuối cùng em gặp anh .

– Sao không nói đi, muốn anh tin đứa con trong bụng em là cốt nhục của anh ?

Nhã Lợi mở to mắt nhìn Trần Hoàng . Đây là người cha của đứa con trong bụng cô đây sao ? Cách cư xử của anh không đáng 1 xu . Cô còn đối diện với anh làm gì nữa, cho lòng thêm hận, trái tim thêm đau . Khoa Nam cũng không sao chịu được thái độ kia, anh đứng dậy tức giận bước tới, nắm tay Nhã Lợi .

Giọng anh khinh bỉ, ánh mắt rẻ khinh chiếu vào Hoàng:

– Anh nghe cho rõ . Tôi và Nhã Lợi chưa yêu, nhưng tôi sẽ yêu cô ấy, tôi đưa cô ấy đến đây để nhìn rõ con người anh đấy .

Mặt Trần Hoàng tái lại, anh châm biếm:

– Để cho tôi biết vị trí của tôi ngày nào đã có anh thay thế rồi chứ gì . Cô ấy còn sinh con cho anh . Hay quá hả, vừa xa nhau đã có người thế vào, còn sắp có con .

– Cốt nhục Nhã Lợi đang mang là của anh, anh tin hay không cũng được . Cô ấy đi tìm anh không phải đòi hỏi trách nhiệm ở anh, mà vì cô ấy sắp đi xa . Không ai cần anh lo lắng hay nhận từ anh bất cứ sự hỗ trợ tiền bạc nào .

Trần Hoàng lạnh lùng, cơn ghen biến anh thành kẻ tàn nhẫn:

– Dĩ nhiên rồi, và điều tôi muốn thông báo cho 2 người biết, giọt máu nếu là của tôi, thì

sẽ không bao giờ xuất hiện, sau khi Nhã Lợi bước ra khỏi cuộc đời tôi . Nó là con của ai, tự lương tâm cô ấy biết .

Đau tê tái, Nhã Lợi cố ghìm lòng mình xuống, trong lòng cô lúc này là hận chứ không là tình yêu nữa . Cô nhìn thẳng vào mắt anh .

– Ngày mai em rời Bình Dương rồi, cơ hội gặp lại chắc chắn không có . Anh yên tâm đi, em sẽ không bao giờ đi tìm anh, đây là lần đầu cũng là lần cuối . Chúc anh hạnh phúc .

Quay sang Khoa Nam, cô khe khẽ:

– Đi thôi anh Nam!

Khoa Nam chưa đi, anh đứng lại nghiêm nghị:

– Tôi từng học chung với Hồng Loan, cô ấy quậy như thế nào tôi quá rõ . Thái độ của anh hôm nay rồi anh sẽ hối hận suốt 1 đời .

Trần Hoàng giễu cợt:

– Phải không ?

– Anh là đàn ông, định đoạt cuộc đời mình phải do chính mình sao lại đặt đẽ vào mẹ mình như con gái . Anh là thằng đàn ông nhu nhược và hèn hạ .

Mặt Trần Hoàng tím thẫm lại vì giận:

– Nhưng tôi không ngu để đi làm cái việc "quà quạ nuôi con tu hú". Tôi không có tâm hồn cao thượng như anh đâu . Nhường cái việc cao thượng ấy lại cho anh đó .

– Tôi chỉ tiếc là Nhã Lợi vì chữ hiếu mà trao cuộc đời mình cho 1 gã đàn ông bạc tình và vô đạo đức như anh . Sau này, anh đừng có nói là nhận con, xấu hổ lắm .

Nhã Lợi bỏ chạy đi, cô vừa chạy vừa khóc làm cho Khoa Nam hoảng hốt chạy theo . Nếu không, chắc chắn anh còn mắng vào mặt Trần Hoàng những lời thậm tệ hơn nữa .

Anh ôm cô lại giữa đường, mặc cho Trần Hoàng chiếu ánh mắt giận dữ vào họ . Hừ, chẳng lẽ anh nói sai cho họ ?

Dù Nhã Lợi lại xe, Khoa Nam vỗ về:

– Mặc kệ ai ăn ở bạc, trời sẽ phạt họ em ạ ?

Nhã Lợi cúi đầu lặng im, cô không muốn khóc, mà dòng lệ đau khổ cứ tuôn trào ra .

– Tình cảm mà em dành cho Trần Hoàng uống phí lắm Nhã Lợi ạ . Em hãy quên hẳn và hãy sống vì mẹ em vì đứa con trong bụng em .

Nhã Lợi lau nước mắt:

– Anh nói đúng, em phải sống vì mẹ, vì đứa con của em . Em sẽ sinh nó ra và nuôi nó

khôn lớn . Em phải sống và ngày nào đó nhìn sự suy tàn của họ .

Trong trái tim Nhã Lợi bây giờ còn lại là cay đắng và thù hận .

Người ta có thể quên nhau dễ dàng vậy sao ? Lời nói yêu nào trong đêm cuối cùng . Vừa chia tay nhau, anh vội đi cưới vợ . Và phải say đắm lắm, ân ái ngọt ngào lắm mới cho Hồng Loan đưa con . Anh đã vội vàng quên cô . Đồ giả dối, bạc bẽo!

o O o

Nhã Lợi đưa tay xoa bụng, cô đưa mắt nhìn những sản phụ khác, bụng họ đều to như bụng cô, mới hơn 8 tháng mà cô đi không muốn nổi .

– Nguyễn Nhã Lợi!

Cô y tá gọi tên Nhã Lợi, cô giật mình vội đứng lên . 1 sản phụ đối diện vui vẻ:

– Mình may mắn đó, vị bác sĩ Văn ở bên Pháp về khám cho, nghe nói ông ấy mát tay lắm .

Nhã Lợi đi luôn vào phòng khám cái tên Văn làm cho cô thoáng nhớ rồi thôi . Bây giờ có lẽ Văn ra trường rồi cũng nên . Sài Gòn vẫn gọi cho cô với bao kỷ niệm êm đềm, thời sinh viên với tình yêu học trò lãng mạn .

Mới đây cánh cửa bước vào, Nhã Lợi khựng lại . Vũ Văn cũng vừa ngược lên nhìn cô sững sờ . Nhã Lợi hồ thẹn muốn lùi ra . Vũ Văn đứng lên, anh lấy vẻ tự nhiên của người thầy thuốc, chỉ chiếc ghế cho cô ngồi:

– Em ngồi đi . Mấy năm rồi mới gặp phải không ? Bụng em mấy tháng rồi Nhã Lợi .

– Dạ, hơn 6 tháng! Em mang song thai nên phải lên thành phố khám .

Thấy cô có vẻ ngại, anh cười:

– Để anh nhờ bác sĩ Ngọc khám cho em . Ngọc ơi!

Từ cánh màn trong, Bích Ngọc bước ra:

– Anh gọi em ?

– Ủ, em khám giùm cô Nhã Lợi, bạn học của anh ngày xưa đó .

Bích Ngọc trêu:

– Ngại không khám được à ? Không sao, bạn của anh, em khám cẩn thận cho là được rồi .
Cô ấy mang song thai ?

Nhìn Nhã Lợi, Bích Ngọc vui vẻ:

– Thai con so mà mang song thai, hắn ông xã chị vừa mừng vừa lo lắm phải không .

Đừng lo và cũng đừng sợ gì cả .

Vũ Văn đùa theo:

– Nhã Lợi có làm sao là thằng bạn của anh sẽ không để yên cho anh và em đâu đó Ngọc .

Bích Ngọc ra hiệu cho Nhã Lợi leo lên bàn khám, cô nói như cho Vũ Văn nghe:

– Chị được bác sĩ Vũ Văn tận tình lo lắng là may lắm nghe . Bình thường lúc làm việc, anh ấy nghiêm lắm .

Nhã Lợi hỏi nhỏ xúu:

– Bác sĩ là bà Vũ Văn à ?

Nhún vai, Bích Ngọc cười:

– Chưa đâu . Thương chưa ra thương, cưới thì chưa ngỏ .

– Vậy là đang tìm hiểu ?

– Tạm gọi là như vậy .

– Anh Văn mà được người vợ như bác sĩ là phước của anh ấy .

– Vậy à!

Bích Ngọc khám kỹ cho Nhã Lợi, cô lắng nghe trái tim thai thật lâu và cuối cùng xếp dụng cụ lại . Trong lúc chờ Nhã Lợi mặc áo lại, cô nói như ầm ức:

– Quen nhau 3 năm rồi đó, anh chưa khi nào chịu nói cưới . Có lẽ do anh ấy mặc cảm nghèo hơn tôi . Tôi đâu cần chuyện ấy, chỉ cần anh ấy yêu tôi thôi . Thật ra lúc đi học anh ấy vui vẻ lắm . Trở về Việt Nam không hiểu sao cứ trầm lặng suy tư như u uất điều gì vậy .

Như nhận ra chưa gì mình đã trút tâm sự cho người mới quen, Bích Ngọc giả lả:

– Ngày xưa anh Văn và chị học chung 1 nhóm à ?

– Phải .

– Lúc chị biết anh Văn, anh đã có bạn gái chưa vậy ?

– Đã yêu anh ấy, cô còn nghĩ đến quá khứ của anh làm gì . Chỉ cần bây giờ anh Văn yêu cô và kết hôn với cô, 2 người thấy không thể nào thiếu nhau là quá hạnh phúc rồi .

– Ờ ... À! Thai của chị mạnh, em bé tốt lắm, cả 2 là gái, 1 cân nặng 2 ký 7, 1 nặng 3 ký, chị cần nghỉ ngơi nhiều hơn .

– Vâng, cảm ơn bác sĩ .

– Nhìn chị Lợi, tôi nghĩ hồi con gái chắc chị phải đẹp lắm .

Nhã Lợi phì cười:

– Không có đâu! Tôi xấu nhất đó .

– Bộ trong nhóm của chị nhiều người đẹp lắm à ?

– Cũng có .

– Lẽ nào anh Vũ Văn không chăm ai hết .

Liếc ra ngoài phòng khám, Nhã Lợi trêu:

– Cô đóng vai cảnh sát điều tra hay sao ? Sao không hỏi anh Văn ? Yêu cô, anh ấy nhất định phải nói chứ .

Bích Ngọc càng có cảm tình với Nhã Lợi hơn, cô ân cần:

– Quen được chị, tôi vui lắm . Từ lúc về nước cho đến bây giờ, tôi chưa hề nghe anh Văn nhắc bạn bè cũ, nay gặp chị . Nếu không, để gì biết được thời sinh viên của anh ấy như thế nào .

Nhã Lợi thở dài:

– Thà đừng biết, đừng dọ dẫm tìm hiểu có lẽ sẽ khá hơn . Cứ yên hiện tại và sống cho tương lai, biết quá khứ làm gì .

Bích Ngọc gạt gù tiễn Nhã Lợi và dặn:

– 3 hôm nữa, chị trở lại . Chuẩn bị mọi thứ, thai của chị sụt nhiều lắm rồi đó .

Lo lắng vạn điều nhưng Nhã Lợi cố tươi cười:

– Tôi biết rồi, cảm ơn sự săn sóc của cô .

– Đâu có gì, không biết thì thôi, đã là bạn bè thì phải giúp đỡ nhau chứ . Sếp Vũ Văn ra lệnh, chị không nghe sao ?

Nhã Lợi cười, đưa 2 tay đỡ bụng, bước đi nặng nề . Bích Ngọc hỏi:

– Anh ấy có đợi chị bên ngoài không ?

Nhã Lợi ngớ ngàng hỏi lại:

– Anh ấy ? Cô nói anh ấy nào ?

Bích Ngọc bật cười:

– Là chồng của chị đó .

– À ...

Nhã Lợi cười khò lấp:

– Dĩ nhiên là có rồi! Ai lại để bà bầu đến đây 1 mình chứ .

– Chị xinh quá đi à . Có thai mà còn nét, để gì anh ấy để chị đi 1 mình .

Nhã Lợi đùa:

– Chứ sao! Vợ là nhất mà .

Bích Ngọc vui vẻ:

- Với tôi, chị cũng nhất luôn .
- Cô mới là nhất của anh Văn . Thôi, chào tạm biệt .

Nhã Lợi ra về, lúc Vũ Văn còn bận rộn với bệnh nhân . Cô cúi thấp đầu và đi luôn ra cửa, thừa lúc anh quay lưng vào trong . Gặp nhau nói gì đây, chỉ có ngỡ ngàng mà thôi . Ngày nào đó của hơn 3 năm về trước, cô đã phụ anh, lúc anh miệt mài nơi xứ người lao đầu vào học tập . Nhìn nhau chỉ thêm ngỡ ngàng, xấu hổ .

Có dấu hiệu đứa con chào đời nên Nhã Lợi đành lưu lại thành phố . Cô vừa rời bệnh viện, đứng lóng ngóng đón xe, thì Vũ Văn cho xe đỗ lại trước mặt cô, anh nói như ra lệnh:

- Lên xe đi, anh đưa em đi!

Nhã Lợi giật mình, cô từ chối:

- Nhà trọ của em ở gần đây, không cần đâu anh Văn .
- Lên xe đi, anh muốn nói chuyện với em mà!

Ánh mắt Văn sắc bén, bỗng dung Nhã Lợi thấy mình có lỗi với anh . Cô bối rối, nửa muốn lên xe nửa không . Cô nhìn vào bệnh viện như sợ Bích Ngọc có thể xuất hiện và thấy Văn đưa đón cô .

Như thâm hiểu ý nghĩ của cô, Văn nhẹ giọng:

- Bích Ngọc về nhà rồi . Lên xe đi em!
- Em mệt lắm, muốn về phòng trọ để nghỉ .

Văn lắc đầu:

- Đừng quên anh là bác sĩ của em . Còn đứng đó, bộ muốn cho người ta nhìn thấy anh năn nỉ em lên xe à ?

Nhã Lợi đành ngấp ngừng ngồi vào xe . Văn chồm người qua đóng cửa xe lại, anh lái xe đi . Vừa lái xe, anh vừa hỏi:

- Em ở nhà trọ 1 mình à ?

Không đáp, Nhã Lợi hỏi lại anh:

- Sao anh biết ?
- Ah thấy đi và về chỉ có 1 mình .
- Anh có về Dĩ An không ?

– Có . Ba mẹ anh ở trên ấy mà, làm sao anh có thể phụ lòng ba má anh . Chỉ có 1 người cư xử thật tàn nhẫn với anh .

Biết anh trách mình phụ bạc lúc anh đi du học, Nhã Lợi cúi đầu không dám nói .

Vũ Văn xẵng giọng:

– Anh hiểu rồi, cho nên ai thương anh thì không bao giờ anh phụ lại tấm chân tình đó .

Tiếc rằng ...

– Anh Văn! Đâu phải mình muốn điều gì là hoàn cảnh đáp ứng được . Nếu như vậy làm gì cuộc đời có chữ đau và khổ lụy .

– Em đã từng ném mùi cay đắng rồi chẳng ? Không hỏi em, anh cũng biết, anh ta đã bỏ em cưới vợ khác, khi gia đình em phá sản, ba em đi tù .

– Chắc là anh vừa lòng lắm, vì em đã phụ anh, bây giờ bị chồng ruồng rẫy, bụng mang dạ chửa, khổ sở nhọc nhằn .

– Em nghĩ con người anh nhỏ mọn, hẹp hòi như vậy sao . Phải mà, cho nên em đâu hiểu anh đã sống những ngày u ám như thế nào trên xứ người khi em đi lấy chồng . Em thích khoác áo lụa hồng lên xe hoa, em sợ phải chờ đợi anh, tàn héo tuổi xuân của em .

Giọng Nhã Lợi lãnh đạm:

– Sao anh biết ?

– Thực tế không phải như thế sao ?

Giọng Vũ Văn lúc gay gắt lúc chùng lại ghen lời . Nhã Lợi ứa nước mắt:

– Anh trách em hay nghĩ sao về em cũng được . Nhưng hiện tại em cũng chẳng cần giấu, em đã bị ép ly hôn . Đó là cái giá em phải chịu khi phụ bạc anh, anh hả giận chưa ?

– Anh lại muốn em khổ hay sao ? Hoàn toàn không, vì anh biết cái dư vị bị phụ bạc quá cay đắng, anh đâu có ác như thế .

Vũ Văn cho xe dừng lại trước quán ăn ngày xưa anh và cô từng ghé lại . Anh ngậm ngùi:

– Ngày đi Đầm Sen, theo Hội đoàn Chữ Thập Đỏ, chúng ta có ghé lại đây, em còn nhớ không Nhã Lợi ?

– Dạ nhớ .

– Em còn nhớ là anh mừng rồi .

– Ít nhất trong tâm hồn của em vẫn còn có hình ảnh anh chứ gì ?

– Đó không là chút an ủi cho kẻ bị từ chối hay sao ?

– Anh đưa em đến đây và với ý gì vậy ? Em thành thật muốn nghe .

– Dù cho là lời trách cứ, em cũng muốn nghe hay sao ?

Nhã Lợi thở dài:

- Khi em khoác áo cưới là em biết lòng anh tan nát . Em cũng có khác gì đâu anh . Nếu nghe anh trách cứ, lòng em sẽ thoải mái hơn . Điều mong đợi của em là ...
- Không muốn gặp anh chứ gì ?
- Sao anh không nghĩ trái lại ?
- Có thật không ?
- Anh tin cũng được, không tin cũng được . Em mong gặp lại anh dù biết là lần đối mặt để nghe anh trách móc, lòng em sẽ nhẹ nhàng hơn .
- Giờ thì em nhẹ nhàng chưa ?
- Duyên phận đâu phải muốn là được . Cho nên việc em đi lấy chồng là đau khổ ngoài ý muốn . Nay em bị ruồng bỏ là cái giá phải trả . Số phận em là do em tự chọn, anh đừng bao giờ tìm gặp em mà thêm phiền lòng cho anh .
- Không muốn phiền, anh cũng đã phiền rồi .

Cầm thực đơn, Văn hỏi:

- Em ăn gì anh gọi ?

Nhã Lợi lắc đầu:

- Em chẳng muốn ăn gì cả . Anh ăn 1 mình đi, rồi đưa em trở lại nhà trọ .
- Sao vậy ? Sợ đối mặt với anh hay là em không muốn nhìn anh vậy ?
- Em sợ Bích Ngọc buồn . Bích Ngọc rất yêu anh, anh hãy đáp lại tình cảm của cô ấy .
- Anh chưa có ý định kết hôn vào lúc này .
- Vũ Văn ...

Nhã Lợi đặt tay mình lên tay Vũ Văn:

- Em và anh không duyên nợ vợ chồng . Giờ anh có Bích Ngọc, hãy giữ lấy hạnh phúc anh đang có .

Văn có vẻ xúc động, anh nhìn cô, cái nhìn sâu lắng:

- Trần Hoàng không quan tâm đến con của anh ta hay sao ?
- Nếu có em cũng từ chối .
- Lý do ? Dù sao anh ấy cũng là cha của con em mà .
- Tại em muốn dứt khoát . Lui tới với nhau làm gì, chấp nhận cho anh ấy sống giữa em và người vợ sau này của anh ấy à ? Em làm không được điều này . Mà chưa chắc người phụ nữ kia đã chịu . Còn mẹ chồng em nữa, bà không thích có đứa con dâu cha ở tù vì phá sản .

Văn thở dài:

– 1 mình lo toan tất cả, không phải dễ dàng đâu em . Em phải có người săn sóc trong thời gian này chứ . Thành phố này nhộn nhịp đông người, nhưng không dễ tìm được 1 tấm chân tình .

– Cho nên anh đã có Bích Ngọc rồi, không nên bỏ qua cơ hội có người vợ tốt .

– Người ta yêu mình thì không có gì khó . Còn trái tim mình có cảm nhận hay không mới là điều quan trọng . Anh nghĩ là em hiểu điều này .

Nhã Lợi lặng lẽ cúi đầu . Văn bóp nhẹ tay cô:

– Lúc biết em đi lấy chồng, anh thật sự ngã quy . Nhưng rồi ngày tháng dần trôi qua, anh đứng lên được . Trái tim anh vụt lạnh lùng, như chẳng còn rung động trước 1 ai nữa hết .

Nhã Lợi ứa nước mắt:

– Em xin lỗi .

– Lỗi gì nữa! Quá khứ đã sang trang rồi . Anh cũng hiểu em bị bó buộc mà, và anh không còn thấy giận em nữa . Anh càng thấy thương em hơn nữa, Lợi ạ .

– Đừng thương em, em đã làm cho anh đau khổ .

– Đau khổ mấy anh vẫn khó quên em . Em có hiểu không ? Về nước anh có ý tìm em, tìm mọi mồn . Không ngờ ông trời lại cho anh gặp em, anh vui mừng như thế nào, em có biết không ?

Nhã Lợi lắc đầu tránh ánh mắt Vũ Văn:

– Anh và em bây giờ mỗi người có cuộc sống khác nhau rồi . Cám ơn anh còn nghĩ đến em, nhưng chúng mình hãy xem nhau như bạn bè đi anh Văn . Em luôn mong cho anh và Bích Ngọc cưới nhau . Anh bỏ cô ấy là anh sẽ muôn ngàn lần hối tiếc đấy .

– Như ngày xưa chớ gì ?

– Ồ không! Đó chỉ là con vẹt bầu, dễ tìm lại . Chứ còn thiên nga, 1 khi đã tung cánh vào vòm trời cao rộng thênh thang đầy gió sẽ không bao giờ trở lại .

– Em sợ anh cô đơn nữa thật à ?

– Em từng cô đơn và nghèo tình lẫn tiền, nên em hiểu nỗi trống vắng, dằn vặt như thế nào . Em không muốn chìm mình vào thế giới mộng lung, tĩnh lặng ấy nữa .

Thức ăn dọn ra, nhưng không ai buồn ăn, mà chỉ có nỗi buồn và ngậm ngùi . Đối mặt nhau lại như kẻ xa lạ nào, nói lời sáo rỗng đau đớn . Còn đâu phút nào tay trong tay, mắt trong mắt .

Mãi đến lúc Vũ Văn đưa Nhã Lợi về trước con hẻm vào nhà trọ, cô mới tha thiết:

– Hãy quên em đi Văn ạ!

Văn thở dài:

– Nếu lý trí ngã theo trái tim thì đâu có ai đủ nước mắt và thời gian dành cho nhung nhớ, cho nuối tiếc. Em tưởng là anh thích như vậy sao?

– Thôi, em vào nhà.

– Anh đưa em vào trong ấy được không?

Nhìn con hẻm sâu, Nhã Lợi lắc đầu:

– Thôi đi anh, mình chia tay ở đây được rồi!

– Em ngại?

– Không, chỉ vì em không thích thôi.

– Tại sao?

– Vì em đã có chồng, lòng em đã chuyển hướng. Tất cả không thể nào chấp vá lại, nó sẽ giống như 1 cái ly vỡ hay cái áo vá vụng về vậy. Anh về đi Văn!

Nhã Lợi bước đi từng bước nặng nề mệt nhọc. Văn không yên tâm chút nào, anh kêu lên:

– Em cẩn thận nghe Lợi!

Không quay lại, Nhã Lợi chỉ khẽ gật đầu. Cô lùi thủi đi vào con hẻm, để lại trong lòng Văn bao nỗi ngậm ngùi xót xa.

o O o

Cú điện thoại của Vũ Văn làm cho bà Hiền cuống lên, vội khăn gói lên Sài Gòn. Gặp Vũ Văn ở bệnh viện trong bộ quần áo bác sĩ, bà không khỏi ngỡ ngàng xen lẫn 1 chút áy náy tiếc nuối. Đó là người bị bà từ chối hơn 3 năm về trước với lời lẽ xúc phạm nặng nề.

– Bác! Nhã Lợi nằm phòng này, cô ấy đã thật khỏe rồi.

Nhã Lợi mở mắt ra nhìn mẹ. Nhờ trời, cô đã mẹ tròn con vuông.

– Mẹ!

Bà Hiền chớp mắt:

– Con sinh khỏe mẹ mừng lắm.

Văn ngắm 2 đứa bé song sinh, vui vẻ:

– Nó giống anh Hoàng quá hả bác.

Bích Ngọc xuất hiện nơi ngưỡng cửa, cô có vẻ thích thú trước 2 đứa trẻ song sinh xinh xắn và giống nhau như tạc. Nặng nịu má 2 đứa trẻ, Bích Ngọc vô tình:

– Còn anh ấy đâu sao không thấy, chị Nhã Lợi ?

– À ... – Nhã Lợi cười gương – Anh ấy đã về Châu Đốc, chỉ có mẹ tôi lên thôi .

Bích Ngọc chào bà Hiền, trong lúc Nhã Lợi cố gán ghép và để cho mẹ hiểu, Vũ Văn lo cho cô vì anh là bác sĩ mà thôi .

– Bích Ngọc! Cô và anh Văn cũng nên cưới nhau đi . Tôi tin là con của 2 người sẽ rất tuyệt vời .

– Sao ?

– Vì 2 ông bà, ai cũng rất đẹp .

Bích Ngọc liếc Văn . Văn cười:

– Nhã Lợi nói vậy chứ con giống em thì xinh hơn là giống anh .

Mắt Bích Ngọc ăm lên tia lửa hạnh phúc:

– Con giống anh mới đẹp chứ . Anh thông minh, tài giỏi lại đẹp trai, em là người khó tính vậy mà còn khuất phục trước anh nữa là .

Văn nhìn Nhã Lợi:

– Lợi xem, Bích Ngọc đưa anh lên tới trên trời cao .

– Vậy mà anh Văn chưa chịu cưới tôi đó Nhã Lợi .

Văn nhăn mặt:

– Ngọc! Bộ em nói cưới là cưới sao . Thủ tục, tiền bạc . Anh còn nhiều khó khăn .

– Em sẽ giúp anh .

Văn lảng ra:

– Sau này tính đi em! Mình qua phòng khác, để Nhã Lợi nghỉ ngơi .

Văn kéo tay Bích Ngọc đi . Anh không thích để Bích Ngọc nhân cơ hội kéo anh vào cuộc . Anh chưa quên được Nhã Lợi, giờ đây cô đang cô đơn khó khăn, làm sao anh có thể nhắm mắt làm ngơ .

2 đứa trẻ song sinh kia, nó đẹp như thiên thần, như có 1 thứ tình cảm lạ gì đó giữ chân anh lại . Kỷ niệm ngày xưa yêu nhau, cứ mãi về với anh, từng nét từng nét, hơn bao giờ hết .

– Anh Văn!

Bích Ngọc đuổi theo Vũ Văn, cô đi sát vào anh:

– Hình như anh không còn yêu em nữa hả anh Văn ?

– Sao em hỏi anh như vậy ?

– Em thấy như thế đó . Anh ạ! Em biết anh còn nhớ cô ấy, nhưng cô ấy đã phụ bạc anh đi lấy chồng rồi còn gì nữa . Hãy quên người ta đi anh! Em sẽ lấp vào chỗ trống vá lành vết thương lòng của anh . Em không ngại, kể cả việc làm cái bóng của cô ấy đâu .

Vũ Văn xúc động đứng lại . Đâu phải anh không biết Bích Ngọc yêu anh . Những ngày đi du học, nếu như anh không có cô, anh rất vất vả để kiếm sống, và chưa chắc công thành danh toại như bây giờ . Anh còn đi tìm nơi xa xôi nào nữa, có ai yêu anh như cô đã yêu anh đâu . Còn Nhã Lợi, chỉ còn là tình bạn .

Bất giác, anh đưa tay ra kéo mạnh Bích Ngọc vào lòng mình:

– Anh yêu em Ngọc ạ . Chúng mình sẽ cưới nhau . Em không là 1 cái bóng đâu . Em là tình yêu, là trái tim của anh .

Bích Ngọc rung động đến bàng hoàng . Cô ôm chặt lấy anh, nước mắt trào ra .

– Em có mơ không anh ?

– Không, đây là sự thật .

– Vậy anh hãy ôm em cho thật chặt, siết mạnh em cho em thật đau đi, để em biết đây là sự thật .

Anh ghì cô thật chặt vào mình, môi anh tìm môi cô . Nụ hôn thay cho lời nói nồng nàn của tình yêu .

o O o

– Con vào đây mà xem đi Hoàng!

Bà Khai khuyu xuống . Quả là 1 cú sốc kinh khủng đối với bà . Những nữ trang quý giá gìn giữ bao nhiêu năm nay bây giờ lại toàn là đồ mạ vàng .

Hồng Loan ngồi 1 góc, mặt cô khó chịu . Trần Hoàng nhìn vợ:

– Mẹ mắt của dĩ nhiên mẹ phải xót . Em cay đắng, la hét âm ỉ như vậy mà xem được hay sao ?

Hồng Loan đưa tay đẩy chiếc võng cho con trai, cô cúi kinh:

– Ai biết vàng của mẹ là vàng giả thật . Hay là giả vờ bệnh để cho em lại bỏ tiền ra trả nợ . Em không tin đâu .

– Em không tin là sao ?

– Là mẹ đem sự giàu có dỏm ấy để lừa gia đình em . Thực sự là sao ? Từ lúc em về nhà này cho đến bây giờ, có khi nào mẹ xuất vốn cho em buôn bán hay không, hay là tự em kiếm sống bằng cái tiệm vàng ngoài kia ? Mẹ lừa em đấy à ? Vì thật ra cái nhà này chỉ có

lớp vỏ sang trọng . Trái lại, bên trong là thứ thùng rỗng kêu to .

Trần Hoàng quát khê:

– Em im đi, đừng có nói bừa! Mẹ anh là người kỹ lưỡng và khá giả nhất nhì ở đây . Nhà anh chi phí hàng ngày đâu có nhiều, tích lũy hàng năm cao thì có gì lạ . Hiện vật không còn giá trị, anh không hỏi em, em còn ong ổng .

Hồng Loan sùng sộ lại:

– Anh nói như vậy là ý gì hả ?

Trần Hoàng châm biếm:

– Em đánh trống ì xèo mới là ý gì đấy .

Hồng Loan cười gằn:

– Anh muốn nói gì, nói phứt ra đi, đừng có vòng vo!

– Nhà này chỉ có 3 người, em anh và mẹ, phòng của mẹ chẳng lẽ người ngoài vào tráo đồ mẹ, đem vàng thật đi .

Hồng Loan cay cú:

– Đừng nói với em là anh chưa 1 lần cưới vợ . Ngày trước mẹ anh đuổi cô ta đi, ai biết cô vợ yêu quý của anh có thù ghét mà tráo đồ, để khi ra ngoài có vốn làm ăn hay không .

Trần Hoàng trừng mắt:

– Nhã Lợi tuy gia đình sa sút, nhưng có học, có giáo dục, 1 lời nặng nề có thuê bao nhiêu cô ấy cũng không hờ môi .

– Vậy tại sao mẹ lại từ chối 1 cô dâu tốt như vậy ? Em hơn gì cô ta đâu ?

– Có chứ .

Mất Trần Hoàng tối lại:

– Em hơn Nhã Lợi vì cha mẹ em giàu có . Còn cha mẹ Nhã Lợi phá sản . Mẹ anh thích làm thông gia với người có danh phận hơn . Mẹ anh thà chọn em, 1 người luôn quên mình là phụ nữ đã có chồng .

Hồng Loan cười khẩy:

– Thời đại này nam nữ bình quyền . Anh đừng có mang tư tưởng cổ lỗ sĩ của anh ra, bộ chỉ có anh mới được quyền ra ngoài có bạn bè .

– Em thích bạn trai chứ đâu thích bạn gái . Tiền ở đâu em đi vũ trường, phòng trà mỗi đêm vậy ?

Hồng Loan cau mày:

– Vậy ý anh muốn nói là em đánh tráo đồ xài . Anh sao vậy ? Tiền của mẹ em mua cả nhà anh cũng còn thừa đó anh Hai .

– Nhà em có thể, nhưng em thì không ? Bởi vì em quen thói ăn chơi đua đòi . Thực chất, em chẳng có tài cán gì cả . Nhã Lợi là người tốt, tất cả tại mẹ anh, đây là cái giá bà phải trả .

– Anh tiếc nó à ?

– Dĩ nhiên .

Giọng Trần Hoàng chán ngán, anh không cần cư xử tốt đẹp với kẻ mà anh quá ngán ngẫm . Giọng anh trở thành châm biếm:

– Cũng muộn rồi! Mất cả chì lẫn chài cho bà ném đủ cay nồng, hối tiếc . Bà lý tưởng con gái nhà giàu lắm mà .

Hồng Loan tự ái sừng cò lên:

– Con gái nhà giàu thì sao ? Không bằng cô ấy à ? Vậy sao anh không đi theo cô ta đi . Tôi cho anh biết, vì tôi lỡ có con với anh nên phải ở lại trong căn nhà rỗng toác này, để con tôi có cha . Chứ nếu không, tôi bỏ đi từ lâu rồi . Anh tưởng tôi cần anh và yêu anh lắm sao ? Không có đâu!

Trần Hoàng giận dữ:

– Thì cô cứ đi đi, tôi thề tôi không thềm giữ lại!

– Tôi là vợ có cưới hỏi làng hoàng của anh, đâu phải gia đình phá sản mà cần nương tựa vào anh . Chính cô ta đã tráo đổi đồ mang đi bán chứ không ai vào đây .

– Cô đừng có hồ đồ! 3 năm nay, cô phá bao nhiêu mẫu đất rồi, còn bày đặt bêu xấu Nhã Lợi . Cô ăn chơi cả cái tỉnh Bình Dương này ai không biết cô . Chỉ có mẹ tôi là mù quáng nghĩ tốt cho cô . Vàng mất, đất đai bán đi 1 nửa, dĩ nhiên là ít nhiều mẹ tôi cũng hiểu rồi .

Hồng Loan cười gằn:

– Đất xa nhà, anh có quản lý được hay không mà giữ ? Bán rồi mua vàng cho mẹ anh đeo, đẹp mặt đẹp mày với người ta còn không mang ơn . Mỗi lần mua vàng, mẹ anh không thử à ?

Trần Hoàng lạnh lùng:

– Nhà này không em thì còn ai vào mà viện cớ này nọ ?

– Nhưng vàng tôi mua thì còn, vàng của mẹ anh toàn là đồ giả, tại sao ? Nếu tôi lấy thì đại gì tôi bán đất mang tiền về đưa cho mẹ anh mua vàng . Đó là tôi chưa nói việc mẹ anh

khoe hột xoàn, nhưng lại là hột đá . Xí!

Hồng Loan hậm hực chỉ lên vành tai mình:

– Nè, anh làm ơn xem đi, đôi bông cưới này là hột đá, chẳng lẽ khi phát hiện tôi la toáng lên để cho xấu hổ ?

Chịu không nổi màn cãi vã, bà Khai quát lên:

– Thôi! Làm ơn im hết cho tôi!

Đứa bé thức giấc khóc, Hồng Loan bế con đi ra ngoài, không quên hằn học đá vào cái ghế dưới chân mình cho đỡ nhào .

Trần Hoàng lắc đầu nhìn theo . Đã không có tình yêu, anh càng thấy chán ngán hơn bao giờ hết . Anh đi lại ngồi bên mẹ, bà Khai đang tiếc của rơi vào thất vọng và đau xót . Tuy nhiên, bà lại nhắc đến Nhã Lợi .

– Con biết Nhã Lợi sinh 2 đứa con gái chứ ?

– Thật sao mẹ ? Mẹ biết tin này từ đâu, sao không cho con biết ? Nhã Lợi đang ở đâu ?

Về cuống quýt vui mừng của con trai cho bà Khai biết Hoàng vẫn còn nghĩ đến Nhã Lợi .

Bà trời buộc được con mình, còn trái tim nó vẫn thuộc về vợ cũ, cho nên gia đình không lúc nào vui vẻ .

– Con có muốn gặp nó không ?

Hoàng đáp ngay, không do dự:

– Dạ muốn, rất muốn! Nhã Lợi đang ở đâu hả mẹ ?

– Đừng quên 2 đứa nhỏ đó không phải là cốt nhục của con .

– Con không cần biết, con chỉ muốn gặp Nhã Lợi .

Bà Khai nghe thương con hơn .

– Mẹ con Tú nói Nhã Lợi không còn ở Châu Đốc nữa . Từ lúc gặp lại Vũ Văn, nó ở luôn Sài Gòn, và thuê nhà gần chợ Thái Bình .

Trần Hoàng hỏi hột:

– Nhã Lợi làm gì, mẹ có biết không ?

– Mẹ không biết! Nhưng nghe nói Vũ Văn bây giờ là bác sĩ trưởng khoa gì đó .

– Khả Tú nói cho mẹ nghe à ?

– Ủ, bây giờ con đi tìm Nhã Lợi đi!

Nhìn mẹ, Hoàng ngập ngừng:

– Mẹ nói thật hay là muốn dò ý con ?

– Con đến xem cuộc sống của nó như thế nào, 2 đứa bé ấy có giống con không, và nhất là ...

– Nhất là gì hả mẹ ?

– Xem nó có đeo đồ gì của mẹ đã bị mất hay không . Hồng Loan là con nhà giàu, không lý nào nó lại đánh cắp nữ trang của mẹ, chỉ có Nhã Lợi thôi .

Hoàng kêu lên:

– Mẹ! Tại sao mẹ nghĩ như vậy ?

– Không nghĩ cũng phải nghĩ! Nếu không lấy tiền mà nó chịu thiệt thòi ra đi à ? Mẹ chắc chắn là nó ăn cắp .

Trần Hoàng lắc đầu:

– Nhã Lợi là người đàn hoàng, không bao giờ sai lời với con dù là 1 chuyện nhỏ . Còn nữ trang mẹ để ở đâu, phòng của mẹ, chưa bao giờ Nhã Lợi vào 1 mình, thì làm sao đánh cắp được mà mẹ cho là Nhã Lợi ăn cắp ?

Lời của Trần Hoàng không phải vô lý, nhưng bà Khai cứ khẳng khẳng theo suy luận của mình .

– Nhà Hồng Loan giàu có, mẹ nó thường cho tiền nó trước mặt mẹ . Mẹ hỏi con làm sao có chuyện túng thiếu mà đánh cắp tiền của mẹ ?

– Sao mẹ không nghĩ sâu 1 chút nữa . Biết đâu là tiền của mẹ được "chiên xào" lại thì sao ? Nhã Lợi không phải là cô gái xấu đâu mẹ .

– Xấu hay tốt cũng phải tìm hiểu đã! Mẹ muốn con tìm Nhã Lợi, xem cuộc sống kinh tế của nó như thế nào . Nếu nó đúng ăn cắp vàng của mẹ, mẹ tùy con xử lý, chứ không ai bắt tù gì nó đâu .

Trần Hoàng thở dài:

– Mẹ đưa địa chỉ cô ấy cho con!

– Con có đi cũng đừng để cho vợ con biết . Dù gì đi nữa thì đàn bà họ vẫn nhỏ mọn và khi đã ghen lên khó biết chuyện gì sẽ xảy ra, nó bé cháu nội của mẹ đi mất tiêu luôn, cho nên mẹ không muốn có chuyện gì xảy ra .

– Con hiểu rồi mẹ ạ .

Biết mẹ cư xử bất công đối với Nhã Lợi, Hoàng có áy náy . Nhưng rồi vốn nhu nhược, anh chỉ có thể phản đối lại mẹ bằng lời lẽ nhẹ nhàng:

– Mẹ có thấy mẹ cư xử với Nhã Lợi quá bất công không ? Cho đến bây giờ mà mẹ vẫn

quá tin tưởng Hồng Loan .

Bà Khai thản nhiên:

– Mẹ chỉ có 1 mình con . Tài sản còn nhiều hay ít cũng là của con . Mất số vàng và nữ trang này, mẹ cũng có tiếc . Nhưng nếu Hồng Loan lấy thì cứ xem như nó có quyền hưởng, vì nó là vợ con mà và nhất là nó sinh cho mẹ đứa cháu trai . Ai như con nhỏ kia, vừa xa con đã mang thai, con gái thì mẹ cũng chẳng cần .

Trần Hoàng sững người nhìn mẹ, anh chỉ còn biết thờ dài . Bất giác, anh cay đắng:

– Xem như xài trước chớ gì ? Cô ấy có quyền tiêu xài mà .

Bà Khai cười:

– Mẹ nói không đúng sao ? Nhà này và tài sản này là của con .

– Nhưng nếu Hồng Loan đoạt hết tài sản, bỏ con đi theo gã đàn ông nào đó thì lúc đó mẹ tính sao ? Vui hay là tức chết đây ?

– Làm gì có! Bên nhà Hồng Loan đâu phải nghèo mà cần tiền của mình . Nhà người ta cả chục căn, xe hơi sáu bảy chiếc, tiệm vàng rồi đại lý phân bón, thuốc trừ sâu . Có năm nào tết đến, bên ấy không mang biếu mẹ quà cáp đất tiền .

Trần Hoàng ngao ngán . Gần 70 tuổi đời, cái tuổi gần đất xa trời, sao mẹ vẫn chưa nhận định ai là người tốt kẻ xấu .

o O o

Bà Hiền đang chuẩn bị bữa ăn cho 2 đứa trẻ, thì Trần Hoàng bước vào . Bà Hiền ngỡ ngàng:

– Hoàng!

– Mẹ vẫn mạnh ?

– À ...

Bất ngờ đến mấy giây, bà Hiền mới lạnh nhạt chào Hoàng và mời ngồi . Trần Hoàng ngồi xuống chiếc ghế nhựa nhỏ, anh nhìn quanh căn nhà trọ, nhỏ nhưng sạch sẽ, ngăn nắp .

Vẫn tử tế, bà Hiền rót ly nước mời Hoàng, và nhỏ nhẹ hỏi:

– Con đến đây hẳn là có chuyện ?

– Dạ .

Trần Hoàng cố trấn áp cơn xúc động, lướt mắt quan sát 2 đứa trẻ song sinh . Nó rất giống nhau, anh cố tìm 1 đặc điểm giống mình . Anh trả lời bà Hiền mà mắt không rời 2 đứa trẻ:

– Dạ ... con đi công việc . Nghe Khả Tú nói Nhã Lợi ở đây, nên con đến thăm . Mẹ vẫn khỏe ?

– Khỏe . Còn mẹ của con ?

– Dạ, dạo này cứ đau ốm bệnh thấp khớp của người già mà .

– Nghe nói vợ cháu sinh con trai ?

– Dạ .

Hoàng cười gượng:

– Con trai cháu chắc cũng bằng tuổi 2 đứa nhỏ này .

Bà Hiền toan cãi lại: "Sao lại bằng ? 2 đứa nhỏ này phải lớn hơn chứ". Nhưng bà vội im bật . Nói ra cũng chẳng ích lợi gì, Trần Hoàng đã cưới vợ, có con . Chỉ tội cho con gái bà lỡ làng và cháu ngoại có cha mà như không . Cha con gặp nhau mà như người dưng kẻ lạ .

Trần Hoàng bế 1 đứa đặt ngồi lên đùi mình, nhưng nó khóc thét lên và tụt xuống, chạy lại ôm bà Hiền cứng ngắt .

Trần Hoàng buồn thiu . Nó là con ai vậy ? Của anh, của Vũ Văn, Khoa Nam và anh hỏi để mà hỏi:

– Cháu tên gì vậy mẹ ?

– Ủ, tên khai sinh của con bé chị là Nhã Trúc, tên con em là Nhã Ca .

1 cái tên hoàn toàn riêng tư của Nhã Lợi . Trần Hoàng nén tiếng thở dài:

– Còn ba nó đâu hả mẹ ?

– Chết rồi .

– Chết ? Xem vẻ tướng mạo anh ta đẹp tướng lắm mà .

Bà Hiền cau mày:

– Con nói ai vậy ?

– Thì Khoa Nam . Anh ta chẳng phải là ba của 2 đứa nhỏ này sao ?

Bà Hiền cười khẽ:

– Ai nói với con vậy ? Khoa Nam đâu có phải .

– Vậy, bây giờ Nhã Lợi sống với Vũ Văn ?

Bà Hiền mai mỉa:

– Con nghe ai báo tin chính xác quá vậy ? Con đến đây là để hỏi như vậy sao ? Mẹ nhớ trước khi đi ra khỏi nhà con, Nhã Lợi đã bị ép ký tên và tờ đơn thuận tình ly hôn rồi ma,

không lẽ tờ đơn đó không hợp lệ ?

Trần Hoàng vội vàng xua tay:

- Không phải đâu mẹ .
- Vậy thì con đến đây vì chuyện gì ?
- Con muốn gặp Nhã Lợi .
- Để mắng nó cho hả hơi phải không ? Đừng quên con đã có vợ!
- Con đâu có ý này .
- Vậy con muốn biết Nhã Lợi khi xa con sống như thế nào chứ gì ? Đó con nhìn đi, nhà là nhà thuê, chật hẹp, đủ cho con khinh cái nghèo đeo đẳng Nhã Lợi .

Trần Hoàng cúi đầu:

- Con không có ý đó, xin mẹ đừng cay đắng .
- Mẹ nghèo phải bỏ xú đi, đâu có tư cách gì để cay đắng ai .
- Con tuy không còn là chồng Nhã Lợi nhưng mẹ cho phép con vẫn xem mẹ như mẹ của con và được kính trọng mẹ .
- Mẹ cũng không quên những tình cảm bên nhà con dành cho gia đình mẹ . Nhã Lợi thật bất hạnh!

Hoàng cười buồn:

- Nhã Lợi bất hạnh, nhưng có lẽ Vũ Văn bù đắp cho còn gì nữa mẹ . Anh ta bây giờ là bác sĩ, mẹ phải vui lên chứ .
- Con nói gì ?

Giọng bà Hiền xẵng . Trần Hoàng toan nói tiếp thì Nhã Lợi và Vũ Văn về tới, 2 đứa bé ùa ra mừng:

– Ba! Mẹ!

2 đứa nhỏ sà vào lòng Vũ Văn, anh ôm cả 2 đứa và hôn nó, mỗi đứa hôn lại 1 bên má Vũ Văn, nồng ấm tình hạnh phúc gia đình, cho Trần Hoàng xót xa và đau ghen cả ngực . Anh ngồi chết lặng quên chào cả 2 .

Vũ Văn trả 2 đứa bé sau khi hôn âu yếm nó cho bà Hiền, anh nhìn Trần Hoàng bằng cái nhìn ngạc nhiên:

- Anh tìm Nhã Lợi ?
- Cũng có chút chuyện .

Vũ Văn tự nhiên:

– Chuyện gì thế, tôi nghe có được không ?

Trần Hoàng vừa đau khổ vừa khó chịu:

– Tôi đi thành phố, biết Nhã Lợi ở đây nên đến tìm và ...

Vũ Văn cắt lời Hoàng:

– Để xem sau khi Nhã Lợi bị mẹ anh đuổi đi sống như thế nào chứ gì ? Anh yên tâm đi, cô ấy vẫn sống dù thiếu thốn, nhưng hạnh phúc và vui vẻ .

– Còn anh, sao lại ở đây ? Tôi tưởng chỗ này của Khoa Nam chứ ?

Vũ Văn cười:

– Khoa Nam ? Khoa Nam và Khả Tú sắp cưới nhau, không lẽ anh không biết ?

Trần Hoàng sững sờ nhìn Nhã Lợi . Cô lạnh lùng:

– Anh ấy nghĩ 2 đứa con của em là con anh Khoa Nam đó .

Vũ Văn cười thành tiếng:

– Em có muốn anh giải thích giúp em không Nhã Lợi ?

Trần Hoàng cau mày nhìn 2 đứa trẻ, hình như anh bắt gặp 1 nét gì đó quen thuộc . Nhưng trước kiểu nói của Nhã Lợi và Vũ Văn, anh nổi giận:

– Tôi muốn nói chuyện riêng với Nhã Lợi . Anh có thể đi chỗ khác được không!

Vũ Văn nhún vai:

– Nhã Lợi bây giờ là vợ của tôi . Chuyện của vợ là chuyện của chồng . Cô ấy buồn tôi buồn, cô ấy khổ tôi đau, cho nên tôi muốn anh không được quyền làm cho cô ấy buồn .

Cô ấy bị anh làm cho buồn nhiều lắm rồi .

Người Trần Hoàng nóng lên . Tuy anh nghĩ họ có thể đã sống chung với nhau, nhưng lời nói kia làm cho anh đau đớn .

– Nhã Lợi là vợ của anh ?

– Chẳng lẽ cô ấy còn là vợ anh khi anh bỏ rơi người ta . Chúng tôi đã yêu nhau từ thời sinh viên . Tôi đi du học nước ngoài, anh ở nhà chen chân vào, dùng tiền bạc để buộc cô ấy về nhà anh . Để rồi khi gia đình người ta suy sụp, cha cô ấy đi tù thì anh tàn nhẫn đuổi người ta đi . Tôi không yêu và lo cho Nhã Lợi, thì ai vào đây lo cho cô ấy ?

Câu hỏi của Trần Hoàng trở nên ngây ngô:

– Anh sống với Nhã Lợi thật ?

– Dĩ nhiên .

– Còn 2 đứa nhỏ ?

– Anh nghĩ nó là con của ai, của anh à ?

Trần Hoàng lắc đầu:

– Làm gì có .

– Không là của anh thì là của tôi .

– Thì ra anh lo cho Nhã Lợi suốt thời gian qua là vì như thế ?

– Vợ con mình, thì mình phải lo chứ . Đâu có như ai đó, vợ không thương, con chẳng nhìn, lại đeo mang máu thịt kẻ khác .

Trần Hoàng tức giận:

– Còn cô vợ bác sĩ của anh thì sao ?

– Anh muốn nói Bích Ngọc vợ tôi, là cô em họ của Hồng Loan, vợ anh đấy à ?

– Anh vừa gọi Bích Ngọc là vợ, vậy Nhã Lợi cũng là vợ anh ?

– Có sao đâu! Chẳng lẽ tôi bỏ con tôi và Nhã Lợi, vậy anh xem tôi có đáng mặt đàn ông không ?

– Vậy là lúc Nhã Lợi sống với tôi, 2 người vẫn âm thầm đan dứ với nhau ?

Trước câu hỏi này, nếu không ghìem được có lẽ Vũ Văn đã tống cho 1 nắm đấm vào mặt Hoàng . Anh lạnh lùng:

– Anh muốn nghĩ sao cũng được .

Trần Hoàng xẵng giọng:

– Hèn nào, khi mẹ tôi đuổi Nhã Lợi đi, cô ấy đã tráo hộp nữ trang của mẹ tôi, thay vào đó toàn là vàng giả, để theo tình nhân sống đầm ấm lén lút ở chốn này .

Nhã Lợi sững sờ kêu lên:

– Anh nói cái gì vậy anh Hoàng ?

Trần Hoàng giận dữ:

– Em quá biết rồi còn hỏi .

– Nhưng tôi muốn nghe từ môi anh nói rõ ra kìa .

Trần Hoàng cười khinh bỉ, mắt anh dừng lại trên gương mặt sững sờ tái nhợt của Nhã Lợi, 1 cái nhìn có thể giết chết Nhã Lợi không phải bằng gươm đao, mà là sự nhục nhã .

Vũ Văn khó chịu:

– Anh làm ơn nói cho rõ hơn đi, chúng tôi không hiểu .

– Mẹ tôi bảo toàn bộ số nữ trang bà dành dụm cất trong tủ đã bị Nhã Lợi đánh tráo, trước khi cô ấy rời khỏi nhà tôi .

Như từ trên trời rơi xuống đất, Nhã Lợi kinh hoàng ôm mặt nghẹn ngào:

– Nữ trang ? Mẹ anh để ở đâu, làm sao tôi biết mà lấy . Trần Hoàng! Anh nên nhớ, tôi rời khỏi nhà anh từ 2 năm nay, anh nói cái gì vậy ?

– Từ ngày cô đi nhà tôi đâu có thiếu thốn mà phải dùng đến nó ? Nay mẹ tôi xem lại, mới hay tất cả bị đánh tráo là vàng giả, cô không lấy thì ai lấy ? Hồng Loan đâu có thiếu tiền tiêu .

Nhã Lợi đứng chết lặng . Cô không ngờ Trần Hoàng nghe lời mẹ mình đến mức quáng như vậy . Cô nhìn anh đăm đăm, lòng đau đớn và thất vọng . 2 năm qua anh vẫn không có chút tiến bộ, thay đổi nào hết .

Trần Hoàng nhìn sang nơi khác . Anh đâu có ý định thóa mạ cô, thực sự anh cũng không muốn làm rõ chuyện mất vàng, vậy mà nhìn họ với nhau, anh ghen tức thành ra nói bậy bạ, giận ghét lẫn lộn . Anh muốn Nhã Lợi luôn chờ đợi anh, dù là ghét anh hay hận anh . Anh có mang theo 1 số tiền cơ quan thưởng, định giúp Nhã Lợi nuôi con, đưa con của anh hay của Vũ Văn, Khoa Nam gì cũng được, thế mà mọi chuyện không theo như anh nghĩ nữa .

Còn Nhã Lợi, cô lịm người đau đớn, bởi danh dự bị xúc phạm, lảng nhục . Hồng Loan giàu có nên cô ta không bị nghi là kẻ ăn cắp . Còn cô, cha đi tù, gia đình xuống dốc, bà con họ hàng xa lánh rẻ khinh, mẹ chồng và chồng ruồng bỏ . Cô mang thai sinh con không được nhìn nhận, còn bị nghi ngờ là kẻ ăn cắp . Mặt cô cứ tái dần đi trong cơn đau và uất hận .

– Mẹ anh nhất định cho là tôi đã lập cắp ?

Trần Hoàng nói mà không dám nhìn Nhã Lợi:

– Phải . Vì mẹ tôi bệnh lúc đó chỉ có 1 mình cô vào phòng, chìa khóa tủ mẹ tôi để đâu lẽ nào cô không biết ? Cô còn ngủ đêm lại trong phòng mẹ tôi, dọn dẹp quét dọn . Cái gì cũng là cô hết .

Nhã Lợi nói qua dòng nước mắt:

– Còn Hồng Loan, chẳng lẽ từ 2 năm qua sống trong nhà anh, mẹ anh không hề ốm đau, và Hồng Loan không hề vào phòng ?

– Hồng Loan rất ít khi ở nhà, phòng của mẹ tôi đời nào cô ấy chịu vào . Và lại, gia đình Hồng Loan giàu có, cô ấy không cần ăn cắp của cải của mẹ tôi, vì sau này của tôi cũng là của cô ấy .

Nhã Lợi cắn chặt răng nhìn Trần Hoàng, cô không còn cảm giác đau nữa, bởi con người này, cô quá thất vọng và chán ngán tư cách của anh ta . Cô đã chung sống 3 năm với 1 người đàn ông tầm thường và thô thiển như thế đó . Cô còn thương xót ngậm ngùi và nhớ thương anh ta chỉ nữa .

Cô cười đau đớn:

– Có nghĩ là nghèo nên mới có tính tham lam, còn giàu có thì không . Anh có ý nghĩ này từ bao giờ thế ?

Vũ Văn nhìn Trần Hoàng, nghiêm mặt:

– Tóm lại là anh muốn vợ tôi hoàn trả lại cho anh những gì đã mất ? Bao nhiêu vậy ?

Trần Hoàng lúng túng:

– Tôi biết mẹ tôi đuổi Nhã Lợi đi là không công bằng . Nhã Lợi từng là người tốt .

Vũ Văn ngắt lời:

– Anh đã vì chữ hiếu quá nặng mà thành người nhu nhược rồi .

Không màng đến câu mắng khéo của Vũ Văn, Hoàng gật đầu:

– Tôi biết phải làm sao giữa mẹ và vợ . Bà chỉ có 1 mình tôi là con trai, và cần cháu nối dõi tông đường .

– Lúc nãy anh vừa nói Nhã Lợi là người tốt . Đã sống 3 năm với cô ấy, tôi nghĩ là anh biết tính tình Nhã Lợi như thế nào rồi . Anh đã im lặng để cho mẹ anh đuổi vợ mình đi, trong lúc gia đình Nhã Lợi suy sụp, cô ấy đã để hết nữ trang cưới lại, bao nhiêu đó không đủ chứng minh là cô ấy không màng đến, của cải nhà anh ?

Trần Hoàng cúi đầu ra vẻ suy nghĩ . Vũ Văn cao giọng:

– Gần 2 năm qua, anh vẫn chưa suy nghĩ thấu đáo được ai tốt ai xấu hay sao ?

– Anh bảo tôi nghĩ như thế nào, khi mà phòng của mẹ tôi chỉ có 1 mình Nhã Lợi bước vào ?

– Thật vậy sao ? Mẹ anh có lòng yêu thương Nhã Lợi, đến tin tưởng Nhã Lợi, cho cô ấy tự do vào phòng ?

Nhã Lợi chùi nước mắt:

– Lúc ấy, mẹ của anh ốm mấy ngày, em mới được vào phòng săn sóc, và có ngủ đêm lại đó, nhưng em thề, em không có ý tham lam .

Trần Hoàng sụp mặt xuống để che giấu xót xa của lòng mình . Anh đâu có muốn bắt tội cô .

Giọng anh thật khê:

– Là mẹ tôi bảo như thế .

Vũ Văn quắc mắt:

– Anh cho là mẹ anh nói đúng à ? Anh làm ơn đi ra khỏi nhà chúng tôi, đừng bao giờ đến đây làm phiền chúng tôi . Nhã Lợi bây giờ là vợ của tôi, tôi cấm anh vu oan cho cô ấy!

– Vậy còn nữ trang của mẹ tôi bị tráo đổi thì tính sao đây ?

– Tính sao ? Anh hỏi thật ngớ ngẩn . Nếu Nhã Lợi có tiền, cô ấy đâu để cho tôi lo, cô ấy đâu phải ở nhà thuê chật hẹp, phải vất vả kiếm sống bên ngoài để có tiền nuôi con ?

Vũ Văn ôm qua vai Nhã Lợi bóp nhẹ, như để trấn áp cho cô qua phút xúc động, khi mà Trần Hoàng hầu như không còn nghĩ gì đến nghĩa vợ chồng 3 năm chung sống, tàn nhẫn lạnh lùng .

Còn Trần Hoàng, vòng tay Vũ Văn ôm Nhã Lợi như để khẳng định họ là của nhau, như nhấn sâu vào tâm hồn anh lửa hờn ghen ngun ngút . Lòng anh tức tối, tim anh cuồng loạn, anh cố ghìm cơn sóng của lòng mình xuống .

– Anh là chồng của cô ấy, dĩ nhiên anh phải nuôi vợ và con của mình chứ, sao lại hỏi tôi ?

– Muốn biết sự thật, anh nên đi hỏi Khoa Nam, xem Hồng Loan bên ngoài như thế nào, tính tình và giao du của cô ấy ra sao, chừng ấy anh sẽ biết vàng của anh ai lấy .

Trần Hoàng khó chịu:

– Vũ Văn! Cho dù anh yêu Nhã Lợi như thế nào, anh cũng phải có suy đoán cho chín chắn chứ .

– Anh biết chúng tôi yêu nhau bao nhiêu năm không ? Vì tôi nghèo nên anh mới có cơ hội cưới Nhã Lợi, nhưng anh lại không hề biết trân trọng người vợ đầu ấp tay gối của mình . Bây giờ Nhã Lợi là của tôi, tôi không để cho bất kỳ ai, có quyền sỉ nhục, làm mất danh dự của cô ấy . Tốt nhất anh đi về đi! Nhã Lợi tốt hay xấu, điều ấy tôi tự hiểu .

– Anh đừng quên anh cũng đã có vợ rồi! Bích Ngọc là em bạn dì của vợ tôi, có cần tôi che chở giấu giếm mối quan hệ này của anh không ?

Vũ Văn cười nhạt:

– Anh đừng mang Bích Ngọc ra hù dọa tôi! Chuyện của tôi, tôi tự biết cách giải quyết .

Trở lại vấn đề hộp nữ trang của mẹ anh bị mất, tôi khẳng định Nhã Lợi không có lấy .

Anh đi về đi!

– Rồi tôi trả lời với mẹ tôi như thế nào đây ?

Nét khắc khổ in trong mắt của Trần Hoàng, khiến Vũ Văn vừa khinh bỉ vừa thương hại:

– Đó là chuyện của gia đình anh, không liên quan đến chúng tôi . Anh về mà nói cho mẹ anh biết, Nhã Lợi có nghèo có khổ thật nhưng cô ấy không thèm tham tiền và vàng của nhà anh để cất đi mà sống đâu .

Ánh mắt Nhã Lợi bây giờ khô ráo và sắc bén, 1 chút lạnh lùng lẫn vẻ khinh .

– Anh Hoàng! Dù em không yêu anh trước khi về làm vợ anh, nhưng em vẫn là người vợ tốt của anh . Anh tin hay không tin, tùy anh . Anh hãy vượt lên trên sự yếu đuối nhu nhược, để có cái nhìn cứng rắn và sáng suốt hơn .

Trần Hoàng thở dài:

– Mẹ tôi ngã bệnh rồi, nên bà bảo tôi đi tìm em, xem em có lấy hay không .

– Tại sao anh vẫn không tin là em không có lấy . 2 năm qua, em vẫn chưa 1 lần trở lại Dĩ An . Còn nhà anh, có bao nhiêu là thay đổi . Anh làm ơn đi đi, đừng bao giờ để em nhìn thấy mặt . Làm ơn đi đi!

– Nhã Lợi!

– Đừng nói gì nữa cả! Nếu anh nghĩ tôi xấu xa hay ăn cắp vàng của mẹ anh thì ... ừ ... tôi lấy đó .

Trước câu nói lấy giận dữ của Nhã Lợi, Trần Hoàng vẫn cứ như người ngớ ngẩn, chậm hiểu .

– Em có lấy thật ? Nếu thật sự em có lấy tôi cũng không trách em, vì mẹ tôi đã đối xử không tốt với em .

– Đúng vậy! Bà chưa bao giờ xem tôi là đứa con . Người ta nói con dâu là con gái, còn tôi là 1 con ở không công .

Trần Hoàng chớp mắt:

– Anh biết mẹ anh luôn gắt gao với em . Nay em lấy số nữ trang ấy, xem như bù đắp cho em ngày tháng cơ cực đã qua .

Vũ Văn kêu lên:

– Tôi không hiểu anh nói, Trần Hoàng .

– Tôi nhớ Nhã Lợi và lo cho cô ấy, bây giờ thấy 2 người hạnh phúc, tôi ganh tỵ nên có nặng lời . Thật ra số vàng ấy có hay không đối với tôi không quan trọng . Nhã Lợi ra đi, tôi cũng có 1 phần trách nhiệm . Tôi hy vọng Nhã Lợi sẽ đợi tôi, và Hồng Loan sau 1 thời

gian chung sống không hạnh phúc, cô ấy sẽ bỏ đi, nhưng tất cả không như ý tôi muốn .

– Anh Hoàng!

Nhã Lợi đưa tay ra ngăn không cho Vũ Văn lên tiếng, vì cô hiểu Vũ Văn muốn nói gì .

Cô cười nhẹ với Trần Hoàng:

– Anh yên tâm đi! Dù cuộc đời có như thế nào, tôi cũng không quay trở lại với anh . Bây giờ mỗi người có 1 con đường rồi . Anh hãy lo săn sóc cho mẹ anh, cho vợ con của anh, đừng bao giờ tìm đến đây . Chúng tôi muốn được sống yên ổn để nuôi con .

Trần Hoàng tuyệt vọng:

– Anh biết . Xin tạm biệt .

– Có 1 điều, em muốn anh tin em, số nữ trang đó, em không có lấy .

– Anh tin! Những lời nói lúc này là do anh tức quá mà nói ra . Bây giờ anh hiểu tại sao em yêu anh Văn mà không yêu anh .

– Anh hiểu ?

– Phải! Anh Văn tệ nhì, biết hy sinh cho em, anh ấy đã không ngại khó dễ để lo lắng chăm sóc cho em và con . Anh ấy đã dám bỏ đi hạnh phúc êm ấm bên Bích Ngọc, để đến căn nhà thuê chật hẹp này, cho anh biết Vũ Văn còn yêu em .

Vũ Văn xúc động . Anh không ngờ Trần Hoàng bày tỏ tâm tư chân thành của mình trái với những lời tức giận hàm hồ lúc đầu . Tiếc rằng Trần Hoàng quá nhu nhược, tự mình làm tan vỡ hạnh phúc của chính mình .

Từ suy nghĩ ấy, anh đuổi theo bước chân Trần Hoàng:

– Anh Hoàng! Anh nghe đây, 2 đứa nhỏ ...

Nhã Lợi ngăn Vũ Văn lại, ánh mắt cô đầy trách cứ . Cô cướp lời Văn:

– Anh Hoàng! Anh hiểu cho hoàn cảnh em và anh Văn, em mừng lắm . Cám ơn anh đã hiểu em . Anh cũng nên quên em, trở về nhà lo vun đắp hạnh phúc gia đình, đừng để con anh phải xa cha .

– Cám ơn .

Trần Hoàng đi lầm lũi, dáng đi nghiêng nghiêng đồ dài . Nhã Lợi thẫn thờ trông theo, lòng cô buồn héo hắt . Cô vừa hận anh vừa yêu anh . Từ trong sâu thẳm của lòng, cô vẫn dành cho anh 1 tình cảm sâu đậm . 3 năm chẵn gói đầu phải dễ dàng quên .

– Nhã Lợi!

Vũ Văn đặt tay lên vai Nhã Lợi:

- Tại sao em không cho anh nói sự thật chứ ? Trần Hoàng còn yêu em .
- Yêu thì sao, em tiếp tục chung sống với anh ấy ư ? Hồng Loan đâu phải người hiền, cô ta chịu im sao ? Anh Văn! Em có chuyện này muốn nói với anh .
- Gì, em nói đi!
- Em định về quê Vĩnh Long .
- Sao lại đi, còn công việc buôn bán ở đây ?
- Em từng bị đau khổ vì mất chồng . Em không muốn chị Bích Ngọc buồn như em . Anh đã cưới chị ấy, chị ấy có thể không nói nhưng làm sao không buồn, không khổ khi anh lo lắng cho em . Làm đàn bà ai không ghen .
- Em định đi đâu ?
- Em về Vĩnh Long . Có như vậy, anh mới chịu quay về với chị Bích Ngọc . Dù rằng anh vì yêu 2 đứa trẻ và dù rằng anh và em xem nhau như bạn bè, nhưng ai hiểu cho chúng ta chỉ xem nhau như bạn bè ?
- Anh van em khoan hãy đi! Anh sẽ giải thích cho Bích Ngọc hiểu . Anh dần xếp được mà . Hứa với anh đi!

Nhã Lợi đứng lặng im, nước mắt rung rung . Văn chỉ biết đứng nhìn cô . Ai hiểu cho họ đến với nhau chỉ còn tình bạn ?

o O o

Ánh mắt buồn hiu hắt của Bích Ngọc làm cho bà Hằng chú ý . Đối với tấm lòng người mẹ, dù cho Bích Ngọc đã lớn, lập gia thất, nhưng dưới đôi mắt người mẹ, Bích Ngọc vẫn bé bỏng . Bà đến ngồi bên cô:

- Con không khỏe hay sao mà đi làm về không ăn cơm, để Vũ Văn ăn có 1 mình vậy ?
Mắt nhìn lên màn hình, Ngọc lắc đầu:
- Đâu có gì, má! Tại lúc ở bệnh viện, con ăn bánh bao của tụi bạn nên còn no .
- Buồn gì thì cùng nên nói ra . Có giận chồng cũng vậy, nói cho Vũ Văn nó sửa, chớ ôm mãi trong lòng .
- Nắm tay mẹ, Bích Ngọc xúc động:
- Dạ, con biết . Tại con mệt mỏi thôi, má không phải lo .
- Ngày xưa, lúc có mang con, má phải giữ gìn đủ mặt, để sinh con cho đẹp . Làm mẹ phải chịu nhiều đau đớn vất vả lắm con ạ . Phải cố lên, có cần gì mẹ giúp cho .
- Dạ không có gì đâu mẹ . Con lớn rồi, mẹ đừng xem con như đứa trẻ nữa .

– Dù con bao lớn đối với mẹ con vẫn bé bỏng, làm sao mẹ không lo cho con . Chừng nào con làm mẹ đi rồi biết .

– Dạ, con biết chứ . Nhưng con không có chuyện gì đâu mẹ .

Biết Bích Ngọc không muốn nói, nên bà Hằng đành đứng lên:

– Thôi, mẹ đi nghỉ đây . Chừng nào ba con đến rước thì gọi mẹ dậy .

– Dạ .

Đâu phải bà Hằng không biết Bích Ngọc đang buồn, nó không chịu tỏ bày, bà biết sao bây giờ . Mấy ngày nay ngồi bên chiếc ti vi, nhưng hồn thì ngẩn ngơ, không tập trung theo dõi hình ảnh trên phim, nhất là thái độ không tự nhiên khi đối diện trò chuyện với Vũ Văn, có lẽ nó giận Vũ Văn .

Nhìn theo mẹ, Bích Ngọc buồn chán gục trên đôi cánh tay . Cô có tất cả, 1 căn nhà khang trang bài trí đẹp mắt, có mọi thứ từ tiền tài, nhưng sao lòng cô tràn ngập tủi sầu đau đớn . Trái tim của Vũ Văn đâu phải dành cho mỗi mình cô . Ở bên cô là thể xác khô cứng, 1 tâm hồn vỡ vụn lừa dối .

Anh và Nhã Lợi từng 1 thời gian yêu nhau . Người ta phụ bạc anh theo chồng, vậy mà tình cho người ta vẫn đông đầy, thủy chung . Vậy tại sao anh còn cưới cô ?

2 đứa bé kia là cốt nhục của anh ? Nếu như Hồng Loan không nói, cô cũng không biết cô đang bị lừa dối .

– Bích Ngọc! Em làm gì ngồi từ ra đó vậy ?

Giật mình, Bích Ngọc nhìn lên .

Giọng Vũ Văn nhẹ nhàng:

– Em xem ti vi hết chương trình, sao không tắt ti vi . Bộ có chuyện gì không vui à ?

– Dạ đâu có .

– Anh thấy em buồn và lạnh nhạt với anh .

– Vậy sao ?

Bích Ngọc đứng dậy . Vỗ ôm qua vai cô, định dìu cô đi, nhưng cô gỡ nhẹ tay anh:

– Em về phòng ngủ .

– Hình như em giận anh ? Anh đã làm điều gì cho em giận ? Em nói ra đi, anh nhất định sẽ sửa .

– Anh biết lo cho em ?

– Em nói gì vậy, em là vợ anh mà .

Bích Ngọc đặt tay lên bụng mình, cái bụng tròn lúm lúp . Giọng cô héo hắt:

– Trên pháp lý, em là vợ anh . Trong bệnh viện cũng vậy, em là vợ bác sĩ Vũ Văn .

Nhưng trong lòng anh, em là ai, anh tự biết mà .

Cô quay đi, Văn dang tay ra ngăn lại:

– Em nói như vậy là ý gì ?

Cau mày nhưng giọng Bích Ngọc vẫn nhỏ nhẹ:

– Chẳng nói gì cả, ngoài ý muốn là em muốn đi nằm 1 mình, đừng ai nói bên tai nữa .

Được chưa ? Ngày mai em còn phải trực ban nữa .

Vũ Văn buồn bã:

– Hơn 1 tuần lễ nay, trước mặt ba mẹ và mọi người, em cười vui với anh . Nhưng khi về nhà, em không hề chịu nói gì với anh cả . Anh không hiểu anh đã làm điều gì sai, cho em buồn anh ?

Bích Ngọc cay đắng:

– Thật ra, anh quá hoàn mỹ trong mắt em, làm gì có điều sơ sót tại em thôi .

– Anh không hiểu lời nói của em .

– Là em không xứng đáng được có 1 người chồng như anh . Anh cưới em, bởi vì em đeo đuổi anh, bám lấy anh, anh tội nghiệp chứ không hề yêu, đúng không ?

Vũ Văn ngạc nhiên:

– Em nghĩ như thế à ?

– Khi yêu anh, em có nói, em chấp nhận tất cả, dù cho em không là mối tình đầu của anh . Có nghĩa là từ giây phút vợ chồng gắn bó, chúng ta không giấu nhau điều gì cả . Có đúng không ?

– Anh giấu em ? Điều gì ?

– Tất cả những gì anh không muốn nói, em đều biết hết .

– Là chuyện gì mới được, tình cảm hay công việc ?

– Em đã tìm hiểu và chứng kiến tất cả những gì anh muốn che giấu em . Mấy tuần qua em đã đau khổ, thất vọng và chán ngán, bây giờ thì không còn nữa .

– Ngọc!

Nghẹn ngào nhưng Bích Ngọc cố nói tiếp:

– Phải, em không trách anh tại sao lợi dụng tình cảm của em để nuôi dưỡng tình yêu tưởng đã lụn tàn theo năm tháng . Em cũng không giận anh nữa, khi anh giả dối nói anh

yêu em, còn trái tim anh vẫn thuộc về cô ấy .

– Cô ấy ?

– Anh lén lút gặp người đã 1 thời yêu nhau đúng không ?

– Em nói ai ?

– Tự lòng anh phải biết, sao lại đi hỏi đồ em ? Em nói là nói cho hả hơi thôi đang đầy trong trái tim bị từ chối của em .

Vũ Văn thở dài:

– Em nghe anh nói đi!

– Anh không cần thanh minh, khi em đã thấy và đã nghe chuyện 2 người rồi . Lúc em muốn chia sẻ thì anh giấu giếm . Khi em đã tìm biết, thì không cần sự thành thật của anh nữa . Anh nói gì đi nữa, niềm tin của em đối với anh cũng hết rồi .

– Em là vợ anh, em phải tin anh chứ .

– Tin tưởng sau khi thu lượm hình ảnh kết quả hay sao ? Em không phải là thần thánh, anh phải biết thiên đường không có ở trần gian .

Vũ Văn nắm tay vợ bóp nhẹ:

– Em nghe anh nói đã .

– Em đã nghe anh và cả người ấy nói với nhau rồi, bây giờ em không muốn nghe nữa, em muốn yên tĩnh . Em hứa sẽ không phá hạnh phúc của 2 người đâu .

– Em nói ... Bích Ngọc, em nói rõ đi! Em muốn đi đâu vậy ?

Lạnh giọng, Bích Ngọc nói:

– Em sẽ ngủ ở phòng đọc sách đóng cửa lại, ở đó yên tĩnh em sẽ dễ ngủ .

Cô đi nhanh về phòng đọc sách đóng cửa lại, Vũ Văn thở dài trông theo, lòng đầy phiền muộn .

o O o

Lại 1 tuần trôi qua, Bích Ngọc vẫn thản nhiên khi đứng trước mọi người và trong bệnh viện . Nhưng khi về nhà, Vũ Văn hỏi gì cô cũng không đáp . Quá bức mình, Vũ Văn bỏ nhà đi, chỗ anh đến là nhà Nhã Lợi, cùng tiếng cười trẻ thơ .

– Có chuyện gì buồn hả anh ?

Nhã Lợi chú ý ngay đến nét mặt phiền muộn của anh . Văn thở dài:

– Bích Ngọc giận anh . Cô ấy nghi ngờ anh và em gần bó nhau, 2 đứa nhỏ này là con của anh . Cô ấy bảo đã theo dõi và nhìn thấy sự thật .

Nhã Lợi lo lắng:

– Sao anh không giải thích đây chỉ là màn kịch ?

Vũ Văn buồn bực:

– Có chịu nghe đâu mà giải thích .

– Sao lại như thế ? Anh phải bằng mọi cách phân bày cho chị ấy biết rõ chứ . Hay là anh để em đến gặp chị Bích Ngọc phân giải mọi lẽ, biết đâu chị ấy sẽ nghe .

Văn lắc đầu:

– Bích Ngọc cứng rắn, khó lay chuyển lắm . Em đến cô ấy sẽ nổi giận, nặng lời với em nữa à .

– Em với anh có gì đâu .

– Thì tại Trần Hoàng kia .

– Thật ra là em rất quý anh, anh Văn ạ . Chứ còn tình yêu thì không còn nữa . Em không muốn nghĩ đến chuyện tình yêu nữa . Em muốn được sống yên ổn để nuôi con cho đến ngày chúng nó khôn lớn .

– Anh biết tình cảm và ý chí của em . Còn Bích Ngọc, cô ấy có thêm hiểu đâu .

– Chẳng lẽ 2 người chiến tranh lạnh hoài sao ?

Vũ Văn thở dài:

– Từ từ rồi cô ấy cũng sẽ hiểu . Anh không muốn con của em biết cha chúng nó không nhìn đến chúng . Tuổi thơ nào có lỗi làm gì, anh cố gắng đem lại niềm vui cho chúng . Rồi khi lớn lên, trưởng thành, anh sẽ nói cho chúng biết cha là ai, hoàn cảnh như thế nào đẩy đưa chúng đến cảnh khổ cực như ngày nay .

– Chị Bích Ngọc cho anh tự do để thực hiện ý muốn đó sao ? Anh là chồng, anh phải hoàn toàn thuộc về chị ấy chứ . Anh nên đi về đi, anh Văn ạ . Đừng phí thời gian vì mẹ con em nữa, cũng đừng đến đây, em không muốn vợ chồng anh mất hạnh phúc vì em .

– Còn em, làm sao anh có thể không quan tâm đến em ?

– Chuyện của em, nuôi con và dạy dỗ con là của em . Anh phải biết lo cho Bích Ngọc, chị ấy đang mang thai, anh hãy tạo hạnh phúc và cho chị ấy niềm vui . Anh về đi!

Văn nhìn đồng hồ:

– Ủ, anh đi về . Nhưng dù thế nào anh cũng lo cho em . Hôm nào rảnh, anh đến . Nhớ bảo với các con là anh đi công tác .

Nhã Lợi cảm động:

– Em biết rồi mà .

– Nhưng anh nhớ 2 đứa nhỏ, anh sẽ không thể không đến .

– Nếu muốn như vậy, anh phải giải thích cho chị ấy biết hoàn cảnh của chúng ta . Chừng nào chị ấy thông cảm hiểu cho, anh hãy đến .

Vũ Văn đi khuất sau cánh cửa, Nhã Lợi trông theo, lòng cô nặng trĩu nỗi buồn . Cô phải làm gì đây để cho hạnh phúc của anh tròn đầy ?

o O o

Cơn đau kéo dài, mỗi lúc thêm nhiều hơn . Bích Ngọc cắn chặt răng cố nén cơn đau . Văn ngồi bên, anh xoa tay lên bụng cô, vỗ về .

– Ráng đi em! 1 chút nữa thôi, con mình sẽ ra đời, em sẽ khỏe lại ngay .

Dù đau đớn đến rã rời, nhưng cơn giận trong lòng Bích Ngọc vẫn còn âm ỉ, cô hất bàn tay Văn trên bụng mình xuống . Biết cô còn giận mình, Văn cố dỗ dành:

– Ngọc à! Anh xin lỗi em . Mong em thôi giận, hãy nghĩ đến sức khỏe của mình .

Khuôn mặt Bích Ngọc đỏng đầy mồ hôi, chứng tỏ cô rất mệt và đau . Cô không rên rỉ thường tình mà chỉ nhắm mắt . Anh ôm cô vào mình như muốn chia sẻ:

– Hay là ... anh giải phẫu cho em đỡ đau ?

Bích Ngọc cắn mạnh môi bởi cơn đau lại ập đến, mặt cô xanh tái mệt mỏi .

– Anh Văn! Hay đưa chị Ngọc vào phòng khám lại .

– Ờ ... ờ .

Ngày nào, Văn chỉ tay ai cũng răm rắp nghe theo . Giờ Bích Ngọc chuyển dạ, anh ngỡ ngẩn và quên hết những điều cần thiết . Anh "ờ ... ờ" rồi dịu cô .

– Anh đưa em vào phòng sinh .

Bích Ngọc không ừ hử cũng không phản đối . Anh dịu cô đi vào . Từng phút căng thẳng và cơn đau đến dữ dội như muốn xé tan cả thân xác Bích Ngọc ... Nhưng dù sao, sự có mặt của Vũ Văn bên cạnh lúc cô vượt cạn sinh con cũng cho cô ấm áp, không quá tủi buồn .

Rồi chẳng nhìn theo xem con như thế nào, Bích Ngọc nằm thêm thiếp, mặc cho bạn bè, 2 bà mẹ vây quanh ...

Lau mồ hôi trên trán vợ, Vũ Văn âu yếm, lúc Bích Ngọc chìm vào cơn mơ sau cơn vượt cạn mệt mỏi . Anh ngắm con rồi hôn lên má vợ .

– Anh thương em lắm Ngọc ạ . Tại sao em không suy nghĩ cho sâu vậy ? Em cho rằng

anh yêu Nhã Lợi và 2 đứa bé ấy là con anh rồi cứ giận anh lừa dối em hay sao ? Thật ra thì anh vì 2 đứa nhỏ . Trần Hoàng quá nhẩn tâm, anh ta như là thiên lôi ấy, mẹ nói như thế nào thì làm như thế đó . Sao anh ta không chịu động não 1 chút, 2 đứa bé đó là cốt nhục của anh ta . Còn anh, lại không nỡ nhìn Nhã Lợi và 2 đứa nhỏ khổ . Anh biết em giận anh vì cho là anh lừa dối em . Anh và Nhã Lợi bây giờ chỉ là tình bạn, sao em không chịu hiểu như thế . Em giận không thèm nghe anh giải thích, anh giận em vì em không tin tưởng anh . Em cứ nghĩ anh trở lại và yêu thương Nhã Lợi . Anh đâu còn yêu cô ấy, người anh yêu là em . Còn Nhã Lợi, 3 năm bên chồng tuy chần gối ngán ngủi, nhưng tình yêu đã đến với cô ấy ...

Bích Ngọc vẫn còn mê man, có lẽ thuốc mê chưa tan, nên giấc mê dài vẫn còn . Vẫn ngồi tư lự nhìn vợ . Anh cũng có tự ái của 1 người đàn ông khi bị vợ lạnh nhạt hắt hủi . Xuất thân từ nghèo khó, cái mặc cảm ấy không dễ dàng mất, nhất là khi anh làm chồng 1 cô gái nhà giàu .

Anh nắm tay cô áp lên má:

– Em đã sinh cho anh được 1 đứa con bụ bẫm, anh thích lắm . Nhưng nếu vẫn cứ tiếp tục sống lạnh nhạt, anh chịu không nổi . Cho nên anh sẽ chuyển công tác, đi xa 1 thời gian, cho em thấy anh và Nhã Lợi không có gì cả ... Anh biết em có yêu anh nên em mới ghen, nhưng thà em làm âm ỉ rồi vợ chồng hòa nhau, hơn là em cứ âm thầm và lạnh nhạt . Em phải hiểu nếu 2 đứa bé kia là con anh, thì anh đâu có cưới em . Thời gian Nhã Lợi mang thai, lúc đó anh và em đều ở bên Pháp bận rộn ôn thi, làm sao anh bay về nước . Còn Nhã Lợi cũng đâu có khả năng sang bên đó gặp anh . Tại sao em không chịu suy nghĩ vậy ?

Bích Ngọc mở mắt, cô đã nghe hết lời anh nói . Anh nói như 1 lời tự sự cho đến khi mệt mỏi và ngủ thiếp bên cạnh cô . Bất giác cô đưa tay sờ lên mái tóc bông rũ trên trán anh .

– Em tha lỗi cho anh rồi, Văn ạ .

o O o

Nhã Lợi đến thăm Bích Ngọc với gương mặt buồn . Cô hỏi thăm sức khỏe của Bích Ngọc và cuối cùng mới đi vào câu chuyện của 3 người .

– Tôi sẽ về Vĩnh Long sống, cho nên đây là lần cuối cùng tôi đến thăm chị .

Bích Ngọc ngạc nhiên:

– Nhã Lợi đi đâu ? Ở đây công việc tạm ổn rồi mà .

Thành thật, Nhã Lợi đáp:

– Nếu ở lại thành phố, cuộc sống cũng không giàu có gì, nhưng dù sao cũng có phương tiện để sống . Đi xa rồi, tôi cũng không biết môi trường đó sẽ đem lại cho mình những gì nữa .

– Vậy tại sao Nhã Lợi lại rời nơi này ?

Thắng thắng, Nhã Lợi nhìn vào mắt Bích Ngọc:

– Vì tôi không muốn chị buồn và hiểu lầm tôi . Chị nghĩ anh Văn đến với mẹ con tôi vì anh ấy còn yêu tôi . Thực sự chúng tôi chỉ xem nhau như bạn bè, anh ấy giúp đỡ tôi như 1 người bạn . Anh Văn luôn yêu chị, trân trọng chị . Vì nếu như không có chị, anh đâu có được như ngày nay . Tình yêu đó còn có cả ơn sâu nghĩa nặng .

Bích Ngọc cười nhẹ:

– Anh Văn nhờ chị đến gặp tôi và nói như thế này à ?

Nhã Lợi lắc đầu:

– Anh Văn đâu phải là người thích kẻ thứ 3 vào cuộc, mà chị hỏi tôi như thế . Chị là bạn của anh ấy lâu rồi, mà không hiểu tính tình của chồng mình sao ?

– Vậy tại sao chị nói với tôi chị sẽ đi, mà không âm thầm đi ?

– Là vì tôi muốn chị đừng hiểu lầm anh Văn . Anh ấy là 1 người chồng tốt . Đã là vợ chồng, có hiểu lầm gì, cần phải giải bày, đừng vì nghi ngờ mà làm tan vỡ hạnh phúc gia đình . Ngày xưa, tôi vì nghe lời cha mẹ làm tan vỡ trái tim của anh ấy, tôi không muốn chị giẫm lên dấu chân đau buồn của tôi nữa .

Bích Ngọc cúi xuống nhìn khuôn mặt tươi tắn của con trong giấc ngủ . Giọng Nhã Lợi nhẹ nhàng:

– Chị vừa là bạn vừa là ân nhân của tôi, đưa tôi từ bóng tối ra nơi quang đãng, tôi làm sao có thể vui vẻ trên sự đau khổ của chị . Tôi mong chị suy nghĩ mà đừng làm tan trái tim anh Văn hơn nữa .

– Nếu như tôi hiểu trái tim anh Văn vẫn thuộc về tôi, Nhã Lợi có đi nữa không ?

Nhã Lợi cười vui mừng:

– Thật chứ ?

– Chị sao vậy Nhã Lợi ?

– Tôi mừng! Chị không giận anh Văn và vui vẻ với anh ấy, gia đình hạnh phúc là tôi mừng . Tôi mong ước 2 người vui vẻ đầm ấm . Sở dĩ tôi ra đi cũng vì lý do này mà thôi . Nếu 2 người đã đầm ấm và hiểu nhau thì tôi ở lại .

– Nếu tôi không tha thứ cho anh Văn thì sao ?

Nhã Lợi nhún vai:

– Nhưng trong đáy lòng chị vẫn yêu anh ấy, tại sao lại đem lòng hành hạ cho anh Văn phải đau khổ ?

– Chị đau lòng à ?

– Diên khùng vừa thôi! Tôi đã chia tay, vì chia tay nên tôi biết nỗi trăn trở tủi buồn lẫn tức giận ấy như thế nào . Tôi không muốn anh Văn và chị bước vào vòng thương nhớ 1 cách vô lý như vậy .

Bích Ngọc mỉm cười . Nhã Lợi nghe lòng mình nhẹ nhõm hơn bao giờ hết . Cô siết tay Bích Ngọc:

– Chị là 1 người vợ tốt, anh Văn không thể nào quên 1 cô vợ tốt và xinh đẹp để đi sống với 1 người đàn bà đã phụ bạc anh ấy, lại còn có con nữa . Chị hiểu cho anh ấy là tôi rất yên tâm để lo cho cuộc sống 2 đứa nhỏ .

– Nhã Lợi vẫn giữ ý định về Vĩnh Long à ? Ai ở đó mà về ?

– Quê ngoại của tôi ở đó . Cuộc sống ở đó yên tĩnh mộc mạc, nhưng việc học của con cái thì có lẽ không được như ở đây .

Bích Ngọc lại cười:

– Vậy thì ở lại, đi làm gì ?

Nhã Lợi cười theo:

– Không đi để gì anh Văn chịu xa 2 đứa nhỏ . Mà anh ấy đến hoài, Bích Ngọc nghĩ anh Văn đến vì mẹ chứ chẳng phải vì con, 2 người giận nhau hoài, ai chịu cho nổi .

– Anh Văn than với Nhã Lợi như vậy à ?

– Đòi nào, tuy anh ấy không than nhưng có nơi nào cho anh trú nỗi buồn . Còn tôi đã qua rồi thời mộng mơ con gái, để sống thực tế hơn, sống vì con và cho con .

Đôi bạn trò chuyện thoải mái và thông cảm . Mọi giận hờn, buồn phiền tan trong lòng Bích Ngọc .

o O o

Vũ Văn trở về nhà trong men rượu say chéch choáng . Anh buồn vì không còn cách nào giải quyết cho ổn thỏa . Bích Ngọc lạnh nhạt tránh xa, còn Nhã Lợi chuẩn bị đồ đạc đưa 2 con về quê .

Lần đầu tiên, Bích Ngọc ra đón chồng, sau mấy tháng xảy ra chiến tranh lạnh . Vũ Văn

quá say, anh chẳng còn biết gì cả, cứ lảo ra mà ngủ .

Anh tỉnh dậy lúc nửa đêm, và 1 phút đau lòng, khi nghĩ mình sẽ ra đi . Hành lý chỉ là vài bộ đồ . Anh nhồm dậy lấy cái va ly trên đầu tủ và mở tủ lấy áo quần dồn hết vào va ly, xong đóng va ly lại .

Men rượu hã còn làm anh chệnh choáng và nỗi buồn cũng thật sâu .

Tiếng động làm cho Bích Ngọc thức giấc . Cô bước qua phòng ngoài và sững sốt ... trước mắt cô là Văn với cái va ly . Anh chuẩn bị cho chuyến đi từ bao giờ thế ?

2 người nhìn nhau, cùng cảm thấy lòng đau đớn . Nước mắt lưng tròng, Bích Ngọc chẳng thể nói lời gì .

Còn Vũ Văn, anh định tỉnh lại:

– Anh đã xin chuyển công tác .

Bích Ngọc cắn mạnh môi ngăn xúc động và đau khổ, cố dằn nén thành ra người côv muốn ngã . Văn buông va ly, anh bước lại ôm cô .

Bích Ngọc cố đẩy anh ra, giọng cô yếu ớt:

– Đi đi, em không sao đâu!

Cô tựa người vào tường, sắc mặt nhợt nhạt . Vũ Văn định bồng cô vào phòng nhưng cô đẩy anh ra .

Văn khe khẽ:

– Anh đi là vì anh không muốn giữa 2 chúng ta quá nặng nề như thế này nữa . Thật ra thì lúc nào anh cũng yêu em .

– Anh muốn gì cứ thực hiện đi, em không cản đâu .

– Anh đâu thể bỏ em mà đi . Tại hoàn cảnh không làm sao khác được, thật lòng anh vẫn yêu em .

Hoàn cảnh là do mình tạo ra . Đâu cần đi xa, sang căn phố ấy thuê ở là được rồi .

Vũ Văn bật cười trước giọng châm biếm ấy:

– Nói vậy chứ không phải vậy, đúng không ? Anh không đòi đi, em đâu có thềm nhìn, hay chịu nói gì với anh . Anh nói, em cũng chẳng chịu nghe . Anh bỏ nhà đi, em không cho, anh biết làm sao đây ?

– Không có gì với Nhã Lợi, tại sao phải đi ?

– Nếu anh và cô ấy yêu nhau, anh cưới em làm gì ? Sẵn đứng ra khai sinh cho con Nhã Lợi, anh hợp hôn với cô ấy luôn cho rồi . Đợi em gán ghép có phải trễ quá không ?

- Không có thật sao ?
- Dĩ nhiên rồi, người ta xem nhau như bạn bè thôi, ai có gì với nhau đâu .
- Vậy sao xưng ba với tụi nhỏ ngọt quá vậy ?

Vũ Văn cười khì:

- Tội nghiệp chúng nó không có ba . Không tin, em đi thử ADN đi thì biết liền chứ gì .
- Tự nhiên ghen lên làm như anh hảo phụ nữ lắm vậy . Nếu anh có tính đó, lúc ở bên Pháp, anh cưới 1 lúc 3 cô vợ rồi, ai thèm theo em về nước .
- Chứ không phải về nước xem nàng có còn phòng không để nhào vô nói lại cung đàn đã lỡ ?

– Gắn bó cho em buồn chứ!

– Vậy sao!

– Chứ gì nữa! Biết anh không có bay bướm, vậy mà em còn hờn giận . Lỡ như tự ái của anh lớn hơn tình yêu dành cho em thì sao, có phải mình chia tay rồi không ?

– Tại em sao ? Anh phải hiểu tình yêu luôn ích kỷ, có người phụ nữ nào chịu được, khi chồng mình lo cho người yêu cũ . Nếu như anh nói thật, anh không nỡ để Nhã Lợi thiếu thốn trong khi anh dư dả, em đâu có hẹp hòi .

– Tại em đang mang thai, đi đứng nặng nề nên anh không rủ em đi sang nhà Nhã Lợi . Anh cũng đâu nghĩ em nghi ngờ anh .

Bích Ngọc phụng phịu nhủi đầu vào ngực Văn, anh ôm cô vào lòng:

– Hứa với anh, khi nào giận anh, em phải nói rõ . Anh ghét sự lạnh lùng và căng thẳng lắm .

Anh nheo mắt:

- May là anh say, tới sáng mới đi . Nếu không, anh đi từ lúc khuya, làm sao em biết được .
- Anh định đi đâu ?
- Hỏi chi vậy ?
- Để đi theo chứ chi .
- Người ta đi trốn, chỉ cho em đi tìm hả ?
- Anh này!
- Gì ?
- Nếu Nhã Lợi không chê, mai một em và Nhã Lợi làm sui gia nghe .

- Vậy em nên gặp cô ấy mà hỏi .
- Em gặp rồi .
- Hồi nào ?
- Hồi chiều . Cô ấy đến đây và chịu cho Nhã Trúc về làm dâu nhà mình .
- Tụi nó hơn kém nhau 1 tuổi đó .
- Có sao đâu . Nhưng cũng tùy tụi nhỏ có yêu nhau hay không, phải không anh ?
- Ừ .

Văn khép môi vợ bằng nụ hôn . Lâu lắm rồi, tay mới lại đan tay và mắt chìm trong mắt cho tình yêu lên ngôi .

o O o

típ theo cho sis Mina nè... baby phê hông sis... muốn coi hình baby của sis wá đi mà bây giờ wán bị đẹp rồi, tiếc wá xá hà...

-----

20 năm sau ...

Nhã Ca vừa cho xe chạy ra cổng, Mỹ Hân dang tay ngăn lại:

- Ê! Có đi thăm Minh Thiện không ?

Nhã Ca gật đầu:

- Chung nhóm chẳng lẽ anh ấy bị tai nạn mình không đi thăm ?

Mỹ Hân cười ranh mãnh:

- Ai chứ Nhã Ca nhất định phải đi . Nội cái kiểu trả lời của cậu ... cậu gật đầu OK 1 cái người ta biết rồi, còn vòng vo "tại bị ... giải thích".

Nhã Ca phì cười:

- Ờ, tui là vậy đó, đầu đó rõ ràng . Vậy mà còn bị mấy người cấp đôi hoài, đúng là ... muốn ăn rồi cứ gập bỏ cho người . Người ta ăn mất rồi lại vào ra ngăn ngõ .
- Đồ quý! Ờ, tớ thích Minh Thiện thật đó, rồi sao ?
- Đầu có sao! Thích thì cậu cứ tiếng tới . Tớ chưa nghĩ đến chữ "yêu" đâu, cậu yên tâm .
- Hay là cậu đã phải lòng Vũ Khang, anh chàng luôn theo 2 chị em cậu như 1 tên cận vệ trung thành nhất ?
- Làm gì có! Bà Nhã Trúc với ông Khang hợp nhau hơn . Mình không yêu người bằng tuổi hay nhỏ hơn mình đâu, dù là chỉ có 1 tuổi . Mẫu người mình yêu phải hơn mình ít

nhất 3 tuổi .

– Vậy là Vũ Khang hay Minh Thiện ở ngoài vòng "xích đạo yêu"?

– Ủ .

– Vũ Khang đẹp trai đó chứ . Anh chàng đá bóng tuyệt vời, thần tượng cho bao cô gái mơ mộng mà cậu chê ?

– Không chê, nhưng quen nhau từ nhỏ, thân quá nên sẽ không có cảm giác dễ tiến đến tình yêu đâu . Cậu yêu Minh Thiện, thì nên tận tình cảm với anh ta đi!

Mỹ Hân nhún vai:

– Thôi đi, mặc cho hấn thích ai cũng được, tới chẳng thêm bận tâm . Phải đậu ra trường tớ mới nghĩ đến tình yêu .

– Khi đó già hạp rồi Nhã Ca .

– Có sao đâu! Nhường cho bà Nhã Trúc có chồng trước .

– Cái đó cậu khỏi nhường . Có biết bao nhiêu chàng bướm ve vãn bên cô nàng Trúc, tha hồ cho nàng chọn lựa .

– Chẳng là cái "xi- nhê" gì cả, trái tim chị tớ đã dành cho chàng cầu thủ bóng đá Vũ Khang đẹp trai rồi .

– Ca này! Mi và Trúc là chị em song sinh mà chẳng giống "tí ti ông cụ" nào cả . Nhã Trúc sôi động, còn cậu như bà cụ non .

– Bộ cậu nói sinh đôi là phải giống nhau hay sao ? Thân hình và mặt mũi là do trời cho, còn tính tình là do môi trường sống mà có .

Mỹ Hân trêu:

– Nhã Trúc học Luật lại thích văn chương, vi vu lả lướt . Còn cậu thì thực tế nên đi ngành y .

– Ủ, mình muốn nối nghiệp ba Vũ Văn, và cũng để báo hiếu cho mẹ . Mẹ đã ở 1 mình nuôi 2 chị em mình 20 năm nay . Mẹ đối với mình là 1 người mẹ phi thường và vĩ đại nhất, cho nên tiêu chuẩn mình đặt ra giành 1 suất học bổng ở Đức 5 năm .

Mỹ Hân nhìn Nhã Ca, bằng đôi mắt ganh tỵ, tuy nhiên cô không vì thế mà ác cảm với Nhã Ca .

Giấc mộng của Nhã Ca cao quá, cho nên Minh Thiện với không tới .

Mỹ Hân đi thăm Minh Thiện bằng cả tấm lòng vui vẻ . Nhưng thật buồn, vì cái nhìn của Minh Thiện chỉ dành cho Nhã Ca . Vừa trông thấy Nhã Ca, Minh Thiện xúc động đến

không nói nên lời . Anh cố trỗi dậy, nhưng vết thương bị động đau quá nên đành nằm xuống .

Nhã Ca trách:

– Đang đau, Thiện cứ nằm đi . Làm như Nhã Ca là khách vậy .

Mỹ Hân cười trêu:

– Minh Thiện, cảm động quá hả ?

Biết Mỹ Hân chọc mình, Minh Thiện đỏ mặt nhưng không phủ nhận, mà muốn nhân dịp này cho Nhã Ca biết rõ tấm lòng mình .

– Dĩ nhiên rồi! Mấy ngày nay thấy ai vào thăm mình cũng cứ tưởng là Nhã Ca . Cuối cùng thì Nhã Ca cũng vào .

– Minh Thiện mau lành bệnh đi, còn đi học nữa, đâu có phải baby mà không nhẽo . Như Nhã Ca nè, cái gì cũng tự làm, để mai mốt có đi du học bên Đức sẽ không thấy hụt hẫng lúng túng vì không có mẹ lo cho .

Mắt Minh Thiện tối lại:

– Nhã Ca đi du học bên Đức à ? Chùng nào đi ?

– Xong giấy tờ thủ tục thì đi .

Minh Thiện thờ dãi . Anh biết đó là câu trả lời gián tiếp của Nhã Ca dành cho anh . Cô sẽ biến ước mơ của mình thành sự thật . Tình yêu nào chưa kịp tỏ bày đành câm nín .

Nán lại 1 chút, Nhã Ca và Mỹ Hân từ giã ra về .

Mỹ Hân áy náy:

– Cậu có thấy Minh Thiện buồn không, Nhã Ca ?

Nhã Ca thản nhiên:

– Rồi sẽ quên mau thôi mà .

Cả 2 rẽ sang hướng bệnh viện Trung Vương, nơi họ đang thực tập .

Vừa thấy Nhã Ca, Tâm Tâm vội lôi cô vào:

– Cuối dãy giường này có 1 thằng bé bị gãy xương đùi, tội nghiệp lắm .

Giọng Tâm Tâm ra chiều tức giận:

– Cậu xem bọn lưu manh đưa xe, tông vào thằng bé bán bánh mì làm cho nó té rồi chạy mất, người đi đường trông thấy nên đưa nó vào bệnh viện .

– Vết thương ra sao rồi ?

– Đang đợi thầy Cát vào lên ca sắp xương lại .

Nhã Ca lo lắng:

- Vậy còn ba má có vào không ?
- Hỏi thì nó bảo nhà ở bên hiên nhà của người ta . Nhà không số và có 2 anh em hà . Ông anh đi làm đến tối mới về nhà .

Nhã Ca bước lại bên giường bệnh . Thằng bé đang khóc vì đau . Nhã Ca xót xa:

- Đau lắm hả em ?
- Dạ, đau lắm .
- Em ăn gì chưa ?
- Dạ, em ăn bánh mì rồi .

Tâm Tâm xen vào:

- Đây là chị Nhã Ca . Hôm nay là ca trực của chị ấy, chị Nhã Ca sẽ săn sóc cho em . Có gì em cứ nói, ở đây các chị sẽ giúp đỡ em .

Thằng bé gật đầu . Tâm Tâm thu dọn mọi thứ cho gọn lại, cô nhìn Nhã Ca:

- Bây giờ mình về . Hồ sơ bệnh nhân chị Hà giữ .

Nhã Ca gật đầu:

- Ủ, cậu về đi .

Cô quay nhìn thằng bé:

- Em tên gì ?
- Dạ, Vũ ạ . Tụi bạn em gọi em là Vũ Nhí .
- Vũ Nhí! Vậy em có nhớ mặt của người chạy xe hay là số xe của người đã đụng em ?
- Dạ, em nhớ ạ .
- Bây giờ chị đưa em lên phòng chụp hình để xác định xương bị tổn thương như thế nào .
- Chị ơi! Chụp hình có đau hay tốn tiền nhiều không ?
- Chụp hình không đau, nhưng tiền phải trả .
- Em không có tiền . Hay là nhờ chị báo tin giùm cho anh Hoàn Vũ của em, nhưng chị đừng có nói là em trốn ảnh đi bán bánh mì, vì ảnh cấm em . Chỉ tại em thấy ảnh vừa học vừa làm vất vả quá, em chịu không nổi . Có hôm đến sáng ảnh mới về .
- Anh Vũ em làm gì vậy ?
- Dạ, phụ việc cho 1 nhà in .
- Em nói địa chỉ . Trưa ra ca, chị đi báo tin cho anh Hoàn Vũ của em giùm cho .
- Cám ơn chị . Nhìn chị, em thấy chị giống mẹ em ghê .

– Vậy à! Bây giờ mẹ em ở đâu ?

– Dạ, mẹ em chết rồi, lúc em còn nhỏ . Em nhớ mẹ nên chẳng lớn nổi, anh Hai em gọi em là Vũ Nhí .

Nhã Ca đưa Vũ Nhí đến phòng trực làm thủ tục nhập viện . Cô bận rộn mãi đến trưa, mới đi tìm ra địa chỉ Vũ Nhí ghi .

Đó là 1 xí nghiệp in nằm trên đường Lạc Long Quân, cô phải đợi hơn 15 phút, người bảo vệ mới gọi Vũ ra .

– Tôi là Hoàn Vũ . Xin lỗi, cô tìm tôi ?

– Phải . Em trai của anh, Vũ Nhí bị tai nạn giao thông gãy xương đùi, cho nên anh phải vào bệnh viện ký tên phẫu thuật cho nó .

Hoàn Vũ hốt hoảng:

– Có nặng lắm không cô ? Cô là ...

– Tôi là y tá thực tập ở bệnh viện Trung Vương . Vũ Nhí đang đau lắm, nó cũng khá can đảm không khóc . Đi ngay được chứ ?

– Dạ .

Hoàn Vũ có vẻ cuống quýt . Nhã Ca biết anh lo lắng .

– Mau lên, sáng giờ nó nằm có 1 mình!

– Tôi đi ngay, nhưng cần phải báo lại tổ trưởng đã .

Nhã Ca đi ra bãi gọi xe . Không đầy 5 phút, Hoàn Vũ chạy ra .

– Hay cô đi trước đi, tôi đạp xe theo sau .

– Đạp xe ? Đợi anh đạp xe đến nơi người ta mỗ rồi à . Lên xe tôi đưa đi, còn xe anh để lại .

Hoàn Vũ tần ngần, anh nhìn cái xe đất tiền của Nhã Ca rồi cúi đầu . Hiểu ý, Nhã Ca dẫn xe rời xa cổng 1 quãng rồi quay lại:

– Anh chờ tôi đi .

– Tôi ... chờ ?

– Ừ . Xem như tôi cho anh thuê xe, tính giờ trả tiền là được rồi . Sao còn nhìn ?

Hoàn Vũ gãi đầu:

– Cô không lên xe làm sao tôi nổ máy ?

– Thì anh nổ máy đi, rồi tôi ngồi lên ngay .

Hoàn Vũ thở mạnh, vừa cho xe lăn bánh vừa phân bua:

- Tôi ít chạy xe gắn máy, nên sợ lái xe không cứng lắm .
- Chạy chậm được rồi . Hay đưa tôi cầm lái!
- Dạ ...
- Chở tôi thì anh sợ, còn để tôi lái thì anh ngại, sao vậy ? Em trai nằm viện mà còn thể diện à ? Anh có biết là thằng nhỏ bị bọn đưa xe tông gãy xương đùi, phải mổ sắp xương lại rồi băng bột . Nó sẽ không đi lại được trong một hai tháng đó .

Hoàn Vũ thở dài:

- Nó lại đi bán bánh mì . Tôi đâu có cho đi bán, bắt ở nhà ôn bài đi học cho tốt . Vậy mà tôi đi làm, ở nhà nó lén đi bán .
- Tại nó lo cho anh vừa học vừa làm vất vả . Cũng may thằng bé còn nhớ số xe của bọn đưa xe, để tôi báo bên Giao thông tìm hộ .
- Phiền cho cô quá, cũng chưa chắc người ta nhận . Thời bây giờ, dân đưa xe là con ông cháu cha, họ có quyền có tiền để gì đứng ra và trả tiền chi phí cho mình . Cô đừng tốn công vô ích, tôi gặp rồi .
- Anh đã gặp ?

Hoàn Vũ trả lời, giọng anh chùng thấp:

- Ngày ba mẹ tôi ngã xuống, kiện tụng, có bên công an giao thông hỗ trợ mà có được gì đâu, theo hoài chán rồi bỏ .
  - Anh để tôi thử, không đến gặp họ làm sao biết .
- Cổng bệnh viện hiện ra trước mắt, Nhã Ca rẽ vào, cô gọi xe vào khu dành cho nhân viên .

Hoàn Vũ ngạc nhiên:

- Cô là nhân viên bệnh viện ?
- Ừ .
- Vậy xin thành thật cảm ơn cô . Mà này chi phí mổ có nhiều tiền không ? Lúc nãy tôi quên mất, nghe tin em trai bị đụng xe lo chạy đi, bất ngờ nên không nghĩ là mổ xương tốn khá nhiều tiền .

Nhã Ca chỉ tay lên lầu:

- Khu Ngoại chấn thương trên ấy . Anh xem bảng chỉ dẫn rồi hỏi y tá, tôi phải đi đây .
- Cô không lên ?
- Tôi phải đi công việc của tôi . Tìm được anh và đưa anh vào đây lo cho thằng bé là quá khả năng tôi rồi . Nhớ đó, đưa thằng bé vào phòng phẫu thuật, anh ngồi ngoài hành lang

đội, xem bác sĩ có gọi mua thuốc gì thêm không, chứ không được bỏ thẳng Vũ Nhí 1 mình .

– Tôi biết rồi .

Hoàn Vũ lúng túng . Tự nhiên Nhã Ca vụt hỏi giọng thân thiện:

– Có tiền đó không ?

Hoàn Vũ đỏ mặt . Nhã Ca nắm tay anh ta, đặt vào số tiền rồi quay đi .

– Cô Nhã Ca ... chừng nào tôi gặp cô và ở đâu ?

– Rồi sẽ gặp . Nhớ trả tiền lại cho tôi .

Hoàn Vũ còn định nói nữa, nhưng Nhã Ca đã mất hút trong lớp người đi trên hành lang bệnh viện . Ngần người 1 lúc, Hoàn Vũ mới đi nhanh lên cầu thang .

o O o

– Ê! Sao tự nhiên làm Mạnh Thường Quân cho Vũ Nhí vậy hả ?

Tâm Tâm nhượng mắt tra gạn Nhã Ca . Cô chỉ lên bục giảng, 1 tay che miệng:

– Nhỏ nhỏ thôi!

– Tránh né trả lời hả ?

– Chưa thấy ai nhiều chuyện như bà . Làm ơn nghe thầy giảng bài đi, giờ nào việc ấy, coi chừng thầy kêu chào cờ bây giờ .

– Hừm ...

Tâm Tâm hừ nhẹ, chân cô đá vào chân Nhã Ca dưới gầm bàn . May là chuông reo tan giờ học . Tâm Tâm vội nhào người qua Nhã Ca:

– Tớ biết tại sao "đăng ấy" ưu tiên với Vũ Nhí rồi .

– Biết sao ?

– Hoàn Vũ đẹp trai quá trời .

Nhã Ca phì cười:

– Vậy cậu cho rằng mình giúp đỡ Vũ Nhí vì nó có ông anh đẹp trai à ?

– Có thể!

– Này, đừng có suy bụng ta ra bụng người! Mỹ Hân thì gán tớ cho Minh Thiện, bây giờ tới cậu . Chưa nghĩ đến tình yêu bây giờ đâu . Bây giờ tớ phải đi đây!

Tâm Tâm ôm cặp sách chạy âm âm theo Nhã Ca . Nhã Ca cười quay lại:

– Tớ về nhà, cậu cũng muốn đi theo à ?

– Ai thèm! Đường cậu cậu đi, đường tớ tớ đi chớ bộ .

Nhã Ca lấy xe chạy đi . Cô quyết định đến gặp chủ nhân chiếc xe gây tai nạn cho Vũ Nhí, cho dù Hoàn Vũ đã ngăn cô lại .

Mở cửa cho cô là cô giúp việc còn trẻ . Nhìn Nhã Ca từ đầu đến chân, cô ta lãnh đạm .

– Chị tìm ai ?

– Chủ nhân của chiếc xe mang biển số đang đậu trong nhà đó .

Chiếc Majesty kèn càng, như cửa tay đua thứ thiệt dựng nghênh ngang giữa nhà . Cô giúp việc giọng xẵng lẽ:

– Đang ở trên đó đó!

– Chị mời xuống giùm tôi .

– Ủa! Tôi thấy ai đến nhà cũng bay lên đó mà .

Giọng điệu cô ta có vẻ xem thường Nhã Ca . Nhã Ca lắc đầu nghiêm giọng:

– Tôi muốn gặp có chuyện cần . Phiền cô gọi xuống giùm tôi .

– Đợi đó đi!

Cô ta ngoe nguẩy đi lên lầu . Thật lâu, có gần nửa giờ, giữa lúc Nhã Ca sốt ruột đứng rồi lại ngồi, ngồi rồi lại đứng, chủ nhân của chiếc xe mới chịu đi xuống, mặt anh ta khó chịu . Nhìn Nhã Ca, anh ta khựng lại:

– Cô tìm tôi ?

Nhã Ca lặng im, mắt nhìn anh ta . Thái độ của cô làm cho anh ta bực mình, xẵng giọng hơn:

– Tôi hỏi sao cô không nói, bộ a– mi– đan có vấn đề hả ?

Anh ta ăn nói mất dạy thật! Hèn nào đụng người rồi mặc kệ người ta sống hay chết ...

Cô khinh bỉ:

– Nếu a– mi– đan của tôi không có vấn đề thì là anh đó .

– Cái gì đây ? Tôi không có rảnh để tiếp loại người kỳ khôi như cô đâu .

– Không muốn tiếp, anh cũng phải tiếp, bởi tôi cũng đâu có thích đi tìm anh mà cũng phải đi tìm .

– Có chuyện gì làm ơn nói phứt ra đi!

– Được . Anh đưa xe đêm trước, đã đựng 1 em bé bán bánh mì rồi thả nhiên cho xe chạy luôn . Tôi nói đúng chứ ?

Trần Hải nhún vai:

– Rồi sao, cô muốn gì ?

- Phóng xe vượt ẩu đua xe, gây tai nạn giao thông nghiêm trọng, anh phải chịu trách nhiệm cho hành động của anh .
- Cô có bằng chứng tôi đụng thẳng nhỏ không ?
- Nếu không có, tôi đã không đến đây . Anh phải đến bệnh viện xem thẳng bé như thế nào, lo chi phí thuốc men cho nó .
- Nếu không thì sao . Hôm ấy tôi thua là tại thẳng quý nhỏ đó băng qua đường . Tôi thua cả ngàn đô đang tức anh ách đây nè, cô còn đến nhiều chuyện nữa .
- Anh là đồ vô lương tâm, là cái mọt nhọt ung thối của xã hội . Đua xe! Luật pháp nào cho anh đua xe hả ? Tôi báo cho anh biết liệu mà xử sự .

Nhã Ca toan quay lưng đi, Trần Hải ngăn cô lại:

- Cô mắng tôi cho đã miệng rồi tính bỏ đi hả ? Đâu có dễ vậy ?

Nhã Ca lùi lại thủ thế:

- Anh dám đánh tôi không ? Tôi thách anh đó . Tôi sẽ mắng anh như thế nữa . Nhìn anh, tôi nghĩ anh là người có ăn học, có gia giáo chứ đâu phải hạng đầu trộm đuôi cướp, vậy mà cư xunhử là phường mất dạy . Anh đụng thẳng bé rồi bỏ mặc nó, còn cán lên những ổ bánh mì của nó . Cha mẹ anh dạy anh như thế à ?

Trần Hải giơ cao tay, anh ta tấn Nhã Ca vào 1 góc . Không chút sợ hãi, cô hất mặt rút tờ giấy mời của công an phường giơ lên trước mặt anh ta:

- Anh làm ơn nhận giấy này đi .

Nhanh hơn, ông Trần Hoàng bước tới giật phăng tờ giấy mời của phòng công an, cũng là lúc Trần Hải hiểu tại sao Nhã Ca dám mắng như xối nước vào mặt mình . Anh khó chịu:

- Ba đừng có tin cô ta!

Nhã Ca dịu giọng:

- Thưa bác, đây là giấy mời của công an Giao thông . Anh Hải đã cùng 1 nhóm bạn đua xe gây âm ỉ mất trật tự, còn đụng 1 em bé bán bánh mì gãy xương đùi . Cậu bé ấy đang điều trị ở phòng 1, khoa Ngoại bệnh viện Trung Vương . Còn bác, có khuyên con trai mình đi trình diện được hay không là tùy bác . Chào bác .

Ông Trần Hoàng ngẩn nhìn Nhã Ca, có 1 nét gì đó rất quen thuộc mà ông không thể nào nhận ra .

- Cháu tên gì vậy ? Là thế nào với cháu bán bánh mì ?
- Cháu thực tập ở khoa Ngoại bệnh viện Trung Vương, thấy chuyện bất bình nên can

thiếp vào thôi . Gặp được bác, cháu hy vọng bác giúp em bé bán bánh mì thanh toán tiền viện phí và mua thuốc điều trị . Bây giờ cháu xin phép ra về .

– Cháu tên gì vậy ?

– Dạ Nhã Ca .

– Muốn gặp cháu phải hỏi như thế nào đây ?

Về hiền lành của ông, cho Nhã Ca chút cảm tình:

– Cháu đang học năm thứ 4 ở trường Y, thực tập khoa Ngoại bệnh viện Trung Vương, bác đến hỏi sẽ gặp được cháu .

– Vậy tình trạng thằng bé như thế nào rồi ?

– Chân được băng bột . Gia đình cậu bé nghèo quá, anh của cậu bé không có tiền mua thuốc và trả viện phí, cháu có giúp nhưng không đủ . Thôi, cháu xin phép về .

Nhã Ca bước ra cửa, ông Hoàng đuổi theo:

– Cháu còn chị em gì không Nhã Ca ?

– Chị vậy bác ?

– Ờ ... bác thấy cháu thẳng thắn, có lòng nhân hậu nên muốn làm quen .

Nhã Ca cười:

– Nhưng con trai bác thì chắc không thích quen đâu .

– Mặc nó! Cháu có chị em gì chứ Nhã Ca ?

– Dạ, còn chị Nhã Trúc, chị song sinh của cháu . Chị ấy học Văn chứ không học Y như cháu .

– Chị em cháu giỏi quá, chắc cha mẹ cháu vui và hãnh diện lắm .

Được dịp, Nhã Ca kê nhẹ:

– Dạ, tụi cháu thương và kính trọng mẹ vì mẹ cháu đã hy sinh tất cả để lo cho 2 đứa con . Nhưng không bằng quý tử của bác nổi danh ăn chơi, đua xe gây thương tích rồi bỏ chạy, lấy tiền bịt miệng, xóa tội lỗi của mình .

– Cô nói gì vậy ?

Trần Hải trừng mắt hét lên . Nhã Ca hất mặt:

– Tôi đang so sánh giữa người bình thường và người mang tính cá biệt cho ba anh thấy đó, được không ?

Trần Hải giận dữ toan lao lại, ông Trần Hoàng trừng mắt:

– Đủ rồi! Cô Nhã Ca nói đúng, không sai chút nào cả .

– Ba lại tin nghe cô ta nói bậy bạ .

– Ba tin cô Nhã Ca .

Ông lấy tờ giấy mời của công an đưa lên, như dán vào miệng cậu con trai của mình . Nó luôn làm ông thất vọng .

o O o

– Nhã Ca! Cô chuẩn bị về nhà à ?

Hoàn Vũ lấp ló trước phòng khám . Nhã Ca đi ra:

– Có chuyện gì vậy anh Vũ ?

– Dạ, cũng có . Tôi muốn cảm ơn cô . Nhờ cô mà người ta đã đến đóng tiền viện phí và cho tiền em Vũ Nhí .

Nhã Ca cười tươi:

– Có gì đâu, giúp được em Vũ cái gì tôi giúp ngay .

– Tôi ...

Hoàn Vũ ngập ngừng:

– Tôi có thể mời Nhã Ca dùng cơm được không ?

Nhã Ca trêu:

– Mới lãnh lương hay sao vậy ? Để dành tiền đi, tôi ăn nhiều lắm, hết tiền của anh à ?

Hoàn Vũ cười theo, mặt anh có vẻ bớt căng thẳng:

– Tôi mời mà Nhã Ca đi là tôi vui lắm rồi . Còn tiền là thứ có rồi hết, hết rồi lại có, có sao đâu .

– Chứ không phải "tình nghĩa là 9 tiền bạc là 10" sao ?

– Trong đời tôi, tôi chưa gặp ai tốt bụng như Nhã Ca .

– Đừng có khen tôi, lỗi mũi tôi phồng lên giống trái cà chua xấu lắm đó .

Câu nói đùa của Nhã Ca làm cho Hoàn Vũ cười thành tiếng . Nhã Ca gật đầu:

– Anh ra ngoài đợi tôi 1 chút, tôi giao ca là ra ngay .

– Được mà .

Hoàn Vũ vui vẻ đi ra cổng chờ . 1 chút xôn xao dâng trong lòng anh, bởi cô bạn mới vui tính và quá ... dễ thương .

Không đầy 5 phút, Nhã Ca đi ra . Cô gọn gàng trong chiếc áo sơ mi trắng, quần âu đen, tóc cột gọn lại, 1 nét đẹp thanh thoát giản dị làm rung động lòng người .

Nhã Ca chỉ vào chiếc xe của mình .

– Chúng ta đi cùng 1 xe đi .

Hoàn Vũ ngần ngại:

– Hay là mình đi taxi đi Nhã Ca .

Nhã Ca trợn mắt:

– Anh Vũ có nhiều tiền lắm à ?

– Làm gì có! Nhã Ca quá biết hoàn cảnh của tôi mà .

– Vậy sao sang dữ vậy, đòi đi taxi . Anh đừng có nói với tôi là anh không biết chạy xe Honda nghe .

Hoàn Vũ cười nhăn nhó:

– Tôi ngại cho Nhã Ca thôi .

– Tôi không ngại sao anh lại ngại . Nào, cầm lái đi!

Hoàn Vũ đành cầm lái . Anh chờ cho Nhã Ca ngồi lên cẩn thận, rồi mới nổ máy cho xe chạy đi .

Buổi chiều đang thật đẹp với nắng trải dài . Sau lưng cả 2, Minh Thiện đứng nhìn theo .

Lòng anh u hoài . Nhã Ca thà với người bạn mới đó chứ không với anh .

Hoàn Vũ vừa định ghé vào 1 nhà hàng, Nhã Ca đã đập tay lên vai anh:

– Đừng vào đây, mắc lắm! Anh chạy xe đi, tôi chỉ cho anh 1 quán ăn ngoài trời, ngon tuyệt vời luôn .

Cái quán mà Nhã Ca khen chính là 1 cái xe đẩy đậu ở 1 góc gần nhà thờ Đức Bà, bán lẩu cá . Nhã Ca gọi 1 phần ăn . Chưa bao giờ Hoàn Vũ thấy ăn ngon như thế, có điều phải trả tiền trước . Anh chưa kịp hỏi Nhã Ca tại sao, thì ...

Oét ... oét ...

Tiếng còi tu húýt, rồi nhốn nháo, cái xe được chủ nhân của nó đẩy chạy như bay vào con hẻm . Nhã Ca dựng xe và 1 kẻ đứng, 1 người ngồi trên xe, trong lúc công an giao thông đi dọn đường phố .

Hiểu ra, Hoàn Vũ cười:

– Lúc này tôi cứ thắc mắc mãi tại sao chưa ăn đã đòi tiền .

– Bây giờ thông tư tưởng rồi phải không ? Vì nếu không, lỡ mình thừa nước đục thả câu, đông luôn không trả tiền cái lẩu cá này thì sao . Đợi công an đi, mình ăn tiếp .

Hoàn Vũ phì cười:

– Nhã Ca hay đi ăn như thế này lắm à ?

– Ủ, là do anh Khang, con của ba Văn tôi bày cho đấy . Nhưng anh có công nhận là ăn chạy ngon đáo để không ?

– Quả là tuyệt vời!

Đôi bạn cười phá lên, 1 tình bạn thăm thiết được khởi đầu .

o O o

– Nhã Ca!

Trần Hải khựng lại . Nhã Ca mà anh biết là 1 cô tóc dài và rất dữ miệng . Còn cô gái này tóc cắt ngắn, nhưng sao họ giống nhau kỳ lạ .

Nhã Trúc tỉnh bơ trước cái ngượng ngập của kẻ vừa gọi mình:

– Tôi là Nhã Trúc, chị của Nhã Ca .

– Hèn nào giống quá, chút xíu nữa tôi lầm rồi .

– Anh quen Nhã Ca ?

– Không, biết cô ấy thôi . Chẳng hay tôi có thể mời Nhã Trúc nhảy bản này không ? Tôi tên Trần Hải .

Không trả lời, Nhã Trúc vui vẻ đưa tay ra cho Trần Hải nắm tay mình . Cả 2 bước ra sàn nhảy . Những bước chân điêu luyện của Trần Hải, làm cho mọi người quay lại .

– Anh nhảy đẹp quá, làm cho mọi người nhìn anh đó .

– Không đâu, người ta nhìn Nhã Trúc, vì cô đẹp lắm .

– Vậy à ? Nhưng có người khác khen tôi đẹp hơn anh rồi .

– Ai thế ?

– Bạn trai của tôi .

Trần Hải nhún vai:

– Bạn trai chứ đâu phải chồng . Tôi vẫn còn hy vọng đeo đuổi Nhã Trúc .

– Anh tấn công mạnh dữ vậy ?

Nhạc bắt qua điệu Cha Cha Cha sôi động, Nhã Trúc và Trần Hải nhảy không biết mệt .

Gần 11 giờ . Nhã Trúc nhìn đồng hồ . Trần Hải vội đề nghị:

– Tôi đưa Nhã Trúc về .

Nhã Trúc nheo mắt:

– Không phải đây là cách hỏi nhà tôi rất khéo của anh chứ ?

– Nếu Nhã Trúc muốn xem như vậy thì sẽ là như vậy .

Thực sự Nhã Trúc thích cách nói chuyện của gã con trai này hơn Vũ Khang, "hắn" lành

quá . Hồi nhỏ từng ngủ chung với nhau thế mà lớn lên đến nắm tay cũng không dám, gặp Nhã Trúc, bị cô "quạt" mấy cái, thành "ngọng" luôn .

Đưa Nhã Trúc ra đến cửa, Trần Hải ân cần:

– Tôi lấy xe 5 phút thôi, Trúc đợi nhé!

Quả thật, chưa đầy 5 phút Trần Hải đã quay lại, trong khi Nhã Trúc còn đang ngơ ngẩn nhìn đường phố về đêm . Nếu không đi chơi đêm, cô không biết thành phố về đêm đẹp đến như thế .

– Nhã Trúc!

Trần Hải vòng chiếc "A- móc" lại và thắng cụp lại trước mặt Nhã Trúc .

– Lên xe đi Trúc!

– Anh có xe đẹp quá .

– Vừa mới đổi đó .

Trần Hải nói bằng sự hãnh diện:

– Ba mẹ tôi có 1 mình tôi, nên tôi muốn ... là trời muốn .

Nhã Trúc bật cười:

– Oai dữ vậy ?

– Còn Trúc ?

– Ba tôi hả ? Ông mất lâu rồi, từ lúc tôi còn nhỏ . Mẹ tôi nói chị em tôi rất giống ba .

– Thành thật chia buồn .

– Chia buồn tôi không có cha à ? Bỏ đi! Không có ông, chị em tôi vẫn sống tốt đẹp .

– Trúc đi làm chưa ?

– Rồi, văn phòng luật sư Huy Thành .

– Ô! Đó là 1 luật sư nổi tiếng .

– Còn anh ?

– Tôi hả, làm ngành bảo hiểm, nhưng có lẽ chơi nhiều hơn làm và là 1 đứa con phá của, tôi không ngại khi nói với Nhã Trúc như thế .

– Có sao đâu, thành thật sẽ khiến tình bạn tốt đẹp hơn .

– Lên xe đi Trúc!

Chiếc xe cao quá, Nhã Trúc phải vịn lấy cánh tay Trần Hải để leo lên . Chiếc xe nổ máy êm ru, lướt nhẹ tới trước .

Gió thổi bạt vào mặt Nhã Trúc mát lạnh . Trần Hải đề nghị:

– Đi ăn nghe Trúc . Ăn mì vịt tiềm được không ?

– Món "gu" của Nhã Trúc đó .

– Vậy chúng ta hãy ăn mừng cho tình bạn tốt đẹp đi .

Nhã Trúc về đến nhà, cây kim đồng hồ chỉ 12 giờ đúng . Cô rút cổ le lưỡi:

– Thế nào cũng bị mắng .

– Hay anh xin mẹ cho .

Nhã Trúc cong môi nói khẽ:

– Không phải mẹ đâu, mà là Nhã Ca đó . Nhỏ ấy nguyên tắc lắm, cấm về sau 11 giờ .

Trần Hải phì cười:

– Làm chị mà sợ em gái à ?

– Sợ chứ, tại mình vi phạm nội quy mà .

Có tiếng khua của chìa khóa, Nhã Trúc vội đuôi:

– Anh đi đi, để Trúc viện lý do không đón được xe với nó .

– Vậy anh muốn gặp Trúc thì đến đâu ?

– Chiều 5 giờ 30, ở văn phòng luật sư chỗ em làm đi .

– OK .

Trần Hải vui vẻ:

– Chúc em ngủ ngon .

– Chúc anh ngủ ngon .

Trần Hải vừa đi, cánh cửa nhà cũng vừa mở ra . Nhã Ca khó chịu:

– Chị lại về muộn rồi .

– Bạn bè giữ lại, chị từ chối hoài không được .

– Chị thì có cả trăm ngàn lý do để nói dối em . Lần sau về muộn tự mở cửa đi!

Nhã Trúc nhăn mặt:

– Em gắt gao với chị chi vậy Ca ?

– Ai thêm gắt gao với chị . Chị đừng tưởng em không biết có 1 gã đàn ông vừa đưa chị về nhà ghen . Chị cư xử như vậy là có lỗi với anh Khang .

Nhã Trúc sầm mặt:

– Chị có nói chị là cái gì của anh Khang đâu . Tại anh yêu chị thì ... ráng chịu chứ .

– Hừ! Chị nói như vậy mà cũng nói được . Có bao nhiêu cô gái đeo theo anh, 1 cầu thủ đá bóng nổi tiếng ...

Nhã Trúc lãnh đạm:

– Chị không thích sự nổi tiếng ấy . Ảnh đi hoài, có khi gần cả nửa năm, chị không thấy được mặt ảnh tròn méo ra sao nữa .

– Anh bị tập trung đi tập huấn đá bóng, hay theo đội tuyển đi nước ngoài, chớ ảnh lăng nhăng với ai sao mà chị hẳn học với ảnh .

– Không phải là chị hẳn học, mà chị chán . Có người yêu như ảnh cũng như không .

Bực mình vì cách nói của Nhã Trúc, Nhã Ca đi luôn lên lầu . Cô bắt đầu ghét chị mình vì tính cách không chung thủy kia .

Đêm nay, Nhã Trúc đi vào giấc mơ đẹp với hình ảnh Trần Hải quyến rũ, bước chân anh đi theo điệu nhạc lả lướt, và vì cách ăn nói của anh thật khéo .

Trần Hải! Tên anh được gọi trong giấc mơ của Nhã Trúc .

o O o

Tiếng cãi vã ồn ào, rồi tiếng đổ vỡ dưới nhà đánh thức Trần Hải . Mới 6 giờ sáng đã ồn ào . Trần Hải thở dài, kéo chiếc gối đập mặt, tiếp tục dỗ giấc ngủ .

Nhưng chừng như sự cãi vã chẳng chịu dừng lại .

Xoảng ... 1 tiếng rơi vỡ mạnh hơn, và tiếp theo là tiếng của bà Hồng Loan:

– Khỏi thách tôi! Tôi sẽ đập hết cho ông coi .

– Bà cứ việc, khi chẳng còn gì hết, đi nhặt mùng vừa mà ăn, sợ không có mùng vừa cho bà nhặt nữa kìa .

– Ông im đi, đừng có chọc tức tôi!

Bà Loan khóc òa:

– Tại sao không cho tôi chết đi cho rồi, sống gì mà khổ như thế này . Trần Hoàng! Tôi hận ông . Ngày nào ông còn sống, là tôi làm khổ ông cho đến cùng luôn .

Bực mình, Trần Hải ngồi dậy, anh mở cửa bước xuống nhà .

– Mẹ có thôi đi không ? Mẹ đi thì thôi, về nhà là lúc nào sóng gió cũng nổi dậy âm âm .

Con chán cái nhà này lắm rồi . Sở dĩ con quậy đua xe, đi uống rượu cũng là tại mẹ đó .

Đang khóc, bà Hồng Loan quay phắt lại sùng sộ:

– Mà y hấy tao khổ mà y không bênh vực tao, mà hùa theo phe ông ăn hiếp tao . Mà y có phải là con tao không hả ?

– Nếu con không phải là con trong nhà này, con đi mất lâu lắm rồi .

– Thằng quý! Mà y im đi!

Ông Hoàng ngồi im lìm, đầu cúi sâu xuống . Sự bất đắc chí đã biến ông thành 1 con người bạc nhược, sống thu mình vào bóng tối, vào thế giới riêng của mình .

Trần Hải nhìn cha, rồi nhìn mọi thứ đồ nát trên nền gạch, anh lắc đầu ngao ngán:

– Ba! Nhà này là mái ấm hay địa ngục vậy ba ?

Ông Hoàng cười nhạt:

– Sao con không hỏi mẹ con, mà lại đi hỏi ba? Con nghĩ như thế nào thì nó như thế ấy .

Bà Hồng Loan hét toáng lên:

– Tôi muốn biến nó thành địa ngục, vì chính ông muốn như thế đó . Hơn 20 năm rồi, ông vẫn chưa quên được nó, tại sao vậy ? Tại sao ?

Không có câu trả lời, mà là cái cúi đầu thật sâu . Trần Hải lắc đầu:

– Từng tuổi này mẹ còn ghen sao mẹ ? Ngoài việc đến ngân hàng, ba có đi đâu đâu ? Con không hiểu được mẹ . Nếu như mẹ dịu dàng 1 chút có lẽ mẹ sẽ chinh phục được ba .

Đâu phải là bà không từng cố nín kéo tình cảm của ông, nhưng cuối cùng vẫn là trống vắng, là sự lạnh lùng hờ hững . Bây giờ thì trong lòng bà là nỗi căm thù, căm thù sâu sắc, cho nên từng ngày từng giờ, bà muốn giày vò ông xuống tận cùng .

Chương 4

Tiếng cười của Nhã Ca và Vũ Khang bên dưới, cho Nhã Trúc biết Khang đã về . Cô không thấy lòng xôn xao hay mừng vui chút nào .

Rồi bước chân Vũ Khang rộn ràng chạy lên lầu:

– Nhã Trúc!

Vũ Khang gõ mạnh tay lên cánh cửa, Nhã Trúc đi lại mở cửa ra . Khang mỉm cười ẩn món quà vào tay cô:

– Quà cho em đó .

– Gì vậy ?

– Bí mật! 1 lát anh về hãy mở ra xem .

Nhã Trúc đặt món quà lên bàn, cô ngồi xuống ghế, nhường cho Khang chiếc ghế bên ngoài, sát cánh cửa .

– Khang về hỏi nào vậy ?

– Mới tức thì! Cát đồ đặc xong là chạy đến đây đó . Sao, em có khỏe không ?

– Dĩ nhiên khỏe . Đạo này anh nổi tiếng quá .

Khang cười:

– Có gì đâu .

– Còn có gì đâu, báo nào cũng đăng anh và ca tụng anh .

– Em không thích ?

– Đâu có, anh nổi tiếng, em cũng thơm lây mà .

– Bây giờ anh về nhà tắm rửa nghỉ ngơi . Lát nữa, 6 giờ 30, anh đến đón em và Nhã Ca đi ăn tối rồi đi chơi nghe ?

Khang đứng lên không cần nghe lời đồng ý của Nhã Trúc, anh đi ra ngoài .

– Anh về ghen Trúc!

Nhã Trúc thần thờ nhìn theo . Bao giờ cũng vậy, Khang đến và đi thật nhanh, anh không có sự tha thiết của 1 người yêu dành cho người yêu . Nhã Trúc khao khát lãng mạn cháy bỏng .

Đi lần ra ban-công . Nhã Trúc giật mình vì từ lúc nào, Trần Hải đang ngồi trên chiếc xe của anh, mắt hướng lên lầu . Nhã Trúc hốt hoảng lùi lại . Trống ngực của cô đập mạnh như muốn vỡ tung cả lồng ngực, cô đang chạy trốn 1 tình cảm đang đến . Hãy quên đi! Hãy quên đi! Trái tim hay phản cảm và mâu thuẫn, khi bảo quên chính là lúc nhớ nhất, không thể nào quên . Lẽ nào mình đã yêu anh ta ?

Không phải . Nhã Trúc nghe tiếng lòng mình phản đối lại . Cô bực bội nằm soài lên nệm và lấy gối đập mặt lại . Hình ảnh Trần Hải lại hiện lên rõ nét hơn bao giờ hết . Cô giận dữ đập tay lên nệm, hấn là người xấu, hấn quậy tót khói lửa, đua xe, uống rượu, nhảy đầm và bồ bịch, phải lòng như thế nào được . Hãy nhìn lại xem, Vũ Khang đẹp trai và lành biết bao .

o O o

– Nhã Trúc!

Quả thật là muốn tránh mặt chẳng dễ dàng . Nhã Trúc cố tình về sớm 15 phút, vậy mà cuối cùng cô cũng phải gặp kẻ mình chạy trốn . Trần Hải dịu dàng:

– Lên xe đi em!

Không hiểu sao Nhã Trúc không có 1 lời phản đối, mà cô ngồi lên xe anh và cố giữ 1 khoảng cách nhất định . Trần Hải không nói gì hết, cho đến lúc, cả 2 vào quán, anh mới kéo ghế cho cô ngồi .

– Nước trái cây nghe em ?

Nhã Trúc gật đầu . Trần Hải gọi phục vụ mang 1 ly trái cây và 1 lon bia, rồi quay nhìn Nhã Trúc:

– Anh biết em tránh mặt anh . Anh nào có đòi hỏi gì ở em ngoài 1 tình bạn vui vẻ ?

Nhã Trúc nhìn lại Trần Hải:

– Anh biết là em có vị hôn phu rồi chứ ?

– Có . 1 anh chàng cầu thủ bóng đá nổi tiếng đẹp trai, cha mẹ anh ta đều là bác sĩ du học nước ngoài về . 1 đôi thủ rất nặng ký, nhưng anh không chịu thua đâu .

– Chịu thua ? Anh quên là mọi chuyện tùy thuộc ở em à ?

– Đúng, nhưng anh không tin là em không có tình cảm với anh .

Nhã Trúc cười chế nhạo:

– Anh tự tin như thế sao anh Hải ? Coi chừng anh bị lừa!

– Anh không lừa . Nhìn vào mắt em, anh biết em có tình cảm với anh . Nếu không, em không lên xe mà đi với anh ngoan ngoãn như thế

– Anh lại lừa rồi! Em muốn nói rõ cho anh biết để anh đừng đưa đón, chờ đợi em nữa .

– Em tàn nhẫn với anh như vậy sao Trúc ?

Người phục vụ mang nước đến, anh quấy ly nước cho cô, giọng héo hắt:

– Anh biết anh không bằng Vũ Khang, lại là kẻ đến sau trong đời em . Vậy thì em hãy cho anh 1 chút êm dịu thôi, là em có nghĩ đến anh .

Anh nắm tay cô đan trong tay anh . Nhã Trúc muốn rút tay lại mà không được, cô khổ sở:

– Anh Hải, đừng ép em mà! Em không muốn như thế này đâu . Vũ Khang rất yêu em, anh ấy sẽ đau khổ nếu như em phụ bạc anh ấy .

– Vậy còn anh, em đành lòng nhìn thấy anh đau khổ sao ? Nào anh có đòi hỏi gì đâu, anh chỉ xin được nắm tay em, và lặng im ngồi nhìn em . Đừng từ chối anh!

Nước mắt Nhã Trúc trào ra, cô giận mình yếu đuối, cố ghì chặt dòng nước mắt, nhưng nước mắt vẫn cứ trào ra . Trần Hải lấy bàn tay ngập ngừng rồi vuốt nhẹ tay lên gương mặt cô, lau dòng nước mắt lặng lẽ rơi . Không kiềm nén được lòng, anh kéo mạnh cô vào mình:

– Rõ ràng em có yêu anh . Tại sao mình phải khổ như thế nào hả em ?

Anh ghì thật chặt cô vào vòng tay mình, đôi môi nóng ẩm hôn lên những giọt lệ ướt .

– Trúc ơi! Anh yêu em .

Nhã Trúc đón nhận nụ hôn, nghe trái tim mình rung động và ngây ngất . Môi cô hé mở đón nhận môi anh . Những trăn trở tan đi mất, nhường chỗ cho 1 tình yêu thăng hoa .

o O o

– Em đã nói chuyện với Vũ Khang chưa vậy Trúc ?

Nhã Trúc cắn nhẹ môi:

– Em chưa dám nói . Thật sự là giữa em và Vũ Khang là 2 bà mẹ muốn gắn liền mối quan hệ nên có hứa gả cho nhau lúc em và Vũ Khang 3 tuổi . Tuy nhiên khi khôn lớn, nếu như em và Khang không yêu nhau, mà em hay anh ấy có người khác thì có quyền ... vui vẻ .

Trần Hải thở phào:

– Như vậy là anh yên tâm rồi . Anh cứ sợ ... sợ mất em Trúc ạ, hay là ... mình cưới nhau đi Trúc .

Nhã Trúc ngỡ ngàng:

– Có nhanh quá không anh ?

– Có nhanh thật, nhưng theo anh nghĩ khi yêu nhau chân thật, thì thời gian không còn là vấn đề quan trọng nữa . Hay là em muốn tìm hiểu anh ? Anh sẵn sàng cho em tìm hiểu và đưa em về nhà anh .

– Không phải! Nhưng anh nói cưới nhau, em chưa chuẩn bị kịp tâm lý .

– Vậy thì em chuẩn bị đi, anh chờ được mà .

Trần Hải nheo mắt:

– Có phải em sợ anh quậy quá đúng không ? Em ơi! Có ông chồng từng ăn chơi, khi cưới vợ, anh ta sẽ nghiêm chỉnh vì chán chuyện ăn chơi rồi . Còn mấy gã chưa ăn chơi, khi sa đà thì quên cả đường đi lối về .

Nhã Trúc phì cười:

– Anh đang biện hộ cho anh đó hả ?

– Dĩ nhiên rồi, khi anh muốn cưới 1 cô vợ mà anh quá yêu đến không muốn rời xa nhau

nửa bước, xa nhau 1 chút anh đã nhớ nhưng không chịu được .

Anh tìm hình ảnh mình trong mắt Nhã Trúc:

– Em có tin anh không Nhã Trúc ?

– Có .

– Cảm ơn em có lòng tin với anh . Thực sự thì anh rất hoang đường và hư hỏng, dù cha anh rất nghiêm khắc, có lẽ tại lúc nhỏ bà nội anh quá nuông chiều anh .

– Vậy bà nội anh đâu ?

– Bà nội anh mất lúc anh lên 10 tuổi . Mẹ anh hay đi vắng nhà, lâu lâu bà mới về 1 lần .

Nhưng anh nói thật, mẹ đi vắng, nhà anh như trút đi gánh nặng vậy .

Nhã Trúc thương cảm nhìn Trần Hải, cô thấy mình càng yêu anh nhiều hơn .

hương 5

Phải dẫn đo mấy hôm và Trần Hải thúc giục, Nhã Trúc mới rụt rè phân bày, cô ôm qua vai bà Nhã Lợi và vùi mặt mình vào tóc mẹ:

– Mẹ! Con muốn kết hôn .

Bà Nhã Lợi vui vẻ:

– Năm nay con đã 23, nghĩ đến chuyện lấy chồng cũng vừa rồi . Vũ Khang báo với con chừng nào về ?

Nhã Trúc bối rối:

– Mẹ! Không phải anh Khang đâu, con muốn kết hôn với người khác kìa .

Bà Nhã Lợi sững sốt:

– Là ai vậy con ?

– Anh Trần Hải đó mẹ . Anh Khang và con trước đây thỏa thuận rồi, nếu như con hoặc

anh ấy yêu ai khác, thì có quyền chọn lựa, chứ không lệ thuộc vào lời hứa cũ .

– Chuyện này mẹ biết .

Mặt bà Nhã Lợi kém vui:

– Con có biết Trần Hải như thế nào không ?

– Dạ biết . Từ lúc yêu con, anh ấy đã chịu sửa đổi . Ảnh nói nếu con bằng lòng, ảnh sẽ nói ba ảnh đến gặp mẹ . Ba ảnh là giám đốc ngân hàng Châu Á đó mẹ, ảnh rất yêu con và chiều con, về khoản này mẹ yên tâm .

– Con mới quen thôi mà đã muốn tiến đến hôn nhân, mẹ không ngăn cản nhưng mẹ khuyên con nên suy nghĩ kỹ .

– Con quyết định rồi mẹ . Chủ nhật này con sẽ đưa anh ấy về nhà ra mắt mẹ . Mẹ cho phép con nghe mẹ ?

Thấy mẹ im lặng, Nhã Trúc ôm lấy Nhã Lợi nũng nịu:

– Hay là mẹ sợ có lỗi với mẹ Ngọc . Còn Nhã Ca đó mẹ .

– Nhã Ca còn đi học . Con biết tính em con mà, chưa ra trường là nó không chịu lấy chồng đâu . Hơn nữa, nó chỉ xem Vũ Khang như bạn . Còn Vũ Khang thì lại chỉ quyến luyến con, đi đâu về cũng mua quà cho con, rồi mới đến Nhã Ca . Hồi nhỏ, con và Vũ Khang cứ quyến luyến nhau, mẹ hy vọng khi lớn lên con và nó sẽ yêu nhau lấy nhau .

– Nhưng nếu con lấy anh Hải mà vẫn hạnh phúc, mẹ yên tâm chứ ?

– Dĩ nhiên rồi, con hạnh phúc mẹ phải mừng . Có người mẹ nào không vui khi con mình có hạnh phúc, được bên đỡ trong để nương tựa nhau suốt đời đừng như mẹ .

– Vậy thì mẹ yên tâm, đừng băn khoăn gì cả nghe mẹ .

– Nhã Trúc này! Mẹ cũng muốn khuyên con nên suy nghĩ chín chắn trước khi quyết định . Hôn nhân là việc trọng đại 1 đời người, quyết định luôn cả thành bại trong cuộc đời của con, đừng như mẹ để phải khổ .

Nét mặt mẹ ưu tư đau đớn quá . Nhã Trúc vội xoa dịu nỗi đau của mẹ . Cô biết sự quay mặt của người cha mà mãi đến bây giờ, cô đã 23 tuổi vẫn không biết 1 chút gì về ông .

Ông là ai ?

– Mẹ à! Mẹ đừng xem con như 1 đứa trẻ nữa . 1 đứa trẻ ăn chưa no, lo chưa tới . Con đã 23 tuổi, ra trường và có cả tương lai phía trước . Con nhận lời anh Hải, nhưng con cũng cần có thời gian tìm hiểu anh ấy .

Nhã Ca đi từ trên lầu xuống, cô nghe được tiếng còn tiếng mắt vội chạy rầm rập:

– Trúc lấy chồng hả ? Ai vậy ?

Nhã Trúc cười:

– Mai một chị sẽ bắt mí với Ca .

– Còn bây giờ ?

– Bí mật! Hôm nào đó đẹp trời chị sẽ đưa anh ấy về ra mắt mẹ .

Nhã Ca đùa:

– Mẹ ơi! sau này nếu con yêu 1 bệnh nhân của con, mẹ có cho phép không ?

Bà Nhã Lợi cau mày:

– Con cũng yêu nữa rồi à ?

– Chút chút thôi .

Nhã Ca cười:

– Anh ấy nghèo, con không quan trọng chuyện giàu nghèo đâu, miễn có nhân cách tốt là được . Như mẹ đã từng dạy con, con người cần nhất là nhân cách ở đời .

Nhã Trúc chọc:

– Anh ta bệnh gì vậy ? Là bệnh tim phải không ? Vì quá cảm cô nàng bác sĩ tương lai, nên giả vờ vào bệnh viện ngắm nàng cho đỡ nhớ thương .

Nhã Ca tỉnh bơ:

– Chắc đâu đó à! Con nói cho vui vậy thôi chứ chưa tốt nghiệp, con chưa nghĩ đến chuyện tình cảm đâu .

Bà Nhã Lợi gật đầu:

– Mẹ yên tâm phần con . Nên nhớ, bác Văn luôn kỳ vọng vào 2 con . Vũ Khang cũng có nhiều tình cảm với 2 con .

Nhã Trúc nháy mắt:

– Mẹ muốn vậy, Ca nghĩ sao hả Ca ?

– Em đây hả ? Chưa đâu, em chẳng muốn nghĩ gì cả . Hơn nữa, em thích đàn ông phải lớn hơn em ít nhất 3 tuổi, từng lăn lộn vất vả trong cuộc sống . Có như vậy, họ mới có kinh nghiệm sống mà bảo bọc che chở mình . Em ghét loại cậu ấm con nhà giàu .

– Vũ Khang là 1 cậu ấm điển hình . Vậy là đặt ảnh ra ngoài tiêu chuẩn lựa chọn của Ca hả ?

– Em nói là nói như vậy thôi chứ em có bảo là chọn hay không chọn đâu . Sao, chọn ngày đưa "hoàng tử tò vò" của chị về nhà chưa ?

– Chị định chủ nhật này .

– Anh ta tên gì vậy ?

– Trần Hải . Em làm gì như hồi cung vậy hả ?

Trần Hải! Nhã Ca vỗ trán, cái tên làm cho cô liên tưởng đến cái gã đua xe và tông Vũ Nhí gây xong còn hùng hổ không biết phục thiện . Anh ta mất dạy, nhưng không hiểu sao người cha lại dễ mến và biết điều .

Không nghe Nhã Ca nói gì, Nhã Trúc nghịch ngợm kê sát mặt mình vào mặt Nhã Ca:

– Sao, trùng tên với hoàng tử của lòng em hả ?

– Đâu có, em có gặp 1 anh chàng cũng tên Trần Hải, con nhà giàu, anh ta quậy hết biết, đua xe gây thương tích cho người đi đường nghiêm trọng, không hiểu có liên quan gì đến Trần Hải của chị không .

Nhã Trúc cười nhún vai:

– Tên trùng tên chứ làm gì có . Trần Hải của chị học luật . Học luật tức là hiểu luật, ai lại vô trách nhiệm như thế .

– Nếu lỡ cả 2 là 1 người, chị giải quyết như thế nào, chia tay hay tiếp tục ?

Ngập ngừng, Nhã Trúc bảo:

– Còn phải xem anh ta có thành ý sửa đổi không đã .

– Nếu anh ta không có lương tâm thực sự thì sao ?

– Quen nhau nhưng chưa yêu sâu đậm, chuyện chia tay đâu có khó .

– Có 1 lần em đến nhà anh ta, cái anh chàng Trần Hải đua xe đụng người ấy, anh ta ăn nói ngang như cua . Nếu không có người cha, anh ta đã dám đánh em .

– Sao em dám đến nhà người ta vậy ? Lỡ họ đánh em thì sao ?

– Dám! Thấy có ba anh ta, em mới dám mắng tợn như vậy chớ bộ . Kỳ lạ nha, ông bố cứ theo hỏi có em chị em gì không .

– Em trả lời sao ?

Nhã Trúc chọc:

– Ông thấy em dữ quá, nên định xem em có chị em nào hiền hiền cưới về, mai một trả thù chứ gì .

Nhã Ca cười giòn:

– Chắc vậy à!

2 chị em cười vui vẻ, giữa nét ưu tư của bà Nhã Lợi . Mới đó mà đã 20 năm, tóc bà có

nhiều sợi bạc và vẫn chưa 1 lần quay về Dĩ An hay gặp lại Trần Hoàng .

Ông đang ở đâu ? Từ đạo Hồng Loan thua bài, mang căn nhà thế chấp rồi để cho mất căn nhà, họ rời quê hương Dĩ An mà ra đi . Bà cũng chẳng muốn nghĩ về họ dù là trước lúc lâm chung, Khả Tú nói bà Khai thật sự ăn năn vì đã ruồng bỏ cô .

Bà đã bay lên thiên đàng, còn Trần Hoàng chịu thành 1 người đàn ông cứng rắn chưa ? 20 năm, dĩ vãng xưa cổ chôn vùi sao vẫn cứ về lần khuất, gọi biết bao nỗi ngậm ngùi .

o O o

Gặp Nhã Ca trước cổng bệnh viện, Hoàn Vũ mừng rỡ:

– Nhã Ca!

– Anh đến làm thủ tục xuất viện cho Vũ Nhí à ?

– Ừ . Bác sĩ Hồ bảo cứ về nhà, 2 tuần nữa tái khám, nếu xương phát triển tốt thì tháo băng luôn .

– Anh cũng phải cẩn thận cho thẳng nhóc, nếu không coi chừng mang tật .

– Cảm ơn Nhã Ca đã nhắc nhở . Nhã Ca ...

– Xin trả lại cho Nhã Ca 1 phần chi phí của em Nhí .

– Thôi, tôi không nhận đâu, anh cất lại để lo cho em Nhí .

– Nhờ có Nhã Ca, họ chịu cho tiền thuốc, tiền viện phí . Nay có tiền rồi phải trả cho Nhã Ca chứ .

Nhã Ca cười:

– Mời tôi đi ăn đi, ăn hết số tiền này thì thôi .

– Vậy khi nào Nhã Ca có rảnh ?

– Ngày mai đi, tại quán Gió nghe! 5 giờ chiều!

Hoàn Vũ chưa kịp nói gì hết, Nhã Ca đã đi vào trong, Hoàn Vũ đứng tần ngần nhìn theo . Anh rất mến Nhã Ca, nhưng mà đi chugn với cô ... làm sao cho được, khi nào anh và Nhã Ca, 2 con người 2 giai cấp khác nhau . Anh chưa biết gia đình Nhã Ca như thế nào, nội việc cô đang học năm thứ 4 ngành Y là đã hơn anh .

Anh có gì đâu ngoài 1 gia tài 4 anh em, việc học hành đang dở, học đến năm thứ 2 đại học cũng phải bỏ . 1 căn nhà che mưa che nắng không có, ở nhờ ở đậu vào tình thương kẻ khác, thì làm sao dám nói mình thích người ta, yêu người ta ? Ngày mai, nếu anh không đến nơi hẹn, hóa ra bắt Nhã Ca chờ, khi mà anh nợ cô . Còn nếu đến, làm sao ngăn được tình yêu dâng lên cả sóng mắt .

Hoàn Vũ cứ bối rối đứng thù người ra:

– Anh Vũ!

1 cái đập vai Hoàn Vũ thật mạnh . Anh nhắm mắt quay lại, thì ra là Diễm My, cô bé con của chủ nhà cho anh ở trọ . Cô nhớn miệng cười cái miệng rộng đến hết cỡ, phô hết cả hàm răng .

– Anh làm gì mà đứng y như ông phỗng đá ở đây vậy ?

Hoàn Vũ nhăn nhó:

– Em là con gái hay con trai mà chẳng dịu dàng gì hết . Đi đâu vậy ?

– Thì biết hôm nay Vũ Nhí xuất viện, cho nên em đến đây phụ anh đưa Nhí về nhà .

Hoàn Vũ lăm bằm . Anh muốn nói Diễm My đến bệnh viện để quây thì có chứ phụ cái gì . Xem kìa, cô ta mặc quần ống túm, dây nơ lòng thòng, áo ngắn đưa cả 1 phần bụng ra, tóc nhuộm vàng . Anh không thích loại con gái quá mô– đen ở bên cạnh mình chút nào . Ngặt nỗi, anh lánh đi đường nào cũng không thoát khỏi bị quấy nhiễu .

1 cái vỗ vai nữa lên vai Vũ:

– Xong chưa anh Vũ ? Vào trong với thằng Nhí đi!

Cô lôi tuột Hoàn Vũ đi, anh giật mạnh tay lại:

– Nè, đây là bệnh viện, nghiêm chỉnh 1 chút đi bà chị!

Tiếng gọi "bà chị" của Hoàn Vũ làm Diễm My cười phá lên:

– Em lớn vậy sao anh Vũ ? Như vậy em có quyền nói "love you", anh đừng có chê em là con nít nữa nghen .

Hoàn Vũ lăm lì bỏ đi . Anh than thầm trong bụng, chỉ sợ Nhã Ca trông thấy anh đi với Diễm My .

Quả thật, "chạy trời không khỏi nắng", vừa vào phòng Vũ Nhí, Hoàn Vũ gặp ngay Nhã Ca, cô đang trò chuyện với thằng Nhí .

– Ê Nhí!

Diễm My ồn ào gọi Nhí, nó nhắm mắt:

– Chị vào bệnh viện mà ăn mặc mô– đen dữ vậy chị My ?

– Đẹp không ?

Diễm My nhún người theo điệu Valse, cô cười:

– Đi đón em đó! Kỳ này em thành xi– cà– que rồi Nhí ơi .

Hoàn Vũ trừng mắt quát khê:

– Đây là bệnh viện chứ không phải ở nhà đâu nghen!

Cô nghiêng người ngắm nghía Nhã Ca:

– Chị tên Nhã Ca phải không ?

Vũ Nhí la lên:

– Nè, không được hỗn với chị Nhã Ca của tui!

Diễm My nhún vai:

– Mày yên tâm đi! Tao chỉ muốn vào đây xem mặt tình địch của tao thôi . Kể ra, cô ta cũng khá, sắp làm bác sĩ mà nhí quá, anh Vũ thích cũng phải . Người ta đi cửa sau, ảnh đi cửa sau, người ta về cửa trước, ảnh thập thò cửa trước .

– Trời đất ơi!

Hoàn Vũ nhào tới bùm miệng Diễm My, 2 hàm răng anh nghiến lại, cũng là lúc Nhã Ca bỏ đi 1 nước . Hoàn Vũ cố ghìim lòng, nếu không, chắc anh đã bạt tai con bé hồ đồ 1 cái nên thân rồi .

Diễm My hất tay Hoàn Vũ ra:

– Xí! Yêu mà hổng dám nói, người ta giúp cho còn làm bộ .

– Cô giúp kiêu đó bằng giết người ta .

Diễm My cười khanh khách:

– Bây giờ anh biết mục đích em đến đây chưa ? Em thích anh, em không cho bất kỳ con nhỏ nào quen anh hết .

Hoàn Vũ lắc đầu, chấp 2 tay anh xá dài:

– Sợ cô quá rồi Diễm My! Xin làm ơn để yên cho tôi sống với!

– Anh có biết bây giờ chuyện cặp bồ với nhau không ai quan trọng cả . Thích thì xáp– lă– cà không thích thì "ô– rò lui".

Vũ Nhí tức mình nắm dây áo sau lưng Diễm My:

– Bà phá anh tui hoài, coi chừng tui kéo dây áo cho bà bị xấu bây giờ .

– Mày vô ơn thiệt đó Nhí . Sao mày không bênh vực cho tao chứ ?

Hoàn Vũ bỏ ra ngoài, mắt anh thăm lạng tìm bóng Nhã Ca, lòng cứ ray rứt không yên .

o O o

Nhã Ca không đến nơi hẹn thật . Hoàn Vũ chờ từ lúc 5 giờ chiều đến 8 giờ, thì hết kiên nhẫn chờ nữa, anh đành đứng lên .

Nhã Ca không đến nơi hẹn cũng là cách tỏ bày ý của cô không muốn quen anh ? Hay vì

Diễm My ? Mày không xứng với người ta đâu Vũ . Dặn lòng mình trăm lần như vậy, nhưng việc chiều nay, cô không đến nơi hẹn, khiến anh thấy lòng mình đau khổ kỳ lạ . Rời quán, Hoàn Vũ đi bộ dài trên đường . Anh thở dài nhìn bộ quần áo mới của mình . Anh đã chuẩn bị thật chu đáo, hồi hộp nôn nao đến bản cả lên, không làm được gì hết, để rồi con số 0 vẫn là con số 0 .

Chiếc Majesty công kênh đỗ lại, đôi tình nhân trên xe bước xuống, Hoàn Vũ sững sốt:
– Nhã Ca – Trần Hải .

Cô hoàn toàn khác hẳn 1 Nhã Ca anh gặp ở bệnh viện, tóc cắt ngắn, quần Jeans, áo sơ mi hợp thời trang, từ cô toát lên vẻ vừa trí thức vừa sang trọng và 1 chút ngổ ngáo . Cô đã cắt bỏ mái tóc dài từng đi vào mộng của anh rồi .

Bắt gặp cái nhìn sững sốt của anh hướng về cô, cô nhún vai như không quen anh, rồi quay sang người bạn trai, cả 2 khoát tay nhau đi vào quán .

Họ là tình nhân của nhau từ bao giờ vậy ? Cô yêu 1 gã con trai vô trách nhiệm mà trước đó cô từng khinh bỉ anh ta ư ? Hèn nào cô không đến nơi hẹn cùng với anh .

Hoàn Vũ cúi đầu lầm lũi bước đi, anh nghe nước mắt mình rơi ẩm trên má . 1 nỗi đau thân phận lại dấy lên cao ngất tâm hồn anh . Kẻ nghèo mãi mãi không có 1 tình yêu chân thật .

– Anh Vũ!

Đưa cho em trai bọc bánh, Hoàn Vũ khe khẽ:

– Của em đó .

– Chị Nhã Ca mua cho em hả anh ?

– Không phải đâu, là anh mua đó .

– Chị Nhã Ca có nhắc đến em không anh ?

Cái gì cũng Nhã Ca! Đang bực mình, Hoàn Vũ hét lên:

– Em đừng có nhắc tên cô ấy giùm anh được không ? Phải, nhà mình nghèo không xứng với người ta đâu .

Vũ Nhí ngẩn người nhìn anh trai . Mặt anh nó quạu quá, lúc này mà còn lải nhải có khi bị ăn bộp tai luôn, cho dù nó đang xi– cà– que được 3 ông anh trai cưng như trứng mỏng .

Nó xịu mặt xuống .

– Em xin lỗi .

Như nhận ra mình vô lý, Hoàn Vũ ngồi xuống bên cạnh, anh ôm cậu em út vào mình:

– Anh xin lỗi em mới đúng chứ . Nhưng từ nay em đừng nhắc tên cô ấy nữa . Nhà người ta giàu, nay mai cô ấy là bác sĩ, anh với đâu có tới hà em ?

Vũ Nhí rụt rè:

– Vậy chỉ ... có đi gặp anh không ?

– Không có . Cỏ đi với người yêu của cỏ .

Buông em trai ra, Vũ đi lại ngồi trên ngạch cửa, trông ra màn trời đêm . Sao trên trời chỉ chút những ngôi sao chiếu lấp lánh . Đêm đẹp quá, còn tâm sự của anh là cả 1 trời buồn . Có lẽ lời nói hôm qua chỉ là 1 lời nói cho vui khi thấy anh cứ nhất định trả tiền lại cho cô . Cô thì ân bất cầu báo, nhưng anh có bốn phận phải trả .

o O o

Hẹn lúc chiều mà bây giờ 8 giờ, chắc là Hoàn Vũ đợi cô mòn mỏi luôn . Nhã Ca cho xe chạy nhanh hơn . Cô đỡ xe lại trước quán Gió, đi vào .

Suốt 1 dãy bàn khá đông khách không có Hoàn Vũ, có lẽ anh về rồi cũng nên . Cô đâu có muốn lỡ hẹn . Giờ chót, ba Vũ Văn nhờ cô đến phòng khám tư giúp ông . Từ chối không phải chút nào . Và bây giờ khi xong việc, cô đến đây . Hoàn Vũ đợi cô không nổi, nên có lẽ anh đã đi .

Đành để hôm khác xin lỗi anh vậy .

Quay trở ra, Nhã Ca vừa lên xe, cô bị đám đông bao vây, tên đầu đảng là Diễm My .

Nhã Ca kêu lên:

– Làm ơn cho tôi đi!

– Cho mày đi à ? Lạy tao đi!

Diễm My kênh mặt, 1 chân cô gác lên đầu bánh xe của Nhã Ca, tay cô nắm đầu xe Nhã Ca lại, miệng cười nhếch mép .

Nhã Ca cau mày:

– Tại sao tôi phải lạy cô ? Nè, tôi không thích gây sự với cô đâu!

– Ai thích gây sự với mày! Tao cảnh cáo mày, Hoàn Vũ là của tao, cấm mày lén phéng với anh . Nếu không, đừng có trách tao . Không lạy tao thì van xin tao đi, tao sẽ cho mày đi .

Nhã Ca nổi giận thật sự . Con bé này quá quắt, nó là cái gì của Vũ ? Chỉ là con bà chủ nhà cho Vũ ở nhà thôi mà .

– Sao, không chịu à ?

Diễm My búng tay cho 3 chiếc mô tô phân khối lớn nổ máy chạy vòng quanh Nhã Ca .
Tiếng máy nổ điếc tai, đã vậy cứ chạy vòng tròn quanh Nhã Ca làm cho cô hoa cả mắt .
Nhã Ca định kêu lên, Diễm My đã tắt tai cô:

– Mày định la lên hả ? Có tin là tao đập vỡ mồm mày ra không ?

– Nhã Ca!

Đám đông vòng quanh ồn ào quá làm Nhã Trúc chú ý, cô kêu Trần Hải dừng xe lại và
sửng sốt nhận ra Nhã Ca với cái hiện trường kỳ cục .

– Anh Hải làm sao cứu Nhã Ca, em gái của em ?

Trần Hải dựng chống xe . Anh nhận ra ngay "đồng minh" đưa xe của mình nên hét to:

– Bọn chúng mày làm gì vậy hả ? Có ngưng lại ngay không ?

Lúc này Nhã Trúc chạy ngay vào . Thấy Nhã Trúc, Nhã Ca mừng quýnh:

– Trúc ơi! Cứu em với!

– Đừng lo, anh Hải quen với chúng nó đó .

Trần Hải ra hiệu cho cả bọn dừng xe lại . Anh gắt gỏng:

– "Chuẩn em vợ" tao đó, đừng có quậy nó!

Quay sang Diễm My, anh hất mặt:

– Sao hả, có nể mặt mà thôi đi không vậy ?

Dĩ nhiên Diễm My biết Trần Hải là "đại gia" cô chẳng dại gì chọc vào "ổ kiến lửa" nên
phẩy tay:

– Tha thì tha, nhưng anh phải cảnh cáo nó không được hẹn hò gặp gỡ Hoàn Vũ của em .

– Được!

4 chiếc xe quay đầu ra, cho Diễm My leo lên ngồi trên chiếc đầu tiên rồi cả bọn nổ máy
ầm ầm phóng đi .

Nhã Ca thở phào, ôm lấy Trúc:

– Không có chị, em khôn khổ luôn . Chị ... anh ấy đó hả ?

– Ủ, anh Trần Hải mà hôm nọ chị nói đó .

Trần Hải quay lại . Anh không sững sốt lắm, vì khi yêu và đến với Nhã Trúc là bắt nguồn
từ con người này mà . Nhưng Nhã Ca thì không như vậy, cô há hốc mồm kêu lên:

– Là anh à ? Cái tên đưa xe đụng người ta rồi bỏ chạy .

– Nhã Ca! Cô đừng ...

Nhã Trúc nhìn Trần Hải rồi nhìn Nhã Ca . Cô hiểu Trần Hải mà Nhã Ca ghét và Trần Hải

cô yêu chỉ là 1 người thôi .

Nhã Ca nghiêm mặt:

– Trúc này! Kể mà em nói rất xấu chính là bạn trai của chị đó . Dù sao thì em cũng phải cảm ơn anh ta, vì anh ta vừa giúp em . Nhưng con người này không thể nào là anh rể em được đâu Trúc .

Cái nhìn của Nhã Trúc cho Trần Hải bây giờ thật lạnh chớ không ấm nồng như cách đây nửa giờ . Anh lo sợ tiến đến:

– Trúc! Anh nhìn nhận là anh có xấu xa thật . Nhưng từ lúc quen em, anh đã cố sửa .

– Anh không cần giải thích gì cả!

Quay sang em gái, Nhã Trúc gật đầu:

– Chị nói chị sẽ giữ lời hứa . Chúng mình về nhà đi!

Nhã Ca đề máy, gài số rồi cho xe lướt tới, mặc cho Trần Hải kêu lên tuyệt vọng:

– Nghe anh nói đi Nhã Trúc!

Chiếc xe chở Nhã Trúc phóng nhanh và chỉ còn là 1 chấm đỏ cuối đường rồi mất hút .

Trần Hải đứng bất động nhìn theo .

Liệu anh có còn được Nhã Trúc nữa hay không ?

Chương 6

Hai hôm nay, ông Trần Hoàng để ý con trai mình lấy xe đi rồi lại chạy về, mặt buồn xo, khác hẳn tính năng động như mọi khi .

Mới hôm nào vui vẻ đòi cưới, bữa nay im lìm như cái bị thóc . Ông tắt ti vi và gọi:

– Hải, ba bảo nè!

– Có gì không ba, con đang mệt lắm .

– Bữa hôm con nói định cưới vợ, giờ sao rồi, để cho ba chuẩn bị .

Mặt Trần Hải héo hắt:

– Cô ấy đang giận con, con chưa làm lành được .

– Giận con ? Con lại làm điều gì có lỗi với nó hay sao ?

– Thì vụ cô Nhã Ca gì đó lần trước đến nhà mắng con âm ỉ, Nhã Trúc là chị song sinh của Nhã Ca, ba ạ .

– Vậy là con khó năn nỉ rồi . Hôm đó con còn làm hùng làm hồ với người ta . May là có ba can thiệp, nếu không con xem như "out" luôn .

– Ba! Giúp con đi ba!

– Giúp con như thế nào đây ? Ba phải đến nhà xin lỗi hay sao ? Lỗi của con kia mà .

Không phải là ông Hoàng không nhận ra tình yêu đã làm thay đổi đứa con trai của ông, từ 1 kẻ ăn chơi trác táng thành 1 người tốt .

Trần Hải van lơn:

– Ba à! Con yêu Nhã Trúc thật lòng . Con muốn thành hôn với Nhã Trúc . Ba hãy giúp con với!

Nhã Trúc, Nhã Ca và ... Nhã Lợi . 3 cái tên làm cho ông phải suy nghĩ . Nhã Lợi! 1 cái tên đã xa, 20 năm rồi vẫn để lại trong ký ức của ông nỗi đau .

– Ba biết không, nhà Nhã Trúc có 1 gia đình rất lý tưởng và hạnh phúc . Nhờ quen Nhã Trúc mà con sống đàng hoàng lại . Mà Nhã Trúc, con chịu không nổi đâu, ba ơi .

– Con đã gặp ba mẹ Nhã Trúc chưa ?

– Dạ, Nhã Trúc chỉ có mẹ thôi . Còn ba là ba nuôi . Ba nuôi cô ấy là bác sĩ Vũ Văn đang làm ở bệnh viện Từ Vũ ấy ba .

Tim ông Hoàng đập mạnh . Vũ Văn, bác sĩ Vũ Văn . 2 tay ông run nhẹ trên đầu gối .

Trần Hải vẫn vô tình:

– Ba ruột Nhã Trúc bỏ 2 chị em Nhã Trúc lúc cô ấy còn trong bụng mẹ . May nhờ có ba Vũ Văn giúp đỡ và cả mẹ nuôi Bích Ngọc nữa nuôi nấng . Nhã Ca vì thế đã theo ngành y của cha nuôi .

– Cha nuôi ? Vậy còn mẹ của cô ấy, bà Nhã Lợi không phải sống chung với bác sĩ Vũ Văn sao ?

– Dạ đâu có . Bởi vậy con mới nói là gia đình lý tưởng . Mẹ của Nhã Trúc ở như vậy nuôi 2 chị em Nhã Trúc cho đến bây giờ . Ừ ... mà sao ba biết tên mẹ Nhã Trúc là Nhã Lợi

vậy ?

Ông Hoàng tưởng chừng như mình sắp quy xuống . 20 năm tưởng dĩ vãng đã ngủ yên nay chợt sống lại . Trái đất quả thật là nhỏ hẹp, cuối cùng lại gặp nhau, con của ông và con của Nhã Lợi . Tại sao có thể được chứ ?

– Ba!

Trần Hải ngạc nhiên lay tay cha . Nét mặt ông bỗng xanh xao mệt mỏi, nhưng đang bị kích động mạnh .

– Ba! Giúp con nghe ba!

Ông Hoàng xua tay cho Trần Hải đừng nói nữa:

– Ba muốn đi nghỉ!

– Ba ...

– Khi nào khỏe, ba sẽ nói chuyện với con . Con về phòng của con đi!

Trần Hải ngẩn ngơ nhìn theo dáng đi mệt mỏi của cha . Đây là lần đầu tiên anh thấy ở cha 1 sự kích động mạnh như thế .

Hơn 20 năm nay, anh sống trong sự lạnh nhạt của cha và mẹ, họ là 2 con người của 2 thế giới khác nhau . Những trận cãi vã âm ỉ . Anh khao khát có 1 mái ấm như nhà của Nhã Trúc, dù Nhã Trúc chỉ có mẹ và không có cha .

o O o

Đứng lâu lắm rồi trước căn nhà khang trang xinh xắn, ông Hoàng cứ nhìn đắm đắm vào . Lời nói của con trai cứ vang trong ông: "Ba ruột Nhã Trúc bỏ 2 chị em Nhã Trúc lúc cô ấy còn trong bụng mẹ, may nhờ có ba Vũ Văn giúp đỡ và cả mẹ nuôi Bích Ngọc nữa nuôi nấng".

Có thể nào năm xưa ông đã lầm chằng ? Nếu như 2 đứa con song sinh đó là của ông, thì mối tình của Nhã Trúc và Trần Hải ...

Người ông toát cả mồ hôi . Loạn luân mất rồi!

Chợt ông giật mình, từ trong nhà, cô gái đẩy xe ra . Mái tóc dài đen huyền kia ... là Nhã Ca hay Nhã Trúc ? Ông toan tránh người quay đi thì Nhã Ca nhận ra ông . Cô tươi cười:

– Chào bác ạ . Bác đi tìm cháu ?

Ông Hoàng lúng túng:

– À ... không! Bác đợi xe . Nhà cháu ở đây à ?

– Dạ . Bác đi đâu ? Hay là cháu cho bác quá giang .

– Thôi, cháu đi học đi, kéo trễ .

Nhã Ca đi rồi, ông còn đứng tần ngần . Ông gặp Nhã Lợi để nói gì đây ? Xin bà 1 sự thật ư ? 20 năm trước, bà đã phủ nhận . 20 năm sau liệu bà có chịu nói ? Lòng oán hận bao nhiêu năm để gì tàn phai . Nhưng dù sao ông cũng nhất định phải đối mặt với sự thật . Ông mạnh dạn đưa tay lên nút chuông ấn mạnh .

Không lâu lắm, tiếng cửa sắt khua nhẹ và cánh cửa kéo ra .

– Nhã Lợi!

Ông nhận ra ngay người xưa cho dù Nhã Lợi ngày xưa của ông bây giờ tóc điểm sợi trắng . Người bà đầy đặn tròn trĩnh, chiếc kính trên gương mặt cùng cách ăn mặc tô điểm cho bà nét sang trọng quý phái, lịch lãm .

Cả 2 người nhìn sững nhau . Thật lâu, bà trấn tĩnh mình:

– Ông tìm tôi ?

– Tôi vào nhà được không ? Tôi là ba của Trần Hải, bạn trai của Nhã Trúc nhà bà .

Câu nói xác định tầm quan trọng của ông khi đến đây, cho nên bà Nhã Lợi mở rộng cánh cửa .

– Mời ông vào .

Để trấn tĩnh mình, bà gọi người giúp việc mang nước uống . Ông loay hoay chưa biết mở đầu câu chuyện như thế nào .

Bà Nhã Lợi đẩy tách trà đến trước mặt ông:

– Ông uống nước đi!

– Cảm ơn .

Ông không uống nước mà ngẩn nhìn bà . Nét đẹp vẫn còn, bây giờ già dặn chín chắn hơn . Gương mặt này 20 năm qua, từng đêm, từng đêm đi vào giấc ngủ cô đơn vắng vẻ của ông .

– Nhã Lợi! Nếu như bà đã biết Trần Hải là con tôi, vậy có thể cho tôi biết Nhã Trúc, Nhã Ca là con của ai được không ?

Bà Nhã Lợi giấu đôi tay run rẩy ra sau . Nếu như 20 năm trước bà không muốn nói, thì bây giờ lại càng không thể, ích lợi gì đâu . Đó là cốt nhục của riêng bà, 20 năm nay bà vẫn không phút nào quên những gì ông đã cư xử, cách cư xử mà mỗi lần nhớ tới, trái tim bà cứ se lại đau đớn .

Bà cắn đôi hàm răng lại, lạnh lùng buông từng tiếng:

– Là con của Vũ Văn .

– Không đúng! Lúc đó Vũ Văn đang du học ở Pháp .

– Vậy ông nói nó là con ai ? Ông yên tâm, nếu Trần Hải là con của ông, Nhã Trúc sẽ cắt
mối quan hệ này .

– Tại sao ?

– Ông muốn hiểu như thế nào cũng được . Bây giờ ông đi về đi . Nếu như hơn 20 năm
trước, tôi không muốn có bất kỳ mối quan hệ nào với ông, thì bây giờ cũng vậy . Ông về
đi!

Bà đứng lên đi lại cửa, 1 thái độ sẵn sàng đuổi khách . Ông từ từ đứng lên . Em hận tôi
như vậy sao ? Có hận thù là có tình yêu .

Cánh cửa đóng lại ngay khi đôi chân ông vừa bước qua ngưỡng cửa . Bên trong, bà Nhã
Lợi đứng tựa người vào cánh cửa, toàn thân bà run lên . Nỗi đau như ngày nào cứ dâng
lên cao mãi .

o O o

– Nhã Trúc!

Trần Hải tấp sát xe vào, anh nói như ra lệnh:

– Lên xe đi, anh có chuyện muốn nói với em!

Nhã Trúc sầm mặt lạnh nhạt:

– Chúng ta không có chuyện gì để nói cả .

– Em muốn chia tay với anh hay kết tội anh, ít ra em cũng phải cho anh nói với chớ .

Quan tòa xử tội phạm nhân còn cho nói lời nói cuối cùng kia mà .

– Được .

Nhã Trúc gật đầu . Ngồi lên xe, cô để chiếc ba lô con của mình chấn vào giữa lưng Trần
Hải và người cô . Thái độ ấy làm cho Trần Hải buồn ... 5 phút . Nhưng dù sao cô chịu lên
xe đi với anh, xem như là 1 bước thắng lợi .

Nhấn ga cho tăng tốc chiếc Majesty, Trần Hải chạy đến quán nước quen thuộc 2 người
từng đến .

Anh kéo ghế cho cô ngồi, nhẹ giọng:

– Nước trái cây nhé ?

Nhã Trúc lãnh đạm:

– Gì cũng được .

Trần Hải gọi 1 ly nước trái cây và 1 ly cà phê . Xong, anh nhìn cô chăm chú . Nhã Trúc tránh cái nhìn của Trần Hải, cô cộc lốc:

– Chẳng phải là anh muốn nói chuyện với em ?

– Thì có! Em nhất định không nhìn anh ?

– Phải .

– Tại sao ?

– Tại sao thì anh dư biết rồi kia mà . Em chưa bao giờ nghĩ anh lại là cái gã Trần Hải mất tư cách như thế .

– Em từng biết anh là dân quậy . Gia đình anh không hạnh phúc như gia đình em, mẹ anh không đảm đang như mẹ em, anh hư là như thế đó .

– Đừng có đổ thừa hoàn cảnh! Anh từng là sinh viên trường luật, anh quá hiểu luật còn phạm luật . May là đứa bé kia chỉ gãy xương đùi, nếu nó chết luôn thì sao ?

Trần Hải nhún vai:

– Thì anh đi tù cho cha mẹ anh sáng mắt ra .

– Hừ! Nói như vậy mà cũng nói được .

Trần Hải chồm tới nắm tay Nhã Trúc giữ lại trong tay mình, dù Nhã Trúc cố rút tay lại .

– Anh buông tay em ra đi!

– Anh không buông! Em biết là anh yêu em mà . Chính vì yêu em mà anh sửa đổi .

Không đua xe, không đi vũ trường nhảy đầm, anh cố gắng làm 1 con người tốt để xứng đáng với em . Đừng bỏ anh!

Lòng Nhã Trúc mềm đi . Mấy hôm nay tránh mặt anh đâu phải cô không nhớ anh . Thế mới biết, miệng nói cứng nhưng lòng không thể cứng 1 khi đã trót yêu .

Anh nắm tay cô đưa lên môi:

– Anh hứa là anh sẽ sửa đổi mà .

– Nhưng mà trong mắt Nhã Ca và mẹ em, anh là người xấu .

– Anh biết, có ai không phạm lỗi lầm đâu em . Sau này anh cố gắng sửa chữa tất cả . Hãy tin vào anh, anh yêu em thật lòng và muốn cưới em làm vợ .

Nét mặt anh thành khẩn làm rung động cả trái tim Nhã Trúc . Cô để yên tay mình trong tay anh, lúc anh nhẹ kéo cô vào ngực anh và đặt nụ hôn ấm nồng tha thiết lên mắt cô .

Nếu như tình yêu làm cho người ta khi tuyệt vọng rơi xuống tận cùng của vực thẳm và thấy mình không thể nào ngoi lên được, thì khi hạnh phúc như chắp cánh cho bay lên cao

vậy .

Nhã Trúc đang tâm trạng yêu và được yêu, hạnh phúc đong đầy sáng mắt và trái tim cô .

o O o

– La la la ... Ta thấy em đẹp hơn bao giờ – cũng là khi sáng lòng rung động ...

Nhã Trúc chợt đứng sững lại, cô bưng miệng tắt tiếng hát .

– Mẹ!

– Con có chuyện gì vui quá vậy ?

Nhã Trúc ôm chầm qua người mẹ, giọng cô nhỏ xíu:

– Mẹ à! Anh Hải nói xin cưới con . Mẹ ...

– Không được!

Bà Nhã Lợi đẩy mạnh con gái ra:

– Mới 2 hôm trước, con hùng hồn nói với mẹ và Nhã Ca, con sẽ chia tay kia mà .

– Anh ấy xin con cho anh ấy cơ hội sửa chữa lỗi lầm .

– Con tin ?

– Dạ . Anh ấy đâu phải không biết suy nghĩ đâu mẹ .

Bà Nhã Lợi lạnh lùng:

– Con chọn ai cũng được, nhưng Trần Hải thì nhất định không .

– Mẹ!

Nhã Trúc phụng phịu:

– Làm người, ai không có lỗi lầm hả mẹ . Huống chi anh Hải đã hứa sửa chữa . Con yêu anh ấy, con muốn làm vợ anh .

– Mẹ nói không được!

Bà Nhã Lợi nghiêm khắc:

– Hãy lập tức chấm dứt mối quan hệ này, con có hiểu không ?

– Mẹ ...

Nước mắt Nhã Trúc ứa ra :

– Mẹ nói chẳng giữ lời gì hết, trước đây mẹ nói con hay Nhã Ca yêu ai, mẹ cũng cho phép, miễn là người đàng hoàng .

– Trần Hải không phải người đàng hoàng .

– Nhưng cha anh ấy cũng là cán bộ ngân hàng, là giám đốc, dĩ nhiên người ta phải có học . Nhà ngoại anh ấy giàu có, ở Dĩ An Bình Dương ai mà không biết . Ngày trước mẹ nói,

mẹ khổ vì bà ngoại ép mẹ, bây giờ sao mẹ không cho con kết hôn với người con yêu ?
Biết nói như thế nào đây ? Bà Nhã Lợi nhắm mắt mệt mỏi . Sáng nay ông xuất hiện đã là
1 cú sốc đối với bà, bây giờ lại đến Nhã Trúc . Bà không thể chỉ nói cảm đoán mà không
nói lý do . Nói cho con biết cha nó là ai, bà không bao giờ muốn điều đó .

Nhưng nếu chúng vì quá yêu nhau mà đi quá giới hạn ? Mô hôi bà tuôn ra trong bàng
hoàng sợ hãi .

Ấn cho Nhã Trúc ngồi xuống, bà nghiêm mặt nhìn vào mắt con:

– Con yêu Trần Hải lắm sao ?

– Dạ . Mẹ đừng ngăn cấm con!

– Nếu như không làm vợ nó, con có đau khổ lắm không ?

– Có . Mẹ ơi! Con sẽ đau khổ lắm!

– Vậy con có biết Trần Hải là gì của con không ?

– Con không biết .

– Là em 1 cha với con đó, kẻ đã bỏ mẹ con mình hai mươi mấy năm nay đó, con có hiểu
không ?

Nhã Trúc bàng hoàng, cô vùng dậy:

– Mẹ nói dối!

– Là sự thật! Con hãy theo mẹ lên đây!

Nhã Trúc đi theo mẹ, từng bước chân cô như phiêu du bồng bênh . Cô và Trần Hải là chị
em cùng cha . Ôi! Không thể nào!

Đóng cửa phòng, bà Nhã Lợi nhẹ nhàng:

– Con ngồi xuống đó đi!

Bà mở ngăn tủ, lôi ra 1 bì thư . 1 xấp ảnh đen trắng, theo dòng thời gian ngả màu vàng .

Ảnh đám cưới của mẹ .

– Người đứng cạnh mẹ, mặc đồ chú rể là ba của con, cũng là ba Trần Hải . Năm xưa mẹ
yêu ba Vũ Văn, nhưng rồi ông bà ngoại ép gả mẹ cho ba Trần Hải . 3 năm làm dâu làm
vợ với bao nước mắt, chỉ vì mẹ không có mang . Thế rồi mẹ bị bà nội buộc ly hôn và
đuổi đi . Đêm cuối cùng chia tay, không ngờ mẹ lại mang thai . Ba con đã cưới vợ, cưới
mẹ của Trần Hải, mẹ đã sống 1 mình từ đó cho đến bây giờ . Nếu như con yêu và lấy
Trần Hải, con biết là gì không ? Loạn luân đó con!

Nhã Trúc ngồi chết lặng . Đôi dòng nước mắt cô từ từ lăn dài:

– Trúc!

Nhã Lợi ôm con . Nỗi đau của con gái chính là nỗi đau của bà . Định mệnh sao cay nghiệt đến như thế ? Trong cuộc đời có trăm vạn nghìn người, trái tim nhỏ bé của Nhã Trúc lại chỉ mở ngõ trước 1 người: em trai của mình .

Nhã Trúc khóc nức lên:

– Mẹ ơi! Con phải làm sao đây ?

– Hãy quên đi con ạ ! Có vết thương nào không lành, có thời gian nào không thay đổi .

Nỗi đau rồi cũng phải bay theo ngày tháng . Hãy can đảm vươn lên, lúc nào bên cạnh con cũng có mẹ .

Niềm vui nào vừa đến, sao chợt bay đi, để lại cho Nhã Trúc nỗi đớn đau . Từ nay người yêu là em trai ...

– Hãy hứa với mẹ, con sẽ quên Trần Hải, và lặng im đừng nói gì cả . Ông ta không có tư cách làm cha . Hãy thề với mẹ đi Trúc, không bao giờ con nhận ông ấy, và không bao giờ con nói ra sự thật . Con thề đi!

Nhã Trúc đưa cao tay, cô nói qua tiếng nức nghẹn .

– Con ... thề ...

– Con của tôi!

Nước mắt; người mẹ rơi âm thầm trên tóc con .

"1 mùa thu trước mỗi hoàng hôn ..."

Câu thơ ấy sao cứ âm vang mãi trong lòng như bài kinh nhật tụng .

o O o

– Vũ ! Em xem chị mang gì đến cho em nè!

Nhã Ca giờ cao mấy cuốn sách và bịch trái cây . Cô đến thăm Vũ Nhí và cũng để gặp Hoàn Vũ vì buổi chiều ấy cô đã lỡ hẹn với anh.

– Chị Nhã Ca!

Vũ Nhí kêu lên sung sướng . Nó toan bước xuống giường với cái chân băng bột, Nhã Ca chạy vội đến :

– Em đừng đi, xương em chưa lành hẳn đâu .

– Chị đến thăm em còn mua quà cho em chi vậy ?

Thằng Nhí chớp mắt cảm động . Nhã Ca đặt quà lên bàn, cô âu yếm vuốt má nó:

– Chân em còn đau nhiều không vậy ?

– Dạ hết đau rồi . Em đang mong được tháo băng ra . Mỗi lần đến trường với cái chân này em khổ muốn chết luôn .

Nhã Ca an ủi:

– Ráng đi em, tuần sau là tháo băng bột ra rồi . Em ở nhà có 1 mình à ?

– Còn anh Hoàn Vũ nữa . Cả tuần nay rồi, ngày nào đi làm về anh cũng uống rượu, đêm qua ói mửa tùm lum, sáng dậy đi làm không nổi, còn ngủ kia kìa .

Mãi đến lúc này Nhã Ca mới thấy Hoàn Vũ . Anh vừa thức giấc và vội ngồi dậy vớ chiếc áo sơ mi mặc vào, gượng gạo chào Nhã Ca .

– Nhã Ca mới đến . Cô đừng mua quà nữa, nhận ơn của cô hoài, anh em tôi ngại lắm .

Rồi anh đi luôn ra sau, Nhã Ca đứng nhìn theo . Anh gọi cô bằng "cô" và với giọng nói lạnh nhạt kia chắc chắn là anh giận cô rồi .

Nhã Ca chờ hoài, còn Hoàn Vũ cố tình tránh mặt nên ngồi luôn dưới bếp . Nhã Ca đành phải gọi:

– Anh Vũ ! Anh lên đây cho Nhã Ca nói chuyện 1 chút đi!

Có hơn 5 phút, Hoàn Vũ mới đi lên .

– Nếu Nhã Ca muốn xin lỗi chuyện không đến nơi hẹn bữa đó thì thôi đi, tôi biết cô bận mà .

Nhã Ca thở nhẹ:

– Hôm đó tôi cũng định đến nhưng rồi tôi phải phụ việc ở phòng mạch của ba tôi . Tôi cũng có ra chỗ hẹn sau đó, nhưng mà đến hơn 8 giờ lận .

– Có gì đâu, cô bận không đến được thì thôi . Thật ra là tôi muốn trả cho cô số tiền cô đã mua thuốc giùm . Cô hãy nhận đi, cô không nhận tôi ngại lắm .

– Sao bỗng dưng anh khách sáo quá vậy ? Rõ ràng đang giận tôi .

– Tôi đâu dám! Tôi hiểu thân phận của mình mà . Cô sang trọng, còn anh em tôi nghèo khó, đi với tôi, cô sẽ xấu hổ .

Nhã Ca kêu lên:

– Anh nghĩ tôi không đến nơi hẹn với anh là như vậy à ? Hôm đó tôi bận thật . Lâu lâu, ba Vũ Văn mới nhờ, làm sao tôi có thể từ chối ?

– Đừng dối tôi nữa Nhã Ca . Hôm đó tôi gặp cô đi với Trần Hải ở quán Phương . Tôi biết thân phận mình mà .

– À!

Nhã Ca kêu lên:

– Anh đã làm tôi với chị Nhã Trúc . Anh Trần Hải mới là bạn trai của chị tôi . Anh không biết đâu, tôi có người chị song sinh, chị ấy cắt tóc ngắn, còn tôi tóc dài, anh không phân biệt được à ?

Hoàn Vũ ngẩn người ra . Sao mãi đến lúc này anh mới nhận ra điều khác biệt ấy . 1 tuần nay anh đã đau khổ, chẳng thiết tha gì cả . Hóa ra là anh "bé cái lầm" . Mặt anh giãn ra và tươi lên .

Dĩ nhiên là Nhã Ca nhận rõ thay đổi trên gương mặt Hoàn Vũ và cũng nhận ra tình cảm của anh dành cho cô .

Chìa tay ra, cô nghịch ngợm trên anh .

– Sao, còn giận tôi nữa không ?

Hoàn Vũ đỏ mặt ấp úng:

– Ai biết Nhã Ca có chị em song sinh chứ .

– Thật ra thì cũng không phải chỉ có 1 mình anh lầm . Chính vì vậy mà để phân biệt, tôi để tóc dài, còn bà chị Nhã Trúc cắt tóc ngắn .

– Vậy hôm đó Nhã Ca có ra nơi hẹn ?

– Có! Cũng hơn 8 giờ, anh đã đi về .

– Lúc đó tôi cũng vừa đi, vì ngỡ Nhã Ca không đến .

– Tôi quay ra thì gặp Diễm My, cô ấy đáo để thật .

Hoàn Vũ lo lắng:

– Diễm My làm phiền Nhã Ca à ?

– Chẳng những làm phiền, cô ấy còn để cho 4 ông bạn trai chạy xe máy vây tròn tôi lại, nổ máy diếc cả tai, may nhờ có anh Hải và chị Nhã Trúc . Nếu không, đêm ấy, tôi không hiểu sẽ ra như thế nào nữa .

Quá quất! Hoàn Vũ nắm 2 tay lại giận dữ . Không thể nào chịu nổi Diễm My được nữa .

Cô ta quậy anh, anh còn ráng chịu đựng, chứ quậy Nhã Ca làm sao có thể chấp nhận được .

Cố ghìm cơn giận xuống, Hoàn Vũ nói như xin lỗi:

– Xin lỗi ghen Nhã Ca, tôi sẽ không để như vậy đâu .

– Tôi cũng mong như vậy . À này! Đừng đi uống rượu nữa nghe anh Vũ . Uống rượu nhiều không tốt đâu .

Hoàn Vũ cười gượng:

– Rõ ràng là con mắt của bác sĩ có khác .

Nhã Ca lườm Hoàn Vũ . Đôi sống mắt chột giao nhau, ầm ập, nồng nàn . 1 tình yêu nhẹ nhàng đến .

o O o

– Anh Hoàn Vũ!

Diễm My hét ầm ĩ, từng bước chân cô cũng ồn ào không kém . Cô đứng lại khi thấy anh nhìn mình, cái nhìn giận dữ .

– Làm gì vậy ? Thăng Nhí chọc cho anh giận hả ?

Đã vậy, cô còn đưa tay lên sờ trán Hoàn Vũ . Anh tức mình gạt mạnh tay cô ra, quát:

– Tại sao cô làm vậy, hả ?

Đoán biết anh hỏi cái gì, Diễm My nhún vai tỉnh bơ:

– Làm vậy là làm cái gì ?

– Còn hỏi đồ tôi nữa! Cô đã làm gì tự hỏi lương tâm cô xem, đúng hay sai ?

Diễm My cười nhạt:

– Anh đang giận dữ vì em đã ăn hiếp con nhỏ đó à ?

– Phải . Nhã Ca đã làm gì cô chứ ?

– Chẳng làm gì cả! Nhưng em đã cảnh cáo nó không được quen anh, tại sao nó không nghe ?

Hoàn Vũ tức giận:

– Cô là cái gì mà cấm chúng tôi quen nhau ? Nè, đừng có quá lố!

– Em thích cấm đó .

Diễm My hất mặt:

– Ngày hôm qua nó đến đây, may cho nó là không có em ở nhà . Nếu không, nó biết tay em . Em thích anh, em cấm con nhỏ nào lén phéng với anh, em sẽ "đập" nó hết .

Hoàn Vũ nhìn Diễm My bằng ánh mắt đồ lửa:

– Cô đừng tưởng tôi ở đậu nhà cô rồi cô có quyền với tôi tất cả . Không có chuyện đó đâu! Cô hãy nghe cho rõ, tôi và Nhã Ca thích nhau, đó là quyền của chúng tôi .

Mặt Diễm My xanh đi vì tức:

– Tôi cũng cho anh biết, tôi là hạng người ăn không được sẽ đập đồ . Anh không thích tôi cũng được, nhưng tôi cấm nó đến với anh . Anh đúng là trèo cao, coi chừng té nặng đó

anh Vũ . Người ta sắp là bác sĩ, em trai anh nằm bệnh viện, anh lo không nổi, tư cách gì mà anh yêu người ta . Người ta thích anh giai đoạn nào đó thôi . "Gối rom hãy theo phận gối rom"!

Hoàn Vũ lạnh lùng:

– Trên trái đất này, nếu hết con gái để yêu, tôi cũng thà sống 1 mình chứ không đến với cô .

– Đồ khốn!

Tức quá Diễm My dang tay tát mạnh vào mặt Hoàn Vũ . Anh ta thật ghê gớm, cái miệng không xương mà bén như dao, nói toàn lời lẽ làm cho cô đau đớn . Bàn tay cô rất bông, cô lùi lại .

– Anh nói đi, tôi có gì không bằng nó ? Anh tưởng tôi không biết nó là ai sao, mẹ nó làm bé bác sĩ Vũ Văn mà có nó đó .

– Cô đi về đi! Nếu như cô thấy quá phiền, anh em tôi sẽ dọn đi .

Anh phũ phàng đẩy cô ra, đóng ập cửa lại . Diễm My hung hăng đá chân vào cửa:

– Anh coi chừng tôi đó, Hoàn Vũ!

Hoàn Vũ ngã người trên ghế . Anh biết mình khó nán lại nơi này khi mối quan hệ trở thành phiền phức .

o O o

Mở cửa, ông Hoàng nhận ra ngay kẻ trước mặt mình là ai . Nhã Trúc! Cô chị khác cô em ở mái tóc . Nhã Trúc gật khề đầu:

– Cháu vào nhà được chứ, thưa bác ?

– Cháu vào đi, tiếc là thằng Hải nhà bác vừa đi .

– Dạ .

Nhã Trúc ngồi xuống ghế . Cô chưa xốt nhìn mọi thứ trong nhà và cả người trước mặt cô . Đây là kẻ tạo ra cô, ông ta đã từng chối bỏ chị em cô khi chị em cô còn trong bụng mẹ . Cô không biết mình đến đây làm gì nữa . Bức tường đạo lý đã ngăn cách vĩnh viễn cô và Trần Hải . Kỷ niệm ngọt ngào những ngày quen nhau chỉ còn là kỷ niệm mà thôi .

Ông Hoàng mang ly nước đến trước mặt Nhã Trúc:

– Mời cháu dùng nước!

– Cám ơn bác . Chắc có lẽ bác cũng đoán được nguyên nhân khi cháu đến đây ?

– Có phải là để chấm dứt với Trần Hải ?

– Phải . Nhờ bác đưa lá thư này cho anh Hải giùm cháu .

– Bác hỏi cháu 1 câu thôi: cháu có yêu thằng Hải nhà bác không ?

– Trước thì có, bây giờ thì không rồi .

– Cháu nghe lời mẹ chịu kết thúc tình cảm của mình ?

Nhã Trúc cười nhẹ:

– Cháu đang bắt chước bác đó . Chẳng phải ngày xưa bác cũng nghe lời bà nội ... anh Hải, ruộng bỏ mẹ cháu .

Ông Hoàng thở dài:

– Chuyện ngày xưa ấy, bác hối hận mình đã nhu nhược yếu đuối . Hơn 20 năm rồi, có bao giờ bác cảm nhận được chữ "hạnh phúc". Vợ chồng từng tuổi này mà vẫn câu mâu cãi vã nhau . Cháu không nên vì chuyện của người lớn mà làm cho trái ngang đời mình .

– Bác thật sự hối hận ?

– Cháu không tin ?

– Cháu không biết nên tin không . Hơn 20 năm nay, cháu nhận ơn nghĩa của bác Văn và tình yêu của mẹ . Mẹ vừa làm cha, vừa làm mẹ nuôi con khôn lớn . Cho nên cháu phải làm cho mẹ mình vui . Yêu làm sao cho được khi mà không có quyền yêu hả bác ?

Giọng Nhã Trúc đầm nước mắt . Ông Hoàng cứ nhìn cô gái trẻ trước mặt mình, lòng bối rối hoang mang . Hiếu và tình! Ngày xưa ông cũng trải qua những ngày dằn vặt hiếu và tình như thế, cuối cùng ông nghiêng về chữ hiếu, để rồi cuộc đời mãi mãi là màu xám .

Mỗi con người đều có 1 lý lẽ, 1 hoàn cảnh riêng tư .

Nhã Trúc đặt bì thư lên bàn, xong cô đứng lên:

– Nhờ bác chuyển nthur này cho anh Hải giùm cháu . Cháu xin phép đi về .

– Khoan đã!

Ông nghiêm mặt nhìn Nhã Trúc:

– Cháu biết là Hải rất yêu cháu chứ ? Nó trở thành người tốt là nhờ cháu . Bác rất mang ơn cháu về điều này .

– Cháu và anh Hải sẽ là bạn tốt .

– Nó có thể suy sụp nếu mất cháu .

Nhã Trúc lắc đầu:

– Đâu có tình cảm nào không thay đổi hả bác . Bác và mẹ cháu có 3 năm chẵn gối mặt nông còn bỏ nhau được, huống hồ gì cháu và anh Hải mới quen nhau . Nếu như anh ấy là

người tốt, anh ấy sẽ vẫn là người tốt .

– Cháu nhất định vì mẹ mình sao ?

– Xin lỗi!

Nhã Trúc bước nhanh ra cửa . Mà đi đến lúc cho xe chạy đi, cô mới khóc được . Giọt nước mắt đau khổ cho 1 cuộc tình kết thúc .

o O o

Rút kinh nghiệm, không để cho Nhã Trúc thấy mình mà lánh mặt, Trần Hải núp vào 1 góc . Quả thật, Nhã Trúc đi ra, cô phóng xe thật nhanh, Trần Hải vội đuổi theo . Anh áp xe mình vào sát Nhã Trúc . Luống cuống vì sợ ngã, Nhã Trúc phải dừng xe lại . Cô cố lấy giọng lạnh lùng:

– Những gì cần nói, trong thư em đã nói, xin anh đừng làm phiền em!

Mặt Trần Hải lạnh như tảng băng:

– Em thừa biết tính anh mà Trúc . Nếu hôm nay anh không nói chuyện được rõ ràng với em, không bao giờ anh chịu lùi bước cả . Cả tuần nay anh đi tìm em quá vất vả rồi .

– Được! Nếu anh muốn nói chuyện cũng được . Qua quán bên kia đường đi!

Nhã Trúc cho xe chạy, Trần Hải chạy sát theo . Anh yên tâm khi thấy Nhã Trúc chịu dừng xe và đi vào quán . Nhã Trúc tránh không nhìn anh, nét mặt căng thẳng mệt mỏi của anh làm cho cô chạnh lòng . Cô đặt bàn tay mình lên tay anh:

– Không cần phải quá vì em đâu, em có đáng gì đâu .

– Tại sao không đáng ? Không có gì quan trọng cho bằng em cả . Em có biết lá thư của em làm cho anh như từ trên trời rơi xuống, anh đau khổ tưởng chừng quy ngã xuống . Tại sao như vậy ? Mẹ cấm em, không đồng ý cho chúng ta lấy nhau phải không ?

– Em ... đã có hôn ước từ nhỏ với anh Vũ Khang, con của ba nuôi Vũ Văn, cho nên ... anh hãy quên em đi .

Mặt Trần Hải đầy lửa giận:

– Sao đến bây giờ em mới chịu nói đến lời hứa ... trẻ con ấy vậy hả ? Rõ ràng là em có yêu anh, khi anh hôn em kia mà .

Nhã Trúc hoảng sợ đưa tay bưng mặt:

– Không thể nào đâu anh .

Nắm 2 tay Nhã Trúc kéo xuống, Trần Hải nhìn vào mắt cô:

– Em nên nhớ, bây giờ chứ không phải là cái thời xa xưa, cha mẹ đặt đâu con phải ung đó

đâu . Tại sao em rời bỏ anh ?

– Vì em ... không yêu anh . Mẹ của em là vợ trước của ba anh, tại sao chúng ta có thể lấy nhau cho được chứ ?

– Vì chuyện của người lớn, mà 2 chúng ta phải chia tay ?

– Phải .

– Anh không cam lòng . Cha mẹ có phần của cha mẹ . Chúng ta không phải vì họ mà chịu đau khổ . Nhã Trúc, anh xin em!

Trần Hải nắm 2 tay Nhã Trúc lay mạnh, giọng anh đau khổ mà nước mắt rung rung:

– Anh không thể nào mất em được đâu Trúc .

Trời ơi! Anh khóc ư ? 1 tay ăn chơi quậy tung trời, vậy mà yếu mềm trước 1 Nhã Trúc .

Cô cố gỡ tay anh ra, van lơn:

– Anh đừng như vậy mà anh Hải .

– Đừng bỏ anh!

Anh gục mặt lên bàn, từng tiếng nấc đau khổ làm cho đôi vai run run . Nhã Trúc bấn loạn, không biết phải làm gì . 2 chị em mà yêu nhau, đất trời nào dung nạp cho . Muốn khuyên nhủ lại không biết nói làm sao . Nói ra sự thật ư ? Còn lời thề với mẹ ? Không được, không thể xem tình yêu nặng hơn lời thề của mẹ . Nhã Trúc đứng bật dậy, cô lùi nhanh ra cửa và thoát chạy, quên luôn cả chiếc xe của mình .

– Nhã Trúc!

Trần Hải ngồi chết lịm nhìn theo cô chưa xót . Sao có thể như vậy được ? Có lẽ tại tình yêu của anh chưa đủ lớn để kéo cô về với anh .

o O o

– Chạy đi đâu vậy Trúc!

Vũ Khang đuổi theo, anh bắt kịp Nhã Trúc .

– Chuyện gì vậy ?

Mất nhòa lẹ, Nhã Trúc ngả vào người Khang . Khang vỗ về:

– Mình vào nhà đi!

Anh dìu Nhã Trúc đi bộ 1 khoảng mới về đến nhà cô . Đẩy cánh cửa, anh từng bước dìu cô vào . Bà Nhã Lợi lo lắng:

– Có chuyện gì vậy, con sao vậy Trúc ?

– Con chóng mặt quá! Mẹ nhờ Vũ Khang đến quán cà phê Mai ở đầu đường lấy xe giùm

con .

Cà phê Mai! Không cần suy nghĩ, bà Nhã Lợi cũng biết là tại sao Nhã Trúc ra nông nỗi này . Chỉ có Trần Hải mới đủ sức làm cho con bé quy ngã và suy sụp như vậy .

Còn Vũ Khang thì sốt sắng:

– Trúc đưa chìa khóa xe đây, Khang đi lấy cho .

Đợi cho Khang bước ra đường, bà Nhã Lợi mới dịu dàng ôm con gái vào lòng .

– Con gặp Trần Hải, có phải không ?

Nhã Trúc nghẹn ngào:

– Nhìn anh ấy đau khổ, con chịu không nổi . Nếu con nói ra sự thật, có lẽ anh sẽ nhẹ nhàng hơn .

Bà Nhã Lợi nghiêm mặt:

– Con nghĩ là nhẹ nhàng nhưng mẹ nghĩ không . Nó còn đau khổ hơn vì trót yêu chị gái mình . Nếu như nó mau quên không nói làm gì . Còn không, mẹ không biết hậu quả sẽ như thế nào . Thôi thì cứ mặc nó đi con . Có điều gì không dễ gì lãng quên được với thời gian đâu .

Nhã Trúc vụt ngẩng lên ngập ngừng:

– Mẹ à! Hay là mẹ gả con cho Vũ Khang đi!

Bà Nhã Lợi giật mình, nhìn con gái trân trối:

– Trúc!

– Chỉ có con đi lấy chồng, anh Hải mới thôi tìm gặp con . Giận con phụ bạc, anh sẽ mau quên con, như hồi đó ba Văn quên mẹ vậy .

Bà Nhã Lợi thờ người ra . Hôn nhân không có tình yêu rồi sẽ đi về đâu, hay là lại đầy nỗi buồn như bà ngày xưa ?

Bà lắc đầu:

– Mẹ không muốn con cư xử như thế đâu .

– Trước đây mẹ cũng muốn tác hợp con cho Vũ Khang mà . Khang hiền lành, con nghĩ anh ấy sẽ mang hạnh phúc đến cho con .

– Hãy gượng đã con!

Vũ Khang về đến cắt ngang câu chuyện của 2 mẹ con . Nhã Trúc lau nước mắt:

– Cảm ơn nghe Khang, Trúc nhức đầu chịu không nổi luôn .

Vũ Khang lo lắng:

– Vậy Trúc uống thuốc chưa ?

– Rồi . Nhà Trúc có bác sĩ tương lai mà, lúc nào nhà lại không có thuốc . Khang ngồi đi, để Trúc đi lấy nước uống .

Vũ Khang khoát tay:

– Thôi đi, Trúc đang đau đầu mà lấy nước uống làm gì . Để Khang đi lấy cho!

Bà Nhã Lợi nhìn cả 2 . Thực ra, nếu như Nhã Trúc ưng Vũ Khang, bà sẽ yên tâm hơn .

Có lẽ cũng nên đi đến quyết định gả Nhã Trúc cho Khang . Cho Trần Hoàng biết cốt nhục của mình có ích lợi gì đâu . Hãy lặng im để cho quá khứ nằm im trong nấm mồ dĩ vãng .

Chương 7

– Em quyết định như thế sao, Nhã Lợi ?

Bà Nhã Lợi gật đầu:

– Phải! Anh nghĩ sao, em tùy vào anh mà .

– Vũ Khang rất có tình cảm với Nhã Trúc . Tuy nhiên anh không hiểu đó có phải là tình yêu hay không . Tối nay anh sẽ nói chuyện với nó .

Ông Văn tư lự:

– Anh không hiểu tại sao em cứ nhất định không cho Trần Hoàng biết rõ sự thật. Hai mươi mấy năm rồi, em vẫn còn hận anh ta nhiều như thế sao ?

Bà Nhã Lợi cười buồn:

– Em cay đắng và chua xót thì đúng hơn . Lẽ ra Trần Hoàng là người trong cuộc, anh ấy phải hiểu chứ . Tiếc rằng anh quá vô tâm . Vậy thì nói ra sự thật liệu anh có tin không hay lại như năm xưa, thốt ra lời nói làm cho em đau lòng .

20 năm đã trôi qua, theo dòng thời gian, Nhã Lợi, Trần Hoàng và Vũ Văn mái tóc đều

ngả màu theo nếp nhăn của thời gian hằn trên gương mặt . Mỗi tình của Vũ Văn vẫn đầy cho Nhã Lợi, và xốn xang bởi Nhã Lợi vẫn cứ để cho dòng thời gian khắc nghiệt đi qua, lấy mất tuổi thanh xuân .

20 năm, 1 lần nữa dĩ vãng sống lại, để cho trái tim thêm ngậm ngùi .

– Anh Văn!

Đặt tay lên vai bà Nhã Lợi, ông Văn gật khẽ:

– Em yên tâm, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu .

Bóng chiều buông dần xuống . Nhã Ca về đến, cô vui mừng:

– Ba sang đây hồi nào vậy ? Hèn gì con lên phòng trực không thấy ba ?

Ông Văn mỉm cười:

– Có chuyện gì vậy con ?

– Dạ, con muốn hỏi ba 1 ít thắc mắc trong bài học, thầy giảng rồi, mà con chưa hiểu lắm .

– À! Con thay quần áo, nghỉ mệt 1 lát rồi mang bài vở ra đây, ba giảng lại cho .

Nhã Ca hớn hờ:

– Cảm ơn ba .

Cô chạy vù lên lầu, bước chân sáo tung tăng, ông Văn nhìn theo .

– Em thấy không Lợi, hình như cô con gái thứ 2 của em cũng bắt đầu yêu đó .

Bà Lợi cười theo . Chuyện tình yêu muôn đời là của tuổi trẻ, của con người mà . Đã làm người thì luôn có hỉ nộ ái ố, không tránh khỏi .

Đúng là Nhã Ca đang yêu, mọi thứ trước mặt cô đều trái màu hồng .

o O o

Mưa bắt đầu nặng hạt, gió thổi mạnh . Dự báo thời tiết đêm nay cho biết bão đi dần về hướng Nam, có nơi mưa to và rất to ...

Mưa to quá nên Hoàn Vũ và Nhã Ca đành tấp vào 1 mái hiên trú mưa . Cửa nhà người ta khép kín . Hoàn Vũ đứng bên ngoài che chắn cho Nhã Ca . Đây là cuộc hẹn ... thứ 10 từ lúc 2 người quen nhau .

Nhã Ca nhìn quanh cô bảo khẽ:

– Có quán cà phê kia anh Vũ! Hay mình vào đó!

Hoàn Vũ gật đầu:

– Phải đó . Em chạy trước lại đó đi . Anh đẩy xe theo sau .

Nhã Ca chạy vù đi . Cô chọn 1 bàn trống ngồi xuống, mở ví lấy khăn lau nước mưa .

Hoàn Vũ vào sau, anh bị nước mưa ướt nhiều hơn Nhã Ca . Cô đưa cho anh chiếc khăn:

– Anh lau đi, ướt hết rồi .

– Cảm ơn .

Hoàn Vũ nhận khăn, anh lau khăn lên mặt, nghe rõ mùi hương dịu dàng của Nhã Ca, lòng anh tràn đầy xúc động .

– Em lạnh không ? À! Hay gọi cà phê sữa nóng nhé .

– Dạ .

Hoàn Vũ gọi 2 tách cà phê sữa nóng . Mưa bên ngoài vẫn nặng hạt, phố về đêm chìm trong gió bão . Nhã Ca lo lắng nhìn ra ngoài . Hoàn Vũ hiểu ý nên khe khẽ:

– Hay em đến quầy nhờ điện thoại gọi về nhà .

– Dạ thôi! Hôm nay em có nói với mẹ sẽ về muộn .

– Mẹ có hỏi lý do tại sao không ?

– Không, em lớn rồi . Nếu em không tự nói, mẹ cũng không hỏi .

– Anh thèm được có mẹ như em vậy . Em yêu mẹ nhiều lắm hả ?

– Dĩ nhiên là yêu nhiều rồi . Mẹ em vừa làm mẹ, vừa làm cha nuôi chúng em, ba nuôi Vũ Văn cũng góp phần vào . Đúng như anh nói, không có cha hoặc mẹ thì buồn lắm . Em cũng từng mơ có được tình phụ tử . Cho nên em nhất định là nếu sau này lập gia đình, dù không hạnh phúc cũng phải cố duy trì, cho con mình có cha .

Hoàn Vũ nắm tay người yêu siết nhẹ:

– Anh có rất nhiều tình yêu cho em, nhưng về tiền và địa vị trong xã hội, anh không có gì cả, lẽ ra anh và em không nên yêu nhau .

Nhã Ca phụng phịu:

– Anh lại nữa rồi, cứ nói ra lời này, em buồn ghê . Mặc cảm hoài vậy thì đi với cô Diễm My đi .

Cô xô vai anh ra, nhưng anh kéo cô lại:

– Em có biết mỗi ngày nhìn thấy em, đối với anh không hạnh phúc nào sánh bằng .

Nhã Ca chớp mắt nép vào vai người yêu . Cô không cần gì ở anh cả, ngoài tình yêu và trái tim thành thật của anh .

o O o

Trần Hải ngồi chết lặng trước tấm thiệp cưới . Như vậy là hết, đây là câu trả lời của Nhã Trúc, khi anh cứ hoài đeo đuổi tìm gặp cô . Người mình yêu chối bỏ tình và vội vã lên xe

hoa .

Không thể nào!

Đã quyết định, nên bằng mọi cách Trần Hải đi tìm Nhã Trúc . Nếu như ba anh ngày xưa nhu nhược yếu hèn, tự mình đánh mất tình yêu và hạnh phúc của chính mình, nhưng anh thì không .

Nhã Trúc yên tâm, vì xuyên suốt con đường không có bóng Trần Hải . Xốc lại chiếc ba lô con, cô đi bộ dài trên đường . Còn mấy hôm nữa thôi, cô sẽ lên xe hoa. Cô không muốn yêu Vũ Khang, nhưng dù sao anh cũng là điểm tựa chắc chắn cho cô nương tựa vào .

Ngày tháng sống chung với nhau sẽ nảy sinh tình yêu .

– Nhã Trúc!

Nhã Trúc giật mình quay lại . Lại là Trần Hải . Trông anh hốc hác quá, râu mọc tua tủa, tìm Nhã Trúc se lại . Nếu như anh biết cô là chị gái cùng cha của anh, có lẽ anh sẽ không đau đớn như thế này . Cô dịu giọng với anh .

– Có chuyện gì vậy anh Hải ?

– Em đi với anh 1 chút được không ?

Nhã Trúc lắc đầu:

– Để làm gì, những gì cần nói, em đã nói rồi mà .

– Chẳng lẽ khi em đi lấy chồng, rời xa anh vĩnh viễn, em cũng không cho anh 1 ân huệ cuối cùng là được ngồi bên em sao Trúc ?

Trái tim Nhã Trúc đau như có ai đó bóp nát ra từng mảnh vụn . Lời của anh sao mà đau đớn như vậy ?

Ánh mắt anh nhìn cô van lơn khẩn cầu . Nhã Trúc cúi đầu khe khẽ:

– Đi đâu hả anh ?

Nở nụ cười héo hắt, Trần Hải nhìn Nhã Trúc dăm dăm:

– Em bằng lòng đi với anh à ?

– Anh ngồi dịch tới trước cho em ngồi với chứ .

Trần Hải ngồi nhích tới, chờ Nhã Trúc ngồi lên . Chiếc Majesty với cái yên liền lại cao ở phía sau, nên dù muốn hay không khi ngồi lên, người của Trần Hải và Nhã Trúc cũng sát vào nhau, gọi lên bao cảm xúc cho anh, ngày nào bên nhau, yêu nhau thắm thiết, để rồi bây giờ bỏ nhau .

Nhấn ga, Hải cho xe chạy nhanh hơn, lần ra hướng Thủ Đức .

Nhã Trúc lo lắng:

- Anh đưa em đi đâu vậy ?
- Em muốn ở trong thành phố à ?
- À ... không!
- Hay là sợ anh ?
- Không có mà .

Xe chạy nhanh, gió bật mạnh . Đến 1 ngã ba, cho xe chạy chậm lại . Hải quay đầu ra sau:

- Anh đưa em đến vườn trái cây của nội anh . Bà mất rồi, chỉ còn mỗi vườn trái cây thôi . Bà nội! Bà nội của anh cũng là bà nội của cô . 1 con người khi sống chính là nguyên nhân mọi sự bất hạnh của mẹ và cô . Bà mất đi, còn lại 1 vườn trái cây và nỗi đau theo tháng năm vẫn chưa chịu nhòa phai .

Xe chạy vào con đường mòn rồi quẹo vào khu vườn sầm uất . Đang mùa trái cây, những cây sầu riêng đầy trái . Nhã Trúc kêu lên thích thú:

- Trái nhiều quá anh Hải .
- Ừ, nhưng vào vườn sầu riêng không được đâu, trái sầu riêng rụng trúng đầu em đó . Chúng ta qua vườn măng cụt . Em thích ăn măng cụt chứ ?
- Dạ .

Trong vườn có 1 ngôi nhà cổ . Trần Hải mở khóa kéo cánh cửa ra . Mọi thứ trong nhà đều rất xưa .

- Anh Hải! Không có ai ở nhà à ?
- Có chứ, cô Út Trâm của anh . Hôm qua bà lên nhà anh, nên anh mới có chìa khóa vào nhà .

Đó là những người thân của Nhã Trúc và lần đầu cô mới biết đến . Trên bàn thờ chính giữa nhà là ảnh của người trong gia tộc . Nhã Trúc rụt rè:

- Anh Hải! Ảnh bà nội đâu ? Em thấp nhang được chứ ?
- Ừ, nếu em muốn . Đó, ảnh bà nội anh đặt bên trái, phía trong cùng .

Bức ảnh cũ kỹ . Bà mặc áo dài cổ đứng, tóc búi cao . Đốt nén nhang mà sao tâm sự Nhã Trúc cứ ngậm ngùi . Mẹ của cô từng ở đây . Cảnh vật còn đó mà người xưa đâu ? 1 kẻ đi vào cõi hư vô, chỉ còn mẹ con cô và ông ấy cùng Trần Hải . Anh có biết chăng lòng cô đang đầy bão tố ?

- Mình ra vườn đi Trúc, anh hái măng cụt và bưởi cho em .

Anh nắm tay cô định kéo đi, nhưng Nhã Trúc rút lại . Cười buồn, anh giả lả:

– Xin lỗi, anh lại quên nữa rồi, em sắp về nhà chồng . Anh không thể nào tin được là húng ta chia tay . Trong lúc em yêu anh, anh yêu em lại phải xa nhau, chỉ vì ba anh và mẹ em từng có 3 năm vợ chồng với nhau .

Nhã Trúc muốn kêu lên: chuyện không hề đơn giản như anh nghĩ, song cô im lặng . Hôm nay sẽ là lần cuối cùng chị em bên nhau, đây là kỷ niệm chị em ruột thịt, chứ không phải là tình yêu .

Mãi suy nghĩ, Nhã Trúc quên mất anh đang đứng gần sát cô , hơi thở nóng bỏng phả vào mặt cô . Bất chợt, anh ôm cô thật chặt trong vòng tay anh .

– Đừng bỏ anh Trúc ơi! Anh cần em .

– Anh Hải, buông em ra!

– Anh không buông! Anh không thể nào mất em, anh yêu em .

Anh cúi xuống tìm môi cô . Nhã Trúc kinh hoàng cố tránh nụ hôn, môi cô mím chặt lại .

Thái độ từ chối của cô càng khiến anh giận dữ và càng muốn chiếm đoạt cô hơn .

– Em phải thuộc về anh . Tại sao chúng ta phải chia tay nhau vô lý như vậy hả ?

Anh kéo mạnh dây áo phía sau lưng cô, Nhã Trúc chống cự mãnh liệt, nước mắt cô trào ra . Như thế này thì không thể lặng im nữa rồi . Cô dang tay ra bằng hết sức mình, tát mạnh vào mặt anh, hét lên:

– Anh điên rồi, chúng ta là chị em cùng cha đó .

1 cái tát không hãi hùng bằng lời nói . Trần Hải sững sốt:

– Em vừa nói cái gì vậy ?

– Em nói em và anh là chị em cùng cha, khi mẹ em bị nội đuổi đi, mẹ có thai em và Nhã Ca .

Nhưng bị phỏng lửa, Trần Hải buông nhanh Nhã Trúc ra . Cô xốc lại áo, đưa tay chùi nước mắt:

– Em không muốn cho anh và ba biết mọi chuyện . Em trái lời thề với mẹ em rồi . Tại anh tất cả, tại sao anh ép em chứ hả ?

2 chân Trần Hải run lên, rồi từ từ quy xuống trên mặt cỏ ẩm ướt:

– Em nói thật phải không Trúc ?

– Anh tin hay không tùy anh, bởi vì ba từng không tin mẹ em, nên ông đã chối bỏ mẹ con em . Anh nghĩ rằng anh chiếm đoạt em thì sẽ thuộc về anh ư ? Hành động đó chỉ khiến

cho anh ăn năn suốt đời đó, anh có hiểu không ?

Trần Hải cứ úp mặt trên cổ . Nếu quả thật như vậy, Nhã Trúc là chị của anh . Ôi! Thật xấu hổ . Chị em mà yêu nhau, còn xấu hổ nhục nhã nào hơn .

Anh nắm mạnh tay lên cổ, tay anh đầy vết bầm màu cổ ửng và đất đen .

...

Xô mạnh cánh cửa, Trần Hải lao vào nhà như con sóc . Anh vào phòng của cha và đứng sững nhìn ông:

– Tại sao như vậy hả ba ?

Ông Hoàng cau mày:

– Con muốn nói gì ? Chuyện giữa con và Nhã Trúc à ? Người ta hận ghét mình, thì thôi đi con, đâu phải trên đời này không có cô gái nào cho con yêu ?

Trần Hải hét lên:

– Ba chỉ biết 1 mà không biết 2 . Bây giờ Nhã Trúc có chịu lấy con cũng không được .

Nhã Trúc là chị của con, là cốt nhục của ba, ba có biết không vậy ?

Ông Hoàng sững sờ bật dậy:

– Con nói cái gì vậy Hải ?

– Con nói con và Nhã Trúc là chị em 1 cha .

Ông Hoàng té ngồi xuống ghế:

– Không thể nào!

– Con cũng mong là không thể nào đó ba . Nhưng đó là sự thật . Mẹ của Nhã Trúc dĩ nhiên phải hiểu rõ 2 đứa con mình là con của ai . Hèn nào họ quyết liệt từ chối con và suốt 1 chút nữa, con đã cưỡng đoạt chị gái của mình . Con nhục lắm, con nhục lắm! Con sống làm sao đây, ba chỉ cách cho con đi!

Ông ngồi chết lặng trên ghế . Rõ ràng Nhã Trúc quá hận ông, cả đến lần sau cùng cô vẫn cứ nói không phải con của ông . Còn ông, quả thật u mê, không chịu mở to con mắt ra, suy nghĩ cho tường tận . Ngày ấy Vũ Văn ở Pháp và đang yêu Ngọc Bích, làm sao họ chung sống với nhau được .

Tấn kịch nào của hơn 20 năm trước, cứ làm cho ông nuốt mãi mỗi hận trong lòng .

"2 đứa nhỏ, nó là con ai ?"

Ngày ấy Vũ Văn đã cay đắng và giận dữ nói: "Anh nghĩ nó là con ai ? Không của anh thì là của tôi".

Lời nói ấy 20 năm nhớ tới hầy còn đau . Vũ Văn lạnh lùng, Nhã Lợi lạnh nhạt .

Tiếng bà Hồng Loan vang lên phá không gian nặng nề .

– Con tin lời nói của con bé ấy sao Hải ?

Trần Hải quay lại nhìn mẹ . Anh biết đây là vấn đề tế nhị, nhưng muốn hay không thì mẹ của anh là kẻ đến sau . Anh gật đầu:

– Con tin .

Bà Hồng Loan cười nhạt châm biếm:

– Vậy thì Trần Hoàng, ông còn đợi gì nữa mà không mau chạy đến đó nhận 2 đứa con gái song sinh của ông và chia cho chúng nó 1 nửa tài sản .

Ông Hoàng từ từ nhìn lên . Bao giờ cũng vậy, cũng vẫn cái giọng châm chích, nói như đánh vào đầu người ta . Ông nghiêm mặt:

– Nếu đúng là cốt nhục của tôi, tôi sẽ nhận, không cần bà bảo .

Vẫn không thôi châm biếm, bà tiếp tục:

– Nhớ phải đi thử máu, thử ADN luôn thể, kéo lắm .

Trần Hải khó chịu:

– Mẹ nên thôi châm biếm ba đi! Bộ mẹ phải châm biếm, nói những lời khó nghe ấy thì mẹ mới hả lòng hả dạ hay sao ?

– Dĩ nhiên rồi!

Mắt bà Hồng Loan long lên tia lửa thù hận:

– Tại sao mẹ không nói chứ ? 20 năm qua lòng mẹ đầy thù hận . Mẹ sống trong tiền bạc đầy đủ, muốn như thế nào được thế đấy, nhưng mẹ không hề thực sự được làm vợ, con có hiểu không ? Ông ấy luôn nhớ đến vợ cũ của ông . Đã đến lúc mẹ phải cho ông bầy biết sự thật mà mẹ đã không nói từ hai mươi mấy năm nay .

Tiến đến trước mặt ông, giọng bà hằn học:

– Ông tưởng thằng Hải là cốt nhục của ông à ? Không đâu! Tôi biết ông nào yêu tôi, sẽ không bao giờ cho tôi đứa con . Trần Hải không phải con ông, nó là con của 1 người trong cả khối đàn ông tôi quen . Ha ha ... tui vui quá! Đứa con máu mủ của ông thì bị ông chối bỏ, rẻ rúng . Còn con của người thì ông yêu thương nâng niu . Ha ha ...

Tiếng cười chói tai, trong lúc toàn thân ông Hoàng run lên bần bật, 1 sự thật đẩy ông vào cú sốc choáng váng . Khốn nạn! 2 hàm răng ông nghiền lại trong cơn đau và phẫn nộ .

Chưa chịu dừng lại, bà cười khanh khách rồi tiếp:

– Số vàng mà mẹ ông quy cho Nhã Lợi lấy cấp là tôi lấy . Tiền nhiều quá tại sao tôi không xài, trong lúc ba tôi cho ông địa vị, danh lợi . Đó là 1 sự bù đắp công bằng .

– Mẹ im đi đừng nói nữa!

Trần Hải hét toáng lên, toàn thân anh đau như có ai đó xé tan nát ra từng mảnh vụn . Anh chỉ là đứa con do mẹ mình thầm lén với người đàn ông nào đó mà có .

Bà Hồng Loan cứ như điên, những u uất được bà tuôn ra hết :

– Tại sao mẹ không nói ? Ông ấy luôn nói không bao giờ "con quạ đi nuôi con tu hú". Ngày ấy tôi còn muốn mẹ của ông biết sự thật nữa kìa .

– Bà im đi!

ông hét lên tiếng kêu lạc lõng, rồi ông gần như đổ sụp xuống, bởi chịu không nổi 1 sự thật quá phũ phàng .

– Ba!

Trần Hải lao tới đỡ cha, toàn thân ông Hoàng mềm nhũn, đầu sụp xuống .

– Ba ơi!

Trần Hải hét to lên:

– Mẹ giết ba rồi! Còn đứng đó không điện thoại gọi bác sĩ!

Bà Hồng Loan lập cập nhắc máy . Bà đã nói ra điều u uất trong lòng mình, lòng thù hận của 1 người vợ bị lạnh nhạt . Điều gì sẽ xảy ra ?

o O o

– Ba!

Đôi mắt già nua mở to nhìn Trần Hải, cái nhìn đầy đau đớn thống khổ, rồi đôi dòng nước mắt từ từ chảy dài trên khóe mắt . Đôi môi mấp máy như muốn nói điều u uất, nhưng cuối cùng lời nói như chảy ngược về tim, đôi hàm và cái lưỡi của ông không còn chịu sự sai khiến của ông nữa . Cú sốc đã làm ông đột quy, thành kẻ bán thân bất toại, đến lời nói cũng không nói được .

– Ba!

Trần Hải ôm chầm lấy cha, 1 người không tạo ra anh nhưng lại dưỡng nuôi và thương yêu anh hết lòng. Nước mắt anh tuôn ra .

Bác sĩ đã cho biết những điều này trước khi ông Hoàng tỉnh lại, và bây giờ là sự thật .

Chợt Trần Hải quay sang mẹ, anh giận dữ:

– Như thế này vừa lòng mẹ rồi phải không mẹ ? Trời ơi! Hơn 20 năm nay, con sống trong

cái địa ngục, con nào có muốn . Tại sao mẹ không nói sớm hơn nữa chứ ?

Mặc cho Trần Hải giận dữ, , không có câu trả lời lại, mà là 1 gương mặt phong kín lạnh lùng . Hơn 20 năm, tại sao những đau khổ vẫn chưa kết thúc, bà cứ hoài đi tìm 1 vòng tay ấm áp . Còn ông vẫn lạnh lùng theo ngày tháng trôi qua .

Cho đến ngày hôm sau, bệnh của ông Hoàng không tiến triển hơn chút nào . Trần Hải cảm nhận được cha còn sống, bởi nhịp đập nhẹ nhàng trên lồng ngực lép kẹp, và thỉnh thoảng đôi mắt lại mở to vô hồn nhìn lên khoảng không .

Chịu không nổi nữa, anh chạy ra băng ra đường, rồi đi lang thang vô định hướng . Tôi là 1 đứa con do mẹ tôi cùng 1 gã đàn ông khác mà có . Bà mang thai và tên sở khanh ấy quát ngựa truy phong . Thế rồi bằng mọi cách, đồng tiền đã đi trước tất cả, 1 đứa con vô thừa nhận bị chối bỏ, thành 1 đứa con có cha, có bà nội trong 1 gia đình danh giá .

Hơn 20 năm, sự thật mới được phơi bày, không dễ chịu chút nào .

Bước chân lang thang vô định hướng của Trần Hải chợt dừng lại trước 1 đám cưới ... Anh sững người . Hôm nay là đám cưới của Nhã Trúc . Anh chạy vụt đi, chạy như bị ma đuổi .

Nhà hàng đông quá . Phía trước trung 1 tấm ảnh to của Nhã Trúc mặc áo cô dâu đứng bên chú rể . Trần Hải lao vào .

– Nhã Trúc!

Đang giờ làm lễ khai mạc, giới thiệu cô dâu chú rể trước các quan khách . Trần Hải hét lên, anh xông đến bên cô, đẩy mạnh Vũ Khang ra, 1 tay anh nắm chặt tay Nhã Trúc lôi đi:

– Em phải đi với anh . Ba bị nhồi máu cơ tim nằm bệnh viện, em có biết không vậy ?

Bà Nhã Lợi bàng hoàng, tuy nhiên và còn đủ bình tĩnh để ngăn Trần Hải lại:

– Cháu không nên có hành động phá đám cưới của Nhã Trúc, nó là chị của cháu .

Mặt Trần Hải lạnh như băng:

– Cháu không phải cốt nhục của ông ấy, do đó không thể nói cháu và Nhã Trúc là anh em hay chị em gì hết . Nhã Trúc! Em hãy hủy đám cưới này đi . Anh không phải là con của ba Trần Hoàng, anh nói thật đó .

Nhã Trúc cố gỡ tay Trần Hải ra:

– Anh đừng như vậy mà anh Hải, em van anh đó!

– Tại sao em không tin anh ? Chính vì việc này mà ba anh đột quỵ . Ông bị bán thân bắt

toại, đến cả nói cũng không được, em có hiểu không vậy . Đi với anh!

Nhã Trúc bối rối, mắt cô tìm mắt mẹ cầu cứu . Vũ Khang chừng chặc hơn . So với tháng tuổi, anh nhỏ hơn Nhã Trúc và Trần Hải, tuổi đời thì cả 3 ngang nhau, nhưng anh có cách cư xử trầm tĩnh . Anh nắm tay Trần Hải:

– Muốn gì anh hãy đợi sau đám cưới . Sau buổi tiệc hôm nay, việc má Nhã Lợi và Nhã Trúc có đi thăm ba Trần Hoàng hay không, chúng ta hãy để cho người lớn quyết định . Đám đông đến ngăn Trần Hải và kéo ranh ra ngoài . Anh hét lên:

– Nhã Trúc! Anh và ba ở bệnh viện đợi em .

Nhã Trúc không chịu nổi với bao nhiêu chuyện dồn dập, cô ngã vào vòng tay mẹ, khóc nức lên .

o O o

– Tùy em quyết định thôi Nhã Trúc .

Nhã Trúc cúi gằm nhìn xuống chân mình . Cô không biết mình nên có thái độ nào nữa . Đến thăm cha mình hay không ? Và còn chuyện giữa cô và Hải . Vũ Khang rộng lượng, cô cũng phải đáp tạ sự rộng lượng ấy .

Ngược lên nhìn Khang, Nhã Trúc cảm động:

– Cám ơn anh đã rộng lượng, tuy nhiên em quyết định rồi . Đi thăm ba em tất nhiên em phải đi, đó là bổn phận làm con, cho dù ông từng không nhìn nhận em . Còn chuyện với anh Hải, anh yên tâm đi, sẽ không xảy ra chuyện gì đâu . Em hạnh phúc vì được làm vợ anh , Khang ạ .

Khang dang rộng vòng tay cho Nhã Trúc ngã vào, anh chỉ ôm cô và hôn nhẹ vào má:

– Em có thể suy nghĩ lại, đừng để sau này hối hận . Anh muốn em làm vợ anh với 1 tâm hồn hoàn toàn thuộc về anh, em hiểu không ?

Đêm tân hôn, Khang nằm nơi bộ xa lông và Nhã Trúc ngủ trên giường . Nói là để cho Nhã Trúc suy nghĩ lại, nhưng làm sao Khang không buồn . Nhã Trúc bằng lòng lấy anh là để chạy trốn 1 cuộc tình . Anh dang tay đón nhận bằng tất cả tấm lòng, hy vọng tình yêu của anh sẽ mang đến hạnh phúc cho người mình yêu, trái tim cô rộng mở đón anh .

Đêm nay, Trần Hải xuất hiện xác nhận lại mối quan hệ . Tâm hồn Nhã Trúc làm gì không dao động . Anh không muốn Nhã Trúc làm vợ anh trong khi tâm hồn cô là tiếc nuối theo 1 mối tình không trọn vẹn . Anh thà không có cô còn hơn .

Quyết định của Vũ Khang lại làm cho Nhã Trúc buồn . Anh không tin cô thực sự muốn

làm vợ của anh hay sao ? Đêm nay đôi mắt đầy xót xa đau đớn của Trần Hải ám ảnh cô, rồi về mặt cổ làm về thân nhiên của Khang làm cho Nhã Trúc cứ trần trở mãi .

Buổi sáng, Khang dậy sớm hơn Nhã Trúc . Anh chuẩn bị khăn mặt và bàn chải, kem đánh răng cho cô:

– Em đánh răng đi! Mình xuống nhà chào ba mẹ, cùng ăn sáng, rồi sau đó em muốn về bên nhà, anh đưa em đi .

– Dạ .

Bàn ăn sẵn sàng, ông Văn còn mặc quần áo thể thao, mỗi sáng ông vẫn hay chạy bộ xung quanh vườn hoa . Trông thấy Nhã Trúc, ông vui vẻ:

– Ngồi xuống đây đi con .

– Dạ, để con phụ mẹ .

– Không cần đâu, thức ăn có sẵn hết rồi, má con thì sáng nào không lu bu trong bếp, bà thích nấu canh dưỡng sinh để ăn thôi . À! 2 đứa con định đi Đà Lạt không, ba cho mượn xe đó .

Nhã Trúc lắc đầu:

– Chắc là không đâu ba .

– À, phải rồi! Con muốn đi thăm ba con hả . Cũng được, bảo Vũ Khang đưa đi .

– Dạ .

Vũ Khang vẫn ân cần lo lắng cho Nhã Trúc:

– Em ăn đi! Nên nhớ em cũng từng ở nhà này, làm khách thì ăn đói, đừng có kêu anh .

Ông Văn hài lòng nhìn cả 2 . Thực ra, Nhã Ca mới là đứa con gái được ông yêu nhất . 2 đứa con trai của ông có đứa nà nổi nghiệp ông đâu . Tiếc rằng Nhã Trúc

Chương 8

Nhã Ca ngồi im, hai tay cô gằn như bóp nát vụn đóa hoa hồng xinh đẹp mà sáng nay Hoàn Vũ đến thật sớm và tặng cô với lời chúc buổi sáng tốt đẹp .

– Nhã Ca! Con nghĩ sao ?

Nhã Ca ngẩng lên nhìn mẹ:

– Con không đi đâu mẹ . Mà và Nhã Trúc muốn đi thăm ông ấy thì cứ đi . Còn con, con không thích .

Nhã Ca nhìn mẹ thật lâu:

– Mẹ biết tại sao không ?

– Con hận ông ấy à ?

– Phải . Lần đầu tiên con đến nhà, lúc đó là con đi tìm Trần Hải, con chứng kiến cái giàu của họ . Mọi thứ trong nhà đều sang trọng, xe ba bốn chiếc, đất tiền . Trần Hải được nuôi như 1 cậu ấm, vung tiền như ném giấy . Trong khi đó, con là con ruột lại bị từ chối . Nếu như không có ba Vũ Văn và mẹ hy sinh cả đời của mẹ, hay mẹ Bích Ngọc rộng mở tấm lòng, con và Nhã Trúc làm sao có ngày hôm nay .

Ngừng lại một chút như để thở và để nhấn chìm mọi oán hận xuống tận đáy lòng, Nhã Ca tiếp:

– Lúc mẹ con mình đau khổ, thiếu thốn, ông ở đâu ? Hai mươi năm nay ông ấy đã không hề biết có chị em con, thì tại sao con phải biết ông ấy . Cho nên con quyết định không đi thăm hay đi gặp ông ấy .

Bà Nhã Lợi ngồi bất động hồi lâu:

– Nhưng là tại mẹ, mẹ cố giấu một sự thật .

– Con tán thành quyết định của mẹ, . Vì nếu ông ấy biết, ông sẽ đến hoài đến hoài và không chừng có đến năm bảy đứa em của con tên trong khai sinh không có cha . Mẹ đừng khuyên con nữa, con không thay đổi suy nghĩ của mình đâu .

Thật ra thì Nhã Ca thừa hưởng sự cứng rắn, cương quyết của mẹ . Cô không để tình cảm trấn áp lý trí của mình . Cô không chịu nhìn nhận cha của mình cũng phải thôi . Trần Hoàng quá nhu nhược . Ông tuân thủ theo lời mẹ mình 1 cách mù quáng và cái giá ông phải trả đến cuối đời sống mãi trong nỗi tiếc, ăn năn .

Nhã Trúc và Vũ Khang đến cắt đứt câu chuyện của 2 mẹ con .

– Mẹ!

Nhã Trúc sà vào lòng mẹ, cô ôm choàng lấy mẹ . Mới xa nhà mới có một đêm thôi như đã xa lâu lắm . Mà nào có phải đây là lần đầu tiên cô đi xa nhà đâu, thỉnh thoảng vẫn ở lại nhà của ba Vũ Văn, nhưng sao hôm nay tâm trạng hoàn toàn khác hẳn . Bối rối và nao nao .

Nhã Lợi ân cần tiếp Vũ Khang:

– Hai đứa có định đi Đà Lạt không vậy ?

Khang lắc đầu:

– Không có! Con muốn Trúc ở nhà đi thăm ... ba ... Ba đang ốm nặng kia mà .

– Mẹ cũng định chờ 2 con đến rồi cùng đi thăm ông ấy luôn .

Nhã Trúc quay sang quệt má Nhã Ca:

– Sao đây, mà mặt bùng thụng vậy ?

– Em không đi thăm ông ấy đâu! Cuộc đời em chỉ có mẹ, ba Văn và má Bích Ngọc .

Nhã Trúc cắn nhẹ môi nhìn em gái:

– Cả khi ông ấy sắp chết, em cũng vậy sao ?

– Phải .

– Em quên là em học ngành Y, tâm trạng vui vẻ cũng có thể làm cho người ta vượt qua bệnh tật ?

– Dĩ nhiên là em biết điều này . Chị quên mình là đứa con bị từ chối à ? Không có ông ấy, em vẫn sống, sống tốt nữa kia . Còn Trần Hải, đứa con được nhìn nhận, anh ta tốt lắm chắc ?

– Thôi, chị không cãi với em, vì mỗi người có 1 suy nghĩ riêng tư không thể buộc ai phải theo mình cả . Mẹ à! Chúng ta đi thôi mẹ! Anh Khang! Anh có thể ở nhà nói chuyện với

Nhã Ca, không cần đi theo em và mẹ .

Bà Nhã Lợi gật đầu:

– Phải đó Khang .

Khang gật đầu . Dù sao sự có mặt của anh cũng khiến cho Trần Hải và Nhã Trúc thêm khó xử .

Đưa 2 mẹ con ra đến tận ngoài đường xong, Khang mới quay vào . Nhã Ca đang xem ti vi, cô mỉm cười với Khang:

– Anh Khang muốn nghe nhạc hay xem phim .

– Mở nhạc đi Nhã Ca . Em và Nhã Trúc đúng là 2 thái cực . Nhìn em và Trúc, anh không dám nghĩ cả 2 là chị em song sinh .

– Vậy à ?

Nhã Ca phì cười:

– Em cứng nhắc quá phải không ?

– Dù sao thì em cũng nên có cái nhìn thông cảm với ba em .

– Anh có nghĩ rằng, khi yêu nhau người ta phải tin tưởng nhau không ?

– Tất nhiên, vì đây là điều cơ bản để bảo vệ tình yêu .

– Ông ấy đã không bảo vệ được tình yêu, lại còn không tin tưởng vào người vợ đầu ấp tay gối . Điều đáng tin, ông ta không tin . Cái không đáng tin lại đi tin . Cái giá mà ông ta phải trả là như vậy đó . Em không thương hại đâu .

Vũ Khang lắc đầu cười:

– Em đã có người yêu chưa Ca ?

– Có . Nhưng em quyết định ra trường mới tính . Anh ấy cũng vậy, phải phấn đấu .

– Với cá tính của em, anh tin là em sẽ hạnh phúc .

– Vậy còn anh ?

– Anh dành cho Nhã Trúc chọn lựa . Cô ấy có thể lựa chọn giữa anh và Trần Hải, vì bây giờ Trần Hải đâu phải là huyết thống của ba em .

– Ô hay! – Nhã Ca kêu lên sững sốt – Anh đã cưới chị em rồi kia mà .

– Vẫn còn kịp để thay đổi .

Vũ Khang nhún vai che giấu tâm trạng mình, 1 tâm trạng chưa xót khi bị đặt trước 1 tình thế éo le này .

– Anh muốn Nhã Trúc suy nghĩ lại .

– Nhưng chắc chắn em biết anh sẽ rất buồn .

Khang cười:

– Nói chuyện của em đi, Nhã Ca!

– Thôi đi! Chuyện của em phải 2 năm nữa kìa .

Nhã Ca nhịp chân, cô hát khe khẽ theo bài ca từ đĩa nhạc . Không gian thật trầm lắng cho tiếng hát vang lên êm sâu dịu dàng:

Ngày xưa có tiếng thì thầm

Mai sau đừng có thay lòng à nha!

Ngày xưa chẳng ấy đâu quên

Trời mưa, mưa quá cho nên ... phai lòng .

o O o

Đôi mắt ông Trần Hoàng mở to ra, nhìn mẹ con Nhã Lợi . Chỉ duy nhất có đôi mắt sinh động và tràn đầy cảm xúc: vui mừng, xúc động .

Đôi môi mấp máy muốn nói nhưng lại không nói được .

Nhã Trúc ngồi thụp xuống bên cạnh:

– Ba nghe trong người có đỡ chút nào không ba ?

Chỉ có đôi mắt chớp xuống thay cho câu trả lời Nhã Trúc . Trần Hải buồn rầu:

– Ba nghe được, nhưng ông không thể phản ứng được . Anh lo quá . Em đi với mẹ thôi à ?

Biết Trần Hải muốn hỏi đến Nhã Ca, cô nói dối:

– Nhã Ca bận đi học .

Bà Nhã Lợi chỉ biết đưa mắt nhìn ông . Thật ra, bao nhiêu năm trôi qua bà đã tha thứ cho ông, sự có mặt hôm nay cũng là lời nói tha thứ . Có bao nhiêu điều muốn nói ra lại không thể nói . Thời gian là thứ cát bụi đã phủ trùm lên mọi thứ: cảm xúc và đau khổ .

Trần Hải ra hiệu cho Nhã Trúc ra ngoài với mình:

– Em để cho mẹ em ở đó với ba đi . Đó là sự an ủi cho ba . Anh biết là ba luôn mong mỗi mẹ em .

Nhã Trúc bước đi theo anh . Còn lại đôi vợ chồng, họ gặp lại nhau khi mái tóc ngả màu theo thời gian, cũng là lúc hiểu lòng nhau, 2 trái tim thật gần nhau .

Sửa chiếc gối nằm cho ông, bà dịu dàng:

– Ông hãy ráng tịnh dưỡng, rồi ông sẽ qua khỏi mà .

Nước mắt ông chảy dài theo hai bên khóe . Cho đến bây giờ, đi gần trọn 1 đời người, ông vẫn thấy mình yếu đuối . Bà Nhã Lợi lấy khăn lau nước mắt cho ông .

– Thật ra thì tôi đã tha thứ cho ông từ lâu lắm rồi . Lẽ ra ông phải hiểu đêm chia tay cuối cùng ấy, quá mặn nồng đã cho chúng ta đứa con . Tại sao ông yêu tôi mà không tin tưởng tôi ? Chính điều đó đã xúc phạm tôi, ông có hiểu không ? Tôi đã quên Vũ Văn để yêu ông bằng tấm lòng của 1 người vợ yêu chồng. Có người vợ nào không đau đớn khi gia đình suy sụp, mẹ chồng ruồng bỏ, điểm tựa cho người vợ là của mình, ông lại buông xuôi tay . Như vậy gọi là tình yêu, đạo vợ chồng, nghĩa tào khang hay sao ?

Nước mắt bà chảy ra, nỗi đau khổ ngày nào như lại trở về giày vò tâm hồn đến tận cùng. Lúc này đây, ông không thể bày tỏ hay làm gì được . Cứ sốc kinh khủng tước bỏ của ông mọi cử động . Ông đau khổ khép mắt lại .

Không gian chìm lắng trong lạnh lùng .

o O o

Ngồi bên cạnh nhau trong vườn hoa bệnh viện thật lâu, cả Nhã Trúc lẫn Trần Hải vẫn chưa ai mở lời . Họ vừa là chị em vừa không phải chị em . Trái tim cũng chẳng thể hướng về nhau .

Hít nhẹ 1 hơi thuốc, Trần Hải quay nhìn Nhã Trúc:

– Vũ Khang tử tế với em chứ ?

Nhã Trúc cúi đầu:

– Có . Anh ấy cho em suy nghĩ lại .

– Là sao ?

– Em có quyền trở về nhà mẹ mình hoặc ở lại .

Trần Hải hỏi hệt:

– Em tính sao Trúc ?

– Em ... không muốn thay đổi gì cả . Dù anh có là cốt nhục của ba hay không, thì chúng ta vẫn là chị em .

Trần Hải kêu lên đau đớn:

– Lẽ nào, em không còn yêu anh, sao Trúc ?

– Em không muốn nghĩ đến điều ấy . Hơn hai mươi năm nay, nếu không có ba Vũ Văn, em được như ngày nay sao ?

– Em định trả ân nghĩa ? Liệu em có hạnh phúc ?

– Nhất định sẽ có hạnh phúc, em tin Vũ Khang .

Ném điều thuốc xuống chân và đưa chân chà cho điều thuốc tắt, Trần Hải nghe tim mình đau buốt . Cuối cùng vẫn thế, Nhã Trúc thà từ bỏ anh .

– Anh hãy quên em đi, xem như không có thay đổi nào! Dù em và mẹ sẵn lòng tha thứ cho ba . Hãy hiểu cho em nghe anh .

Trần Hải ngồi bất động . Anh còn nói lời nào nữa, khi Nhã Trúc đã quyết định . Anh và cô chỉ có thể là chị em . Và lời nói sau cùng là chúc cho cô được nhiều hạnh phúc trong hôn nhân . Rồi tình yêu sẽ đến, có nỗi nhớ nào không phai ? Có tình yêu nào sống hoài theo tháng năm ?

o O o

– Nhã Ca!

Nhã Ca đứng lại, vì dù muốn hay không, đầu xe của cô cũng đang bị đầu xe Diễm My chặn lại . Cô lạnh nhạt:

– Làm ơn tránh ra giùm đi, tôi và cô không có chuyện gì đáng nói cả .

Chẳng những không tránh, Diễm My còn nhún ga tay cho đầu xe cô húc vào đầu xe Nhã Ca .

Nhã Ca la lên:

– Cô muốn cái gì vậy hả ?

– Muốn cô xa anh Hoàn Vũ .

– Cô hãy đi mà nói với anh Vũ .

– Nếu cô cự tuyệt, thì anh ấy sẽ không đeo đuổi cô nữa .

– Cô nghĩ tình yêu là ép buộc người khác phải theo ý mình à ? Cô lầm rồi! Nếu người ta không yêu cô, cô có nghĩ ra trăm phương ngàn kế đi nữa, anh ấy không yêu cô thì vẫn như thế thôi .

– Cô đẹp gái xinh xắn lại học giỏi, tôi làm sao địch lại với cô ?

– Vậy thì cô hãy chấp nhận làm kẻ thua cuộc . Diễm My! Trên đời này đâu phải chỉ có 1 Hoàn Vũ để cho cô yêu và hành động càn rỡ như vậy .

Diễm My cau mày:

– Vậy sao cô không yêu kẻ khác mà lại đi yêu Hoàn Vũ của tôi ?

– Bởi vì 1 lẽ đơn giản, chúng tôi hợp với nhau . Tình yêu là do từ cả 2, nếu như anh Vũ yêu cô, tôi có muốn kéo anh về với tôi cũng không được và ngược lại . Cô hãy về nhà và

gác tay lên trán, suy nghĩ lời nói của tôi đi .

Nhã Ca cho xe lùi ra sau, rồi tăng ga phóng đi . Diễm My tức mình giậm chân nhìn theo .
Cô giận mình chỉ biết ngăn đường cản lối người ta chứ đối đáp không lại . Trong trái tim
Hoàn Vũ chỉ có Nhã Ca . Thấy mặc cô ngõ này, anh đã tránh sang ngõ khác .

Chạy xe lang thang qua các ngõ, không biết đi đâu, Diễm My lại quay về . Chưa kịp dừng
chống xe, Diễm My giật bắn người vì tiếng quát to lạnh lạnh:

– Diễm My! Mau vào đây!

Nét mặt cha giận dữ làm Diễm My lo sợ:

– Ba!

– Mau vào đây . Con quá rồi My, đe dọa người ta, đến nỗi Hoàn Vũ phải dọn đi . Ai cho
phép con hả ? Học ở đâu cái thói du dương du côn đó hả ?

Không sợ mấy cây roi mây của cha, mà cái tin Hoàn Vũ dọn đi làm cho Diễm My mất cả
hồn:

– Ba nói anh Vũ dọn đi ?

– Ở lại đây cho mày kiếm chuyện với người ta hay sao ?

– Con kiếm chuyện hồi nào ?

– Còn hỏi nữa! Ai qua nhà người ta quậy, ai thuê du dương đón đường cô Nhã Ca ?

– Dạ ... là con . Nhưng con chỉ hăm dọa thôi, chứ con đâu có làm gì cô ta đâu .

– Có làm gì, mày còn đứng đó hay sao ? Vào nhà đá ngồi rồi con ạ . Mau qua nhà xin lỗi
Hoàn Vũ!

Vậy là Hoàn Vũ chưa đi . Diễm My thở phào nhẹ nhõm, cô chạy ù sang bên hông, ngập
ngừng thật lâu, mới dám đẩy nhẹ cánh cửa vào .

Hoàn Vũ nhìn ra, anh lãnh đạm:

– Có chuyện gì vậy My ?

– Cho em xin lỗi, anh đừng có đi!

– Lỗi phải gì, tại anh thấy ở đây bất tiện .

– Anh giận em thì có . Anh mà đi là ba em đánh em . Anh đừng có đi ghen . Anh không
thích em cũng được, em hứa không làm phiền anh và chị Nhã Ca nữa .

Hoàn Vũ mỉm cười . Cô bé quậy hết chỗ chê, nhưng so ra còn biết suy nghĩ . Anh đặt tay
lên vai cô:

– Thật ra, anh và cô ấy mới chỉ là tình bạn . Anh cũng có nghĩ đến chuyện học hành

chênh lệch giữa anh và cô ấy chứ, đúng ra là anh vói cao quá phải không My ?

– Anh còn giận em vì hôm đó em nói anh ếch ngồi đáy giếng à ?

– Đâu có, anh nói sự thật . Tình yêu của anh và cô ấy nếu có, còn phải trải qua nhiều thử thách . Anh không biết mình có vượt qua được hay không ?

– Anh phải có lòng tự tin chứ .

– Em cứ yên tâm . Anh em mình vẫn là anh em tốt phải không ?

Hoàn Vũ chìa tay ra đòi bắt tay Diễm My, cô đưa tay ra bắt tay anh . Tình yêu biến thành tình anh em, chẳng dễ dàng chút nào .

o O o

– Em ngủ đi nghe Trúc . Chúc ngủ ngon!

Vũ Khang bước qua cánh cửa ngăn giữa phòng khách và phòng ngủ . Vũ Khang bên đó và Nhã Trúc bên này .

Nhã Trúc lúng túng gọi lại:

– Anh Khang!

Khang dừng tay đóng cánh cửa:

– Có chuyện gì vậy Trúc ?

– Anh không thể ở lại đây với em sao ? Anh đâu có cần suy nghĩ gì, em đâu có trở lại với Trần Hải .

Vũ Khang à khẽ 1 tiếng, trong lúc Nhã Trúc hỏ người cúi sâu đầu . Cô bảo Khang ở lại, xấu hổ chết đi được . Mà không nói, Khang cứ dựng nên bức tường ngăn cách đến là khó chịu . Xưa nay, Nhã Trúc ghét không khí tĩnh lặng . Lại phải sống giả dối trước mọi người, cô không quen làm điều ấy .

Còn Vũ Khang, không phải lòng anh không rung động xúc cảm trước tỏ bày thành thật kia, nhưng sao ngượng ngập quá . Nếu như anh ở lại, có cái gì đó ... không ổn .

Anh trở lại ngồi bên cô, 1 cách nghiêm chỉnh:

– Vậy còn tình cảm của em, anh muốn biết .

– Mình kết hôn có hơn 3 tháng rồi phải không anh Khang ?

– Phải .

– Và cũng cứ anh 1 phòng, em 1 phòng. Trước mặt ba mẹ lại đóng kịch hạnh phúc yêu thương, em thấy làm sao ấy . Em muốn chúng mình thực sự là vợ chồng .

– Em muốn như vậy sao ?

– Anh không tin là em có tình cảm với anh sao ? Vũ Khang! Lúc chúng mình lên 4 lên 5 và lên 6 vẫn hay ngủ chung với nhau mà . Lúc đó anh còn bảo em là công chúa Hoa Hồng, còn anh là hoàng tử . Hoàng tử đến đánh thức công chúa Hoa Hồng bằng nụ hôn .
Khang mỉm cười:

- Anh đâu có quên chuyện ấy .
- Vậy thì sao anh vẫn cứ giữ khoảng cách với vợ mình vậy ?
- Bởi vì anh đã cho em chọn lựa kia mà .
- Em chọn rồi . Anh đó!

Nhã Trúc phụng phịu sà vào lòng Khang, cô chồm người hôn nhẹ lên má anh . Khang rung động, vòng tay quanh người Nhã Trúc siết mạnh cho sát vào mình hơn nữa . Anh từng mong có giây phút này . Mang tiếng có vợ mà đêm vò võ 1 mình . Đôi lần anh mở nhẹ cánh cửa ra và lặng ngắm cô trong giấc ngủ . Có 1 lần không dẫn được, anh đã cúi xuống hôn cô . Nụ hôn ngọt ngào cho anh biết bao cảm giác ngất ngây .

Giờ đây cô đang trong vòng tay anh, thân thể mềm mại như con mèo ngái ngủ, rúc sâu vào lòng anh đòi thương yêu vuốt ve .

Khang ngất ngây cúi xuống, môi tìm môi . Nụ hôn nào sao say đắm, đôi môi không rời . Bàn tay anh ngập ngừng vuốt ve bờ vai mịn màng . Anh cảm nhận được trái tim cô đập mạnh trong lồng ngực, toàn thân cô run nhẹ khi anh cởi bỏ tất cả mọi thứ trên thân thể cô .

Anh siết chặt cô vào mình hơn, vòng tay vừa dịu dàng vừa mãnh liệt, để rồi cùng bay lên cao và cao mãi .

Dưới ánh đèn màu hồng tỏa những ánh sáng dịu dàng, anh chợt sững người vì những giọt nước mắt đang long lanh rồi chảy dài xuống má . Khang ngẩn ngơ, anh không hiểu vì sao có dòng lệ kia . Cô tiếc vì đã vừa trao thân cùng anh hay vì như bài thơ "2 sắc hoa tigôn" mà cô chép trên trang giấy tập học trò .

"1 mùa thu trước, mỗi hoàng hôn ..."

Trong tay chồng, ân ái no đầy, nhưng trái tim phiền muộn vẫn dành cho quá khứ .

Như có 1 gáo nước lạnh xối vào mặt, Vũ Khang bật dậy như cái lò xo . Không hỏi cũng không suy nghĩ, anh mặc vội quần áo vào người lao ra cửa chạy về căn phòng đọc sách của mình, rồi nằm Chuối xuống trên chăn nệm lạnh .

Tại sao cô ấy khóc ? Em tiếc vì đã gọi mời và trao thân cho tôi ? Tôi chưa hề đòi hỏi em

mà, là do em tự nguyện . Có nỗi đau và xót xa nào hơn thế không ?

Không gian chìm trong im lặng lạnh lùng . Chính Nhã Trúc cũng không hiểu tại sao cô khóc. Hình như cô đã thật sự hạnh phúc vì được yêu . Đây là giọt nước mắt hạnh phúc . Anh vừa nên 1 với cô, không 1 lời han hỏi đã bỏ đi . Tại sao thế ? Anh xem thường cô, vì cô đã gọi anh lại ư ? Ý nghĩ này làm cho Nhã Trúc lịm người cay đắng .

Đêm nay sao thật dài, quá dài .

o O o

Trông thấy Nhã Trúc, ông Văn ngạc nhiên:

– Sáng nay có chuyện gì mà thằng Khang ra ngoài sớm vậy con ?

Nhã Trúc đáp ứng, cô không ibết rả lời như thế nào nữa:

– Dạ ... con cũng không hiểu nữa .

– Con là vợ phải hiểu việc làm của chồng mình chứ con .

– Dạ ... sau này con sẽ để ý hơn ba ạ .

– Quên nữa! Chiều hôm qua, mẹ con có nhắn rảnh thì về thăm nhà .

– Dạ .

Nhã Trúc ăn không biết ngon . Cô thấy lòng phiền muộn vì thái độ của Khang . Anh sao vậy ? Ăn qua loa, Nhã Trúc đứng lên:

– Thừa ba, thừa mẹ, con đi làm .

Bà Bích Ngọc vui vẻ:

– Ừ . Chiều, con nên về ghé qua nhà thăm mẹ con 1 chút . . nghe nói ba con bên ấy tình hình mỗi lúc 1 tệ hơn, Trần Hải không biết cách sa9n sóc, còn bà ấy suốt ngày cứ ở ngoài sòng bài .

Nhã Trúc đi luôn ra cửa . Đến nơi làm việc, cô không sao tập trung được . Chuyện đêm qua cứ làm cô suy nghĩ . Trái tim cô quả thật không còn hình bóng Trần Hải . Có nhanh quá không ? Cũng là điều dĩ nhiên, khi cô xác định bỏ mối quan hệ của mình và người em trai . Không là chị em đi nữa, cũng có 1 mối quan hệ hình thành, và có lẽ tình cảm chưa đủ sâu để cô nhớ anh . Lẽ nào Vũ Khang không hiểu trái tim cô dành cho anh . Hơn thế nữa, khi bây giờ cô thuộc về anh trọn vẹn .

Bấm số điện thoại cho Khang, nhưng anh tắt máy . Nhã Trúc ngồi ngẩn ngơ . Đóng tủ lại, cô đứng lên đi ra và rời công ty .

Lúc này cô muốn được rúc vào lòng mẹ, chia sẻ với mẹ nỗi buồn day dứt trong lòng cô .

Mẹ và Nhã Ca đi vắng, Nhã Trúc lại đi lang thang ...

Cú điện thoại của Trần Hải đã làm cho bà Nhã Lợi rời nhà . Giọng Trần Hải sưng nước mắt .

– Bác đến nhanh đi . Bác ơi! Con e rằng không kịp, ba yếu quá!

Ông Trần Hoàng quá yếu, lồng ngực lép kẹp đập yếu ớt . Đôi mắt ông tuyệt vọng hướng ra cửa .

Buổi sáng, trời đang rất đẹp, nắng rất hồng, vậy mà ông sắp rời bỏ thế giới đầy màu sắc sinh động này rồi .

Kia rồi! Nơi ngưỡng cửa 1 bóng người xuất hiện . Mắt ông sáng lên tia lửa cuối cùng, đôi môi mấp máy gọi khẽ:

– Nhã ... L ... ơi ...

Trần Hải vui mừng:

– Ba nói được rồi hả ba ? Bác ơi! Ba con đã nói được .

Bà Nhã Lợi mừng đến chảy nước mắt . Nắm tay ông, bà siết nhẹ:

– Trần Hoàng! Ông nghe trong người như thế nào rồi ?

Ông lắc đầu:

– Con ... đầu ?

– Tôi đã gọi điện thoại, có lẽ nó sẽ đến ngay . Ông mệt nên nằm nghỉ .

Nước mắt ông chảy dài, ông mở mắt ra nhìn bà :

– Nhật ... ký ... ở ... nhà ... Hải ... lấy ...

Hiểu ý ông, Trần Hải gật đầu:

– Lấy nhật ký của ba giao cho bác Nhã Lợi phải không ba ? Ba yên tâm đi, con sẽ giao cho bác Lợi .

Đôi mắt ông cứ mở to, mở to và cuối cùng từ từ khép lại . Bà Nhã Lợi hốt hoảng giật mạnh tay ông .

– Ông Hoàng ... Hoàng ...

1 tiếng thở nhẹ như tiếng thở dài, lồng ngực lép kẹp không còn nhấp nhô nữa, 1 sự sống bị hủy diệt . Bà Nhã Lợi gục xuống trên ngực ông . Bà ôm choàng lấy ông, 1 thân thể mà hơn 20 năm mới được gần kề . Bây giờ chỉ còn là 1 thể xác héo gầy, còn linh hồn bay cao, bay cao .

Trần Hải khóc sụt sùi:

– Ba con bệnh nhiều lắm . Nào cao huyết áp, sỏi thận, ông có chịu đi bệnh viện đâu, cứ âm thầm ôm bệnh . Ba ơi! Lâu nay con hư hỏng bỏ mặc ba . Đến khi con sống tốt, tại sao ba lại bỏ con mà đi chớ ?

o O o

Trông nét mặt Trần Hải bơ phờ và hốc hác quá . Chạnh lòng, Nhã Trúc mang đến cho anh 1 cốc nước sâm:

– Anh Hải uống 1 chút nước cho khỏe đi!

Giật mình, Trần Hải quay lại, anh nhận ly nước sâm:

– Cám ơn nghe Trúc .

– Trông anh mệt quá! Hay là anh vào trong nghỉ, để em và Nhã Ca lo cho .

Trần Hải lắc đầu:

– Anh không mệt bao nhiêu đâu . Em mệt nhiều hơn thì có đấy .

Nhã Trúc cười . Đang cười, cô bắt gặp đôi mắt Vũ Khang đang nhìn mình, nên cô tắt nụ cười, quay người đi . Từ buổi tối ấy, anh và cô vẫn gặp nhau, nhưng tránh nhìn nhau, và cũng chưa 1 lần nói chuyện riêng tư . Thái độ của cô làm Vũ Khang cau mày và tự ăn năn . Lẽ ra hôm đó anh không nên để tình cảm lấn áp lý trí . Bây giờ nhìn họ với nhau, anh không chịu nổi .

Đi luôn ra đường, Vũ Khang không biết mình phải đi đâu, nơi nào cũng không cho anh vui vẻ, hay lòng nhẹ nhõm mà tràn đầy ưu tư .

Những gì xảy ra không qua khỏi mắt bà Nhã Lợi . Bà gọi Nhã Trúc ra chỗ vắng:

– Mẹ nghĩ con không nên thân mật với em con, có thể gây hiểu lầm cho chồng con .

Nhã Trúc cau mày:

– Sao lại hiểu lầm hả mẹ ? Chị em con không thể thân mật với nhau hay sao ?

– Đành là như vậy, nhưng mẹ xem về Vũ Khang không vui .

Vẫn còn hờn giận việc đêm ấy Vũ Khang vội bỏ mình về phòng riêng, Nhã Trúc sầm mặt:

– Anh Khang vui hay không, con mặc kệ anh ấy . Đây là đám tang ba của con, anh ấy chẳng phụ lo, cứ xem như khách .

– Mẹ hỏi thật con, con và Vũ Khang như thế nào ?

– Mẹ đừng bắt con trả lời mà .

Bà Nhã Lợi thở dài, bà lo lắng cho cuộc hôn nhân chỉ có tình yêu 1 phía . Bà không muốn

con lại giẫm lên bước chân của mình, để rồi sống âm thầm 1 đời 1 mình .

Trong nhang khói lung linh, gương mặt ông Trần Hoàng như ưu tư, vòng môi nở nụ cười không trọn vẹn. Phút cuối, ông chỉ gọi được tên bà, những gì muốn nói chảy ngược vào tim và đi vào cõi vĩnh hằng cùng ông .

Đám tang không có nước mắt, Nhã Lợi ưu tư . Còn bà Hồng Loan, khó ai đoán biết được bởi gương mặt lạnh lùng, không lộ chút biểu cảm nào . Chính bà đã đẩy cuộc hôn nhân của 2 người vào địa ngục và cũng chính bà đẩy ông vào cú sốc không gượng dậy nổi .

Có tiếng la hét từ bên trong . Mọi người ngơ ngác . Còn Trần Hải, anh đi nhanh vào phòng cha, những trang giấy bị xé tung ném bừa trên nền nhà . Bà Hồng Loan xé tan nát, miệng không ngừng la hét:

– Phải, tôi là vậy đó . Nhìn thấy ông suy sụp mà chết, tôi vui lắm, ông có biết không vậy Trần Hoàng ? Ông sống chung với tôi, mà trái tim ông không hề có tôi . Tôi vui lắm vì ông đã chết . Ha ha ...

Lẫn trong tiếng cười là tiếng khóc . Trần Hải đóng ập cửa lại, anh nhìn mẹ tóc lưa:

– Mẹ lại muốn quậy gì nữa đây hả mẹ ? Cái chết của ba chưa đủ cho mẹ tỉnh lại hay sao vậy ?

– Tỉnh ? Tao nào có muốn tỉnh . Tao muốn điên, mày hiểu chưa ? Suốt đời của ông ấy nào có dành cho tao điều gì .

Nhặt 1 tờ giấy, bà giận dữ đọc:

– 1 mùa thu trước mỗi hoàng hôn ... Ông ấy chép lại thơ của TTKH, bài "2 sắc hoa tigôn", có nghĩa trái tim ông ấy chỉ dành cho mỗi 1 Nhã Lợi .

Bây giờ Trần Hải mới sực nhớ đến quyển nhật ký của cha, anh hốt hoảng nhặt những tờ giấy bị xé toang ném đầy trên nền gạch . Anh nhặt tất cả lên, đau đớn:

– Mẹ xé vụn ra hết, vậy mẹ có hả giận chưa ? Mẹ có được ba hiểu cho hay không ?

– Hiểu ? Ông ấy chết mất rồi còn đâu . Cho đến phút cuối cùng của cuộc đời, ông cũng đâu cần mẹ . Chỉ có Nhã Lợi . Nhã Lợi, tôi căm thù cô!

Bà hung hăng mở mạnh cánh cửa ra . Từ bao giờ, bà Nhã Lợi đứng đó, nước mắt đánh tròng . Giọt nước mắt không hề được sự thông cảm, mà làm cho cơn giận của bà Hồng Loan bùng lên như ngọn lửa gặp gió, bốc cháy dữ dội . Mắt long lên, bà Hồng Loan túm lấy ngực áo bà Nhã Lợi giật mạnh:

– Khôn kiếp! Tại sao mày không biến đi hả ? Khôn kiếp!

– Mẹ .

Trần Hải lao lại, anh cố chen vào giữa 2 bà mẹ .

– Mẹ buông bác Nhã Lợi ra!

– Tại sao buông ? Tao giết nó!

Phải nhiều người kéo bà Hồng Loan ra mới giải vây được cho bà Nhã Lợi . 1 vạt áo phía trước bị rách, đầu cổ bà bõm xòm .

Bốp ... bốp ... 2 cái tát tai nẩy lửa vào mặt bà Hồng Loan .

Trần Hải kinh hoàng kêu lên:

– Nhã Ca!

Nhã Ca hất mặt, giọng cô đánh lại:

– 2 cái tát này tôi tặng mẹ anh đó . Sẽ còn nữa, nếu như bà ta còn ăn hiếp mẹ tôi . Mẹ tôi luôn luôn lùi lại, chính vì thế mà hơn 20 năm nay, chị em tôi là đứa trẻ không cha . Trong khi đó bà ta mang ở đâu 1 giọt máu về rồi lại được những người mù và điếc nhận . Tôi cảnh cáo anh và cả mẹ anh, nếu còn ăn hiếp mẹ tôi, đừng trách!

Trái với thái độ hung hăng lúc nãy, lúc này bà Hồng Loan nhũn người như con chi chi, quỵ xuống . Trần Hải xót xa ôm choàng mẹ . Anh không trách Nhã Ca, nhưng cô không nên xử sự như thế, đánh 1 người đáng tuổi mẹ mình .

– Thôi đi, Nhã Ca!

Nhã Trúc lôi sếnh em gái đi, tức giận:

– Em không lo cho mẹ, còn sinh sự!

Nhã Ca giận dữ:

– Mình về thôi mẹ!

Nhã Trúc rút khăn chặm những vết máu rướm trên mặt mẹ .

– Phải đó mẹ, mình về thôi!

3 mẹ con ra đến cửa, Trần Hải đuổi theo van lơn:

– Bác! Xin bác đừng giận mẹ con .

Nhã Ca chầm biểm:

– Anh trở nên đàng hoàng từ lúc nào vậy anh Hải ?

Không chú ý đến lời lẽ chầm biểm và hằn học của Nhã Ca, Trần Hải khản khoản:

– Nhã Trúc! Em đưa mẹ về nhà đi . Anh xin lỗi . Sự thật, chuyện xảy ra ngoài ý muốn, anh không ngăn kịp hànhh động của mẹ anh nên mới xảy ra chuyện ầm ĩ .

Nhã Trúc biết điều hơn Nhã Ca, cô dịu giọng:

– Anh vào trong lo cho bác và lo tiếp khách đi . Em đưa mẹ về nhà .

Trần Hải đứng nhìn theo xe cho đến khuất .

1 tấn bi kịch của hôn nhân . Ai có lỗi đây ? Người nằm xuống là hết, chỉ có người ở lại
phiền muộn đau đớn .

o O o

Cuối cùng thì người ra đi cũng được nằm yên dưới 3 tác đất . Mọi người ra về hết, chỉ
còn lại Nhã Trúc, và Nhã Lợi và Trần Hải .

Nhã Trúc ném nắm đất xuống huyệt . Cô ngậm ngùi nhìn lớp đất đang được đẩy xuống
vùi lấp chiếc quan tài . Cô không có nhiều kỷ niệm với cha, chỉ 1 lần duy nhất lúc ông
tỉnh táo, cho nên sự thương tiếc không nhiều lắm . Còn Nhã Ca, cô về ngay như những
người đưa tiễn . Tâm hồn cô cứng rắn chứ không ủy mị như Nhã Trúc . Mãi mãi cô
không tha thứ cho ông, dù ông đã ra đi và muốn nghe lời tha thứ .

– Mẹ con đâu Nhã Ca ?

– Dạ, còn ở lại với chị Nhã Trúc đó ba . Ba cho con quá giang về với nhen ?

Ông Văn vui vẻ:

– Dĩ nhiên rồi, con không xin thì ba cũng cho con quá giang .

Ông Văn mở rộng cửa xe cho Nhã Ca ngồi lên, ông ngắm cô:

– Nghe mẹ con nói con có người yêu rồi phải không ?

Nhã Ca cười tươi:

– Dạ, nhưng chỉ là yêu thôi ba ơi . Con dành tất cả cho ngày mãn khóa .

– Còn hơn 2 năm nữa, con bắt người ta đợi à ?

– Đâu có ba . Lúc quen con, anh ấy cũng hiểu như thế mà . Nếu không đợi được anh ấy
có quyền đi cưới vợ . Đối với con, việc học quan trọng, con đang nỗ lực để giành suất
học bổng 3 năm ở Đức nữa đó ba .

Ông Văn nhăn mũi:

– Như vậy, ai đợi con cho nổi ?

– Không nổi, anh ấy có quyền cưới vợ, con đâu có ép . Hơn nữa, ba và mẹ nuôi con vất
vả, đâu phải cứ lớn lên là con phải đi lấy chồng liền đâu ba .

– Con gái học nhiều sẽ khó lấy chồng đó con .

– Con không ngại vụ đó chút nào .

Nhã Ca cười xòa . Xem vẻ con bé không có chút ưu tư nào, khi vừa mới đưa tiền cha mình xuống lòng đất lạnh .

Ông Văn ngập ngừng:

- Nhã Ca này!
- Dạ, chi hả ba ?
- Con có buồn không đối với việc ra đi của ba con ?

Nhã Ca lắc đầu ngay, không chút nghĩ ngợi:

- Con nói thật lòng mình nghe ba, con chẳng có ý nghĩ gì cả . Có chăng là cái tâm lý nặng nề 1 chút, bởi đó là kẻ tạo ra mình . 20 mấy năm nay, ông không hề biết có con tồn tại trên đời, thì khi ông ra đi cũng vậy . Con xem như 1 chiếc lá, đến ngày nó phải rơi xuống thành 1 chiếc lá chết mà thôi .
- Con nói như vậy có hơi tàn nhẫn đó Nhã Ca . Dù sao ông ấy cũng là ba con .
- Trong trái tim con chỉ có mỗi 1 mình ba thôi ba ạ . Ba là người cha mà con yêu thương và quý trọng nề phục .

Nhã Ca nũng nịu ngã vào vai ông Văn :

- Ba không thấy là con ngưỡng mộ ba, và đi theo con đường của ba sao ?

Ông Văn xúc động:

- Cảm ơn con đã dành cho ba 1 tình cảm sâu sắc .
- Ba mà khách sáo nói tiếng cảm ơn nữa là con giận ba đó .

Ông Văn cười vang . Có cô con gái như Nhã Ca, ông đâu còn mong muốn gì hơn nữa .

o O o

Mãi đến gần tối, Nhã Trúc mới về nhà . Cô thấy buồn lòng khi Vũ Khang không đi đón . Nếu như trước đây, cô sẽ xem như không có gì . Còn từ đêm ấy, cô đã là vợ anh rồi kia mà . Khang vẫn chưa về . Nhã Trúc thay quần áo xong, định đi xuống nhà . Cô vừa kéo cánh cửa, cũng vừa lúc cánh cửa bị đẩy vào . Cả 2 suýt chạm mặt vào nhau .

- Em mới về à ? Lúc này anh đến nhà, Nhã Ca nói em đã về đây .
- Vậy à !

Nhã Trúc lách người qua để đi xuống nhà, cô chợt dừng lại nhìn mặt:

- Anh Khang uống rượu à ?
- Ừ . Em không thích ?
- Đâu có!

– Vậy sao còn hỏi ? Em làm ơn đi pha giùm anh 1 ly nước chanh .

– Vâng .

Giọng điệu của Khang lạnh nhạt, Nhã Trúc thấy buồn lòng làm sao ? Cô đã làm gì có lỗi để anh cư xử lạnh nhạt ?

Nhã Trúc làm ly nước xong mang lên, Khang đã qua phòng của anh, đóng chặt lại . Nhã Trúc gọi ba bốn lần không được, cô giận dỗi dần ly nước lên bàn . Kiểu cách cư xử của anh như thế kia, ai chịu cho nổi . Muốn lạnh nhạt cứ lạnh nhạt đi . Hôn nhân của cô quá là bất hạnh, không có niềm vui, không có tuần trăng mật, cuộc sống sau khi kết hôn còn buồn hơn thời con gái . Thuở ấy, có biết bao kẻ đưa đón quy lụy . Ngày xưa thơ mộng ấy đã đi qua, không ai có thể quay ngược thời gian lại với mình .

1 đêm dài lại đi qua, Nhã Trúc vẫn là Nhã Trúc của lạnh lùng, cũng chẳng thay đổi được gì cả .

Buổi sáng gặp nhau, Khang vẫn ân cần như không có chuyện gì trước mặt cha mẹ mình . 1 thái độ giả dối chột làm Nhã Trúc căm ghét . Cô lên tiếng với cha mẹ chồng mà không nhìn Khang:

– Ba mẹ! Con nhận lời văn phòng đoàn luật sư đi công tác ở Hà Nội 1 tháng . Cho nên con sẽ vắng nhà trong 1 tháng tới đây .

Ông Văn ngạc nhiên:

– Hôm qua sao không nghe con nói ?

– Dạ, con mới quyết định tối qua . Anh Khang cũng đồng ý cho con đi .

Nhã Trúc đá vào chân Khang dưới gầm bàn, Khang ngớ người ra . Tuy nhiên anh lạnh nhạt:

– Nhã Trúc muốn đi, nên để cho cô ấy đi ba ạ . Còn thích bay nhảy lắm mà .

Nhã Trúc cười tươi:

– Phải đó ba mẹ! Bây giờ mà không đi, mai một có con, con lại không có cơ hội để đi .

Bà Bích Ngọc vui vẻ:

– Tùy 2 vợ chồng con sắp xếp với nhau cho êm thấm . Nhã Trúc! Con không phải vì giận Vũ Khang mà muốn đi chứ ?

– Dạ, không có đâu mẹ .

Ra đến đường, Khang hàm hàm:

– Em thích đi lắm phải không ?

Nhã Trúc buồn buồn:

– Em đi cho anh khỏi chương mắt . Em còn muốn ly hôn nữa kìa . Sống tẻ nhạt như thế này em chán lắm .

Khang sững sốt, nhưng rồi anh cay đắng:

– Để trở lại với Trần Hải chứ gì ?

Câu nói làm cho Nhã Trúc nổi giận :

– Anh xem em là hạng người nào vậy ? Xin hãy tôn trọng em 1 chút!

Khang nổ máy xe chạy luôn, bỏ mặc Nhã Trúc phía sau . Cô chán nản tẻ sang con đường khác mà đi . Lẽ ra cô không muốn đi khi được đề nghị ngày hôm qua . Nhưng thái độ của Khang cho cô quyết định đi Hà Nội . Và bây giờ đi là điều dĩ nhiên, đi để nhờ công việc mà quên đi tất cả điều phiền muộn của lòng .

o O o

Từ chiều đến giờ, Nhã Ca vui quá vì cô đã giành được suất học bổng đi du học ở Đức 3 năm . Niềm vui quá lớn làm cho cô quên mất Hoàn Vũ âm thầm ngồi cạnh mình với 1 tâm trạng héo hắt và đầy mặc cảm .

Diễm My nói đúng . Anh và Nhã Ca không thể nào có sự kết hợp . Nhã Ca là người của hy vọng, tương lai cô tươi sáng . Còn anh, cha mẹ không có, mái nhà cũng không . Đến em trai năm viện cũng nhờ vào Nhã Ca, làm sao anh có tư cách để nói yêu Nhã Ca, và giữ cô lại bên mình . Thôi thì hãy để con chim xanh bay đi, tìm bầu trời trong xanh hơn .

– Anh Vũ!

Đang tíu tít, chợt nhớ có Hoàn Vũ ngồi bên, Nhã Ca lắc vai anh:

– Sao anh không nói gì vậy ?

– Ồ, em đang vui, anh chia sẻ niềm vui với em nè . Chừng nào em đi ?

– Thủ tục xong là đi! Nhanh nhất 20 ngày và chậm là 1 tháng .

– Chúc em vui vẻ và lên đường học tốt .

Lúc này Nhã Ca mới nhận ra vẻ ưu tư trong mắt Hoàn Vũ . Cô tắt nụ cười:

– Anh không vui à ?

Hoàn Vũ lắc đầu:

– Đâu có! Anh mừng cho em chứ . Nhưng xa nhau 3 năm thì nhất định anh phải buồn rồi, vì mỗi ngày anh đâu còn được nhìn thấy em .

– Em đi là để lo cho tương lai mà . Anh có đợi em không ?

Hoàn Vũ nhìn sang hướng khác, giọng anh nhỏ xíu:

– 3 năm, 1 thời gian khá dài, gần 1 ngàn ngày, có biết bao nhiêu là thay đổi, làm sao anh nói trước đây ?

– Như vậy ... anh sẽ không đợi em ?

– Anh nói anh không biết mà .

– Anh Vũ!

Nhã Ca nắm cằm Vũ kéo lại, bắt anh đối diện với cô:

– Đợi hay không, anh phải biết chứ ? Em quên là anh còn có cô Diễm My ở bên cạnh anh, sớm tối nhìn thấy nhau, cho nên bắt anh đợi em là điều vô lý . Tuy nhiên, em sẽ không trách anh đâu nếu ngày em trở về, anh đã cưới vợ . Còn lại bao nhiêu ngày trước khi đi, anh hãy vui với em đi!

Cô hồn nhiên đứng lên nắm cánh tay Vũ bắt anh đứng lên theo cô:

– Chúng mình đi chơi đi anh!

Lần đầu tiên Nhã Ca chịu đi lang thang với Vũ, ăn quán ăn bên đường, cô ôm cánh tay anh thân thiết:

– Em cũng như anh, anh mồ côi cha mẹ . Còn em không có cha từ nhỏ, mẹ vất vả nuôi em khôn lớn . Anh hãy giúp em làm 1 đứa con có hiếu, mang niềm vui cho mẹ lúc tuổi già bằng công thành danh toại, có được không anh ?

Ánh mắt cô trong vắt nhìn mắt Vũ . Anh cảm động kéo cô vào vòng tay mình, 1 cái gạt đầu thay cho câu trả lời .

Nhã Ca nhón gót cho cao lên 1 chút, cho môi cô chạm vào môi anh . Đôi lần môi tìm nhau, cho tình yêu thêm ngọt ngào .

o O o

Đang công tác ở Hà Nội, vì chuyến đi xa của Nhã Ca, bắt buộc Nhã Trúc phải về, cô về ngay nhà mẹ mình .

Nhã Ca lao ra mừng rỡ, ôm chầm Nhã Trúc:

– Em cứ tưởng là chị không về, bộ chị chưa về bên ấy hả ?

– Ừ, xuống phi cơ là chị đón xe về đây . Ngày em đi xa, chị phải về chứ, dù có bận cách nào đi nữa .

Bà Nhã Lợi đi ra . Nhìn Nhã Trúc, bà kêu lên:

– Sao con ốm dữ vậy Trúc ? Ra ngoài ấy cứ lo làm việc không cứ gì ?

- Dạ đâu có! Tại con ăn không được .
- Rồi còn bao nhiêu ngày nữa hết công tác ? Con đi 1 tháng rồi còn gì ?
- Có lẽ là tuần sau . Nhã Ca sắp đi nên con phải về tiễn em chứ .

Nhã Trúc sà vào lòng mẹ như khi còn bé:

- Nhớ mẹ ghê .
- Bên nhà con, ba mẹ con có biết con về không ? Sao không bảo Vũ Khang đi đón con ?
- Con chỉ gọi điện lúc sáng cho mẹ con thôi .

Bà Lợi nghiêm giọng:

- Con và Khang có chuyện gì vậy ?
- Dạ, đâu có chuyện gì .
- Nên nhớ con đã có chồng, con đi xa lâu như vậy cũng làm cho chồng con hờn giận . Mẹ biết tính Vũ Khang, nó giận ai không nói ra đâu, cứ để trong lòng .

Nhã Trúc cười cho mẹ yên lòng . Chính vì không nói ra, cho nên cô và anh mới sống như Ngưu Lang và Chức Nữ . Đâu phải cô không nhớ anh . Có đi xa, cô mới hiểu tình cảm cô dành cho chồng mình sâu biết là dường bao, nhớ những điều anh làm cho cô và nhớ đêm cuối cùng khi cô sắp đi công tác, Khang về trong cơn say lúng túng . Những giận hờn tưởng chừng bay biến đi, anh đã hôn cô, ôm cô thật chặt vào vòng tay anh . Vậy mà buổi sáng tiễn cô đi, anh vẫn cứ lạnh nhạt, cho cô nỗi buồn thật sâu .

Rúc sâu vào lòng mẹ hơn nữa, Nhã Trúc nũng nịu:

- Mẹ ơi! Tối nay con ở lại đây với mẹ và em Nhã Ca nghen ?
- Í! Đâu có được con! Vũ Khang đâu có chịu .
- Không chịu cũng phải chịu .

Nhã Trúc đi lên lầu, cô xúc động nhìn lại mọi thứ . Xa chỉ hơn 1 tháng thôi mà cô có cảm giác như lâu lắm .

Ngã soài trên giường, cô đập tay xuống nệm:

- Nhã Ca, nằm đây với chị đi!

Nhã Ca đi lại, cô ôm qua người chị gái:

- Chị bỏ anh Khang đi như vậy, không sợ anh có buồn à ?
- Nếu như anh ấy thích thì cứ việc, chị thề, chị không xen vào .
- Hình như chị ... không yêu anh Khang ?

Nhã Trúc chớp mắt:

- Sao em hỏi như vậy ?
- Nếu yêu đâu đi xa lâu như vậy .
- Em cũng sắp xa Hoàn Vũ mà .
- Em và chị khác nhau, chị đã là vợ .
- Có gì khác đâu . Em có tin không, 3 tháng sau ngày cưới chị mới là vợ của anh ấy . Chỉ có hơn 1 giờ ngắn ngủi là vợ chồng, anh ấy bỏ về phòng riêng của anh ấy ? Nếu không yêu, chị đã ly hôn . Chính vì yêu mà chị chọn cách đi công tác xa, mong rằng những ngày xa nhau sẽ kéo chị và anh ấy lại gần hơn . Nhưng em xem, biết chị có mặt ở Sài Gòn này, mà anh ấy có đến tìm chị đâu .
- Biết đâu ...

Nhã Ca chưa nói hết, có tiếng bà Nhã Lợi gọi dưới nhà .

- Trúc à! Có Vũ Khang đến tìm con .

Nhã Ca bật cười:

- Hay thật, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến .

Vũ Khang đang đi lên, bước chân anh vang trên cầu thang, rồi hiện ra trước ngưỡng cửa phòng .

- Em về lâu chưa ? Anh đến sân bay, người ta nói chuyến bay đáp cánh được nửa giờ .

Nhã Ca đứng lên:

- Em đi ra ngoài trả thế giới riêng cho 2 người đó . Anh Khang phải biết chăm sóc vợ 1 chút đi . Anh xem chị Hai em ôm đến mấy kỷ hà !

Khang đưa mắt nhìn vợ . Quả thật, Nhã Trúc ôm đi nhiều . Anh xúc động ngồi xuống giường:

- Em bệnh hay sao vậy ?
- Đâu có, tại em ăn không được thôi .
- Rồi chừng nào hết công tác ?
- Tuần sau . Ba mẹ mạnh hả anh ?
- Mạnh .
- Tối nay em ở lại đây nghen ?

Niềm vui vừa gặp lại và nỗi xôn xao vừa nhóm lên trong lòng Vũ Khang bị dập tắt ngay . Vợ chồng xa nhau cả tháng, anh chưa kịp bày tỏ nhớ thương, cô đã dội vào mặt anh hàng rào ngăn cách . Khang cắn mạnh môi:

- Tùy em! Nhưng em ôm quá cũng nên đi bác sĩ, hoặc ăn uống bồi dưỡng .
- Anh đừng lo, nhà mình có bác sĩ Nhã Ca, rồi ba mẹ nữa kìa.
- Ủ .

Thực sự, Khang rất muốn ôm vợ vào lòng mình, trút lên cô những nụ hôn để nói với cô trăm ngàn lần "anh nhớ em . Em có biết 1 tháng qua, đi ngủ anh cứ lấy gối của em nằm đắp lên mặt mình, để tìm mùi hương của em, để tưởng tượng có em cần kề bên anh".

Nhưng những lời tự sự đó chỉ có tận trong đáy lòng Vũ Khang, trong trái tim Vũ Khang mà thôi .

o O o

- Con không ăn uống được, mỗi lúc ngồi hay nằm vệt đứng lên thì chóng mặt phải không ?

– Dạ .

Nhã Trúc nhăn mặt:

- Còn nữa mẹ, chắc là con bị đau bao tử, ăn vào cứ nôn ra hết .

Ông Văn cười nhìn bà Bích Ngọc:

- Bà mau dẫn con dâu bà vào phòng mà khám cho nó . Coi chừng có tin mừng đó .

Nhã Trúc ngơ gác:

- Tin mừng gì vậy mẹ ?
- Con mau theo mẹ vào đây .

Nhã Trúc bước vào phòng khám, cô e dè nằm lên giường . Thuở nhỏ, mỗi lần đau ốm, mẹ vẫn hay khám cho cô . Lâu lắm rồi, cô lại nằm lên giường cho bà khám, lại với tư cách khác: con dâu và mẹ chồng .

Bà Bích Ngọc ra hiệu cho Nhã Trúc kéo áo lên . Bà thăm mạch và đo tăng xông kỹ lưỡng, xong mỉm cười:

- Con đã mang thai . Sao khờ dữ vậy hả con, mang thai mà không biết .

Nhã Trúc ngẩn ngơ rồi vệt đỏ mặt:

- Có 1 lần mà cũng mang thai sao mẹ ?

Bà Bích Ngọc cau mày:

- Con nói cái gì mà 1 lần ? Con và thằng Khang không hề gần gũi nhau à ?
- Dạ .

Nhã Trúc cúi gằm mặt xấu hổ:

– Cưới nhau 3 tháng, con và anh Khang mới gần nhau, nhưng rồi sau đó anh lại bỏ mặc con .

– Trời đất ơi, cái thằng này! Sao con không nói cho ba mẹ biết ?

– Chuyện này làm sao nói được hả mẹ ?

– Để mẹ hỏi tội nó .

– Thôi mẹ ạ . Con cứ nghĩ là anh yêu con . Khi anh cho con chọn ảnh và anh Hải , con đã chọn ảnh . Con thật không hiểu ý anh . Con chọn cách đi công tác cho lòng đỡ phiền muộn và xem có thay đổi được gì không, nhưng cũng vậy thôi . Ngày mai tiễn em Nhã Ca đi xong là con phải bay ra Hà Nội . Xin ba mẹ đừng la rầy gì anh Khang . Anh không thương con nữa, thì con về nhà mẹ con ở .

– Đâu có được . Đã không biết thì thôi . Biết rồi, ba mẹ nhất định can thiệp . Cái thai con đang mang là cháu nội của mẹ, mẹ bỏ sao được .

Bà Ngọc giúp Nhã Trúc ngồi dậy, rồi mở cửa đi ra, nhìn chồng, cười tủm tỉm:

– Ông nên vui lên, ông sắp lên chức ông nội rồi đó .

– Cái gì! Nhã Trúc có mang ?

– Ừ, hơn 2 tháng rồi . Con bé đúng là khờ, có mang không biết, cứ tưởng đau bao tử .

Ông Văn cười vang:

– Thì cũng giống như em hồi trước vậy ?

– Hừ! – Bà lườm ông – Không sợ, con dâu nó cười cho!

– Thời đại nào đi nữa, con người cũng phải có tình yêu chứ .

Ông Văn giờ cao tay :

– Nhã Trúc! Ba chúc mừng con!

Chờ cho Nhã Trúc đi, bà Bích Ngọc mới ưu tư:

– Nhã Trúc vừa vô tình cho em biết, nó và Vũ Khang không hạnh phúc, cưới nhau gần nửa năm mà thằng quý đó mới đụng người ta có 1 lần .

– Trời đất! Cái thằng...

– Ông là cha phải làm việc với nó đi chứ .

– Được, bà để đó cho tôi .

Buổi tối, Vũ Khang về nhà, ông Văn gọi lại:

– Sao Nhã Trúc không theo con về đây vậy ?

Khang đứng lại:

– Dạ Trúc nói ngày mai Nhã Ca đi rồi nên muốn ở lại nhà ngủ chung với nhau, chị em cùng tâm sự .

– Có bao nhiêu đó thôi sao ?

– Dạ, có chuyện gì vậy bà ba ?

– Con có quan tâm đến sức khỏe của vợ con không vậy ?

– Dạ, Nhã Trúc ốm đi, có lẽ tại không quen với khí hậu Hà Nội .

– Con tin như vậy à ? Con làm chồng làm cha kiêu gì vậy, vợ có mang cũng không biết .

Khan ngăn người ra đáp ứng:

– Ba nói gì vậy ?

– Sáng nay, Nhã Trúc về nhà, mẹ con khám bệnh cho nó mới biết nó mang thai, có 2 tháng rồi .

Mặt Vũ Khang giãn ra:

– Có thật không ba ?

– Tại sao ba phải nói dối con . Ba thật sự không ngờ con cư xử lạnh nhạt, làm nó đau khổ . Nếu biết con làm khổ nó như vậy, ba đã không cho con cưới nó .

Vũ Khang có nghe gì đâu, anh quay ngược ra cửa 180 độ rồi hấp tấp lên xe chạy đi . Nhã Trúc có thai . Đó là đứa con của anh . Khang mừng đến tưởng chừng bay lên cao . Anh sẽ ôm choàng lấy Nhã Trúc và ghì cô thật chặt vào mình . Sao anh không cần em chờ hờ Nhã Trúc, khi mà trên đời này, người anh yêu nhất chính là em . Em là hơi thở, là trái tim của anh .

Mãi nghĩ ngợi, Khang vượt qua cả đèn đỏ .

Pin ... pin ... Tiếng kèn xe nhấn inh ỏi .

Khang giật mình đạp thắng, nhưng không còn kịp nữa, xe anh húc vào chiếc xe từ con đường khác băng qua giao lộ, toàn thân Khang bị hất xuống đường, chiếc xe đổ lăn kềnh, những chiếc xe khác lách qua được, nếu không đã cán luôn lên người Khang . Đau quá, anh gục xuống .

– Trúc ơi!

o O o

– Trúc! Con đến bệnh viện ngay, Vũ Khang bị tai nạn giao thông .

Cú điện thoại cho Nhã Trúc sợ tái cả mặt, cô hấp tấp gọi Nhã Ca:

– Nhã Ca! Em đi với chị đến bệnh viện, anh Khang bị tai nạn giao thông .

Nhã Trúc lính quỳnh đến chẳng phải biết làm gì . Bà Nhã Lợi phải khoác áo ấm vào cho cô:

– Con phải bình tĩnh và nhớ con đang mang thai, đi đứng hay muốn làm gì cũng phải cẩn thận .

Lòng dạ nào Nhã Trúc còn nghe lời căn dặn của mẹ, . Cô đang lo cho sự an nguy của Vũ Khang, không biết anh như thế nào rồi . Trên đường đi, cô cứ liên tục hỏi Nhã Ca:

– Chạy nhanh lên 1 chút nữa đi Ca!

Nhã Ca nhăn mặt:

– Chạy xe như thế này là nhanh lắm rồi chị Hai . Bộ chị muốn như anh Khang, nhập viện vì tai nạn giao thông hay sao ?

Nhã Trúc vẫn cứ sốt ruột . Xe vừa đến bệnh viện, mặc cho Nhã Ca lo gởi xe, cô đi nhanh vào phòng cấp cứu . Ông Văn và bà Bích Ngọc đang túc trực ở đó .

– Ba mẹ! Anh kKhang như thế nào rồi ?

– Bị xây xát hết cả người, nhưng do máu ra nhiều nên bị ngất . Chờ bác sĩ chụp hình đầu nữa con à .

Nước mắt Nhã Trúc chảy ra . Nếu như Khang có mệnh hệ nào chắc cô không sống nổi .

Thật lâu, cửa phòng cấp cứu mới mở ra . Bác sĩ Định bắt tay ông Văn:

– Chú yên tâm, anh Khang không sao đâu .

Cả 3 nhìn nhau như trút đi gánh nặng ngàn cân .

Bác sĩ Định ân cần:

– Chú thím và cô Trúc có thể vào thăm anh Khang được rồi .

Ông Văn vỗ vai bác sĩ Định:

– Cám ơn nghe bác sĩ .

Nhã Trúc bước vào, cô khóc ngon lành vì đau và người rời chân Khang nữa đều quần băng . Khang chớp mắt cảm động:

– Anh có làm sao đâu .

Bà Bích Ngọc:

– Con còn nói không sao! Có mừng quá cũng chạy xe từ từ thôi chứ .

Nhã Ca xen vào:

– Vậy là anh Khang "phóng nhanh vượt ẩu" vì nghe tin mình sắp làm cha ?

Cô quay sang Nhã Trúc:

– Còn chị, vì nóng lòng anh Khang, bắt em chạy xe nhanh, may là em biết khôn không nghe lời . Anh chị đều không sao, tốt rồi .

Bà Ngọc lo lắng:

– Con có đau lắm không Khang ?

Ông Văn lườm vợ:

– Dĩ nhiên là đau rồi! Nhưng không cần bà lo, có vợ nó lo cho nó rồi .

Ông cặp tay qua vai bà lôi đi, không quên kéo Nhã Ca đi luôn .

Còn lại đôi vợ chồng trẻ, Vũ Khang lau nước mắt cho vợ:

– Anh không sao thật mà . Nín đi em . Anh định đi tìm em, nghe ba nói em có thai, anh mừng quá, ai dè lại đi nhập viện .

– Có đau nhiều không anh ?

Nhã Trúc xuýt xoa sờ nhẹ tay lên lớp vải băng:

– Em xin lỗi nghe .

– Sao lại xin lỗi anh ?

– Tại anh đi tìm em, nên mới ra cơ sự này .

– Tại anh mà . Gì thì gì, chạy xe cũng phải ngó trước xem sau chứ . Trúc à ! Anh vui lắm, em biết không ?

Anh cầm tay cô, đưa lên môi mình, mắt anh tìm mắt cô, tưởng chừng không có cái nhìn nào tha thiết hơn thế nữa . Nhã Trúc cảm động lại ứa nước mắt .

Anh ngẩn người nhìn vợ:

– Anh có thể biết được tại sao em khóc vào đêm anh đến với em không ?

– Tại sao anh hỏi em như vậy ?

– Em trả lời anh đi!

– Anh biết tính em mà, vui quá cũng khóc, giận ai quá cũng khóc, đêm đó em khóc vì hạnh phúc . Anh không nghĩ là hạnh phúc cũng làm cho người ta rơi nước mắt à ?

Vũ Khang kêu lên:

– Trời đất ... Vậy mà anh cứ nghĩ là giọt nước mắt tiếc nuối .

– Cho nên anh rề rúng xem thường em .

Nhã Trúc giận dỗi xô Vũ Khang ra . Cái đẩy tay chạm vào vết thương làm cho Khang nhăn mặt . Nhã Trúc lo lắng:

– Xin lỗi, em không cố ý .

– Anh điên thật phải không em ? Mấy tháng qua tự mình đánh mất hạnh phúc của mình .
Em biết không . Anh yêu nhất chỉ có mình em, chính vì quá yêu em, mà anh muốn em
hoàn toàn thuộc về anh .

– Anh cho là em còn nghĩ đến anh Hải ?

– Ừ .

– Điên quá!

Nhã Trúc chuỗi người ra định thoát khỏi vòng tay Khang, nhưng anh ôm cô chặt lại:

– Không gì có thể làm anh xa em . Cả vết thương này có làm anh đau, anh cũng nhất định
giữ em lại .

Anh cúi xuống tìm môi cô . Nụ hôn thương nhớ và đam mê dài mãi dài mãi .

o O o

Nhã Ca đã đi . Phi cơ cất cánh bay cao, rồi để lại 1 chấm nhỏ . Bà Nhã Lợi thần thờ nhìn
theo . Mừng cho con đưa hạnh phúc, đưa công thành doanh toại . Chỉ riêng mỗi bà ra về
trong nỗi cô đơn .

Ông đã đi rất xa về cõi vĩnh hằng, chỉ còn lại bà, trước ngọn gió thu bồi hồi cảm xúc .

Mùa thu và gió heo may, kỷ niệm thuở nào sao trở về ngọt ngào đến ngậm ngùi .

Trốn nhau sao nấp khóm tigôn

Để nghe xao xuyên tận đáy hôn

Để thì thầm đọc TTKH.

"Một mùa thu trước mỗi hoàng hôn ..."

Hết